Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.21.0078.N

VLAAMSE VERVOERMAATSCHAPPIJ – DE LIJN, met zetel te 2800 Mechelen, Motstraat 20, ingeschreven bij de KBO onder het nummer 0242.069.537,

eiseres,

vertegenwoordigd door mr. Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, Drie Koningenstraat 3, waar de eiseres woonplaats kiest,

tegen

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, openbare instelling, met zetel te 1060 Sint-Gillis, Victor Hortaplein 11, ingeschreven bij de KBO onder het nummer 0206.731.645,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. Geoffroy de Foestraets, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1000 Brussel, Dalstraat 67, waar de verweerder woonplaats kiest.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Brussel van 20 mei 2021.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft op 25 maart 2025 een schriftelijke conclusie neergelegd.

Sectievoorzitter Koen Mestdagh heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDELEN

De eiseres voert in haar verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, twee middelen aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Eerste middel

1. Krachtens artikel 329 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 kunnen de werkgevers die werknemers tewerkstellen die onderworpen zijn aan het geheel der regelingen als bedoeld in artikel 21, § 1, Algemene Beginselenwet Sociale Zekerheid per kwartaal voor elk van deze werknemers een structurele vermindering genieten die overeenstemt met de principes zoals uiteengezet in hetgeen volgt.

Krachtens artikel 330 van de voormelde Programmawet, zoals te dezen van toepassing, heeft de structurele vermindering betrekking op drie categorieën van tewerkstellingen van werknemers. Categorie 1 betreft de tewerkstellingen in

hoedanigheid van werknemer onderworpen aan het geheel der regelingen als bedoeld in artikel 21, § 1, Algemene Beginselenwet Sociale Zekerheid en die niet in een andere categorie wordt bedoeld en de tewerkstellingen als werknemer in dienst genomen met een arbeidsovereenkomst bij de Koninklijke Muntschouwburg of bij het Paleis voor Schone Kunsten; instellingen van openbaar nut aangehaald in Categorie B van artikel 1 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut. Categorie 2 betreft de tewerkstellingen in de hoedanigheid van werknemer bij een werkgever van de non-profit sector. Categorie 3 betreft de tewerkstellingen in de hoedanigheid van werknemer bij een werkgever van de beschutte werkplaatsen behorende tot het paritair comité voor de beschutte werkplaatsen en de sociale werkplaatsen.

Krachtens artikel 339 van de voormelde Programmawet kan de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels bepalen volgens de welke een doelgroepvermindering kan worden toegekend voor bepaalde werknemers van categorie 1, bedoeld in artikel 330.

Krachtens artikel 339 van de voormelde Programmawet, zoals voor het Vlaams Gewest vervangen bij het decreet van 4 maart 2016 houdende het Vlaamse doelgroepenbeleid, kan de Vlaamse Regering, volgens de voorwaarden die ze nader bepaalt, een doelgroepvermindering toekennen aan werkgevers die oudere werknemers tewerkstellen en moet de tewerkstelling van de oudere werknemer minimaal aan een aantal voorwaarden beantwoorden, waaronder het behoren van de oudere werknemer tot de categorie 1 van werknemers, vermeld in artikel 330.

2. Krachtens artikel 38, § 3*bis*, eerste lid, Algemene Beginselenwet Sociale Zekerheid wordt een loonmatigingsbijdrage ingevoerd die gelijk is aan de som van 5,67 pct. van het bedrag van het loon van de werknemer en 5,67 pct. van het bedrag van de verschuldigde basiswerkgeversbijdrage. Artikel 38, § 3*bis*, tweede lid, van die wet bepaalt dat het percentage verkregen overeenkomstig het eerste lid wordt verhoogd met 0,40 pct. indien de werknemer die niet valt onder categorie 1 of categorie 3 zoals bepaald bij artikel 330 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 onder de toepassing valt van de wetten op de jaarlijkse vakantie van de werknemers, gecoördineerd op 28 juni 1971. Artikel 38, § 3*bis*, derde lid, Algemene Beginselenwet Sociale Zekerheid, zoals gewijzigd door de wet van 26

december 2015 houdende maatregelen inzake versterking van jobcreatie en koopkracht, de zogenaamde taks-shiftwet, bepaalt dat voor de categorieën 1 en 3 zoals bepaald in artikel 330 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 de loonmatigingsbijdrage wordt vastgesteld op de som van 4,27 pct. van het bedrag van het loon van de werknemer en 4,27 pct. van het bedrag van de verschuldigde basiswerkgeversbijdrage vanaf 1 januari 2018.

3. Krachtens artikel 21, § 1, Algemene Beginselenwet Sociale Zekerheid omvat de sociale zekerheid de hierna volgende takken:
1° de uitkeringen verschuldigd in uitvoering van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen;
2° de werkloosheidsuitkeringen;
3° de rust- en overlevingspensioenen;
4° de uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten;
5° de geneeskundige verstrekkingen verschuldigd in uitvoering van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen;
6° de gezinsbijslag;
7° de jaarlijkse vakantie-uitkeringen.

4. Uit deze bepalingen en hun wetsgeschiedenis volgt dat met werknemers die onderworpen zijn aan het "*geheel der regelingen als bedoeld in artikel 21, § 1, van de Algemene Beginselenwet Sociale Zekerheid*" slechts worden bedoeld de werknemers die verzekerd zijn op grond van en overeenkomstig alle takken waaruit het stelsel van de sociale zekerheid voor werknemers is opgebouwd, waartoe de Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel niet behoort.

Het middel dat volledig berust op een andere rechtsopvatting, faalt naar recht.

(…)

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiseres tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiseres op 451,94 euro en op de som van 20 euro ten gunste van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit eerste voorzitter Eric de Formanoir, de sectievoorzitters Koen Mestdagh en Mireille Delange, en de raadsheren Ilse Couwenberg en Bruno Lietaert, en in openbare rechtszitting van 2 juni 2025 uitgesproken door eerste voorzitter Eric de Formanoir, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Mike Van Beneden.

Mike Van Beneden	B. Lietaert	I. Couwenberg
M. Delange	K. Mestdagh	E. de Formanoir

Verzoekschrift

30367/W/WVE/04

VOORZIENING IN CASSATIE

Aan het Hof van Cassatie van België

geeft te kennen:

de VLAAMSE VERVOERMAATSCHAPPIJ - DE LIJN, publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid, met zetel te 2800 Mechelen, aan de Motstraat 20, en met ondernemingsnummer 0242.069.537,

eiseres tot cassatie,

vertegenwoordigd door de ondergetekende, Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, aan de Drie Koningenstraat 3, waar keuze van woonplaats wordt gedaan,

wat volgt.

De eiseres, voornoemd, verklaart hierbij zich in cassatie te voorzien tegen het hieronder nader omschreven arrest en cassatieberoep aan te tekenen tegen de hieronder nader aangewezen partij.

BESTREDEN UITSPRAAK EN PARTIJ WAARTEGEN CASSATIEBEROEP WORDT AANGETEKEND

Dit cassatieberoep is gericht tegen het arrest dat op 20 mei 2021 door de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel op tegenspraak werd gewezen in de zaak, ingeschreven op de algemene rol onder het nummer 2019/AB/555, van de eiseres, als appellante op hoofdberoep en geïntimeerde op incidenteel beroep, tegen:

de RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, openbare instelling met rechtspersoonlijkheid, met zetel te 1060 Sint-Gillis, aan het Victor Hortaplein 11, en met ondernemingsnummer 0206.731.645,

toen geïntimeerde op hoofdberoep en appellant op incidenteel beroep, thans verweerder in cassatie,

en tegen die verwerende partij.

Deze voorziening in cassatie is gesteund op de volgende middelen en conclusie.

OVERZICHT

I. BESTREDEN UITSPRAAK EN PARTIJ WAARTEGEN CASSATIEBEROEP WORDT AANGETEKEND 2

II. FEITEN EN RETROACTA VAN DE PROCEDURE 5

III. MIDDELEN 9

Eerste middel 9

Middel 10

Geschonden wettelijke bepalingen 10

Grieven 27

Conclusie 49

Toelichting 50

Tweede middel (in ondergeschikte orde) 61

Middel 61

Geschonden wettelijke bepalingen 61

Aangevochten beslissingen 63

Grieven 71

2.1. Eerste onderdeel 87

2.2. Tweede onderdeel 98

2.2.1. Eerste grief 99

Conclusie 106

2.2.2. Tweede grief 106

Conclusie 116

2.3. Derde onderdeel 117

Conclusie 118

2.4. Prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof 119

Toelichting 122

Met betrekking tot het middel in zijn geheel 122

2.1. Met betrekking tot het eerste onderdeel 131

2.2. Met betrekking tot het tweede onderdeel 135

3. Met betrekking tot het derde onderdeel 137

Met betrekking tot de prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof 138

OM DEZE REDENEN 140

FEITEN EN RETROACTA VAN DE PROCEDURE

1. De eiseres is een publiekrechtelijke rechtspersoon die werd opgericht krachtens het Vlaams decreet van 31 juli 1990 betreffende het publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn.

De eiseres stelt contractueel personeel te werk op basis van een arbeidsovereenkomst. Wat de sociale zekerheid betreft, geniet het contractueel personeel van de eiseres een dekking voor de volgende sociale risico's: arbeidsongeschiktheid, werkloosheid, rust- en overlevingspensioen, arbeidsongevallen en beroepsziekten, geneeskundige verstrekkingen, gezinsbijslagen en jaarlijkse vakantie.

De eiseres is van mening dat zij gerechtigd is op de structurele bijdragenverminderingen en de doelgroepverminderingen voor oudere werknemers zoals bepaald in de Programmawet (I) van 24 december 2002, alsook op de verminderingen van de basiswerkgevers- en loonmatigingsbijdrage waarin is voorzien door de wet van 26 december 2015 houdende maatregelen inzake versterking van jobcreatie en koopkracht (de zogenaamde taxshift-wet). De verweerder is het daarmee niet eens.

2. Bij gebreke van minnelijke regeling ging de eiseres op 26 juni 2017 over tot *dagvaarding* van de verweerder voor de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel. De vordering van de eiseres strekte er in hoofdorde toe de verweerder te horen veroordelen tot

(1) het terugbetalen van de onverschuldigd betaalde bijdragen voor de periode vanaf het tweede kwartaal 2014 tot en met het eerste kwartaal 2018, provisioneel begroot op 65.562.709 euro en

(2) het betalen van een schadevergoeding op grond van de buitencontractuele aansprakelijkheid van de verweerder voor de schade geleden ten gevolge van de

op een foutieve interpretatie van de wet steunende instructie, provisioneel begroot op 1 euro.

De eiseres vorderde tevens voor recht te horen zeggen dat zij voor de periode vanaf het tweede kwartaal 2018 onder de toepassing valt van de structurele verminderingen, de doelgroepvermindering voor oudere werknemers, de verlaging van de basiswerkgeversbijdrage zoals bepaald in de artikelen 329 e.v. van de Programmawet I van 24 december 2002 en de verlaging van de loonmatigingsbijdrage zoals bepaald in het artikel 38, § 3*bis* van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers. In ondergeschikte orde vorderde de eiseres een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie en in uiterst ondergeschikte orde een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

De verweerder stelde in ondergeschikte orde een *tegenvordering*, die ertoe strekte, voor zover de eiseres recht zou hebben op de voordelen van de "taks-shift", haar te horen veroordelen tot betaling van een provisioneel bedrag van 1 euro voor alle daaruit voortspruitende financiële gevolgen, vermeerderd met de interesten.

De vijfde kamer van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel verklaarde bij *vonnis* van 16 april 2019 de hoofdvordering van de eiseres, in zoverre gedeeltelijk ontvankelijk, ongegrond en de tegenvordering van de verweerder, in zoverre gedeeltelijk ontvankelijk, ongegrond. De eiseres werd veroordeeld tot betaling van de gerechtskosten.

Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie op 12 juli 2019 stelde de eiseres tegen het voormelde vonnis *hoger beroep* in bij het arbeidshof Brussel.

Bij syntheseconclusie neergelegd ter griffie op 29 december 2020, vorderde de eiseres:

haar hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren; het eerste vonnis teniet te doen en, opnieuw wijzende, haar initiële vorderingen ontvankelijk en gegrond te verklaren;

dienvolgens, in hoofdorde, de verweerder te veroordelen tot:

de terugbetaling van de onverschuldigd betaalde bijdragen voor de periode vanaf het tweede kwartaal 2014 tot en met het eerste kwartaal 2020, provisioneel begroot op 113.890.979 euro, vermeerderd met de interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf de ingebrekestelling tot de dag van volledige betaling;

de betaling van een schadevergoeding op grond van de buitencontractuele aansprakelijkheid voor de schade geleden ten gevolge van de op een foutieve interpretatie van de wet steunende instructie, provisioneel begroot op 1 euro, vermeerderd met de interesten aan de wettelijke interestvoeten vanaf de ingebrekestelling tot de dag van volledige betaling;

tevens te zeggen voor recht dat zij ook voor de periode vanaf het derde kwartaal 2020 onder de toepassing valt van de structurele bijdrageverminderingen, de doelgroepvermindering voor oudere werknemers, de verlaging van de basiswerkgeversbijdrage zoals bepaald in de artikelen 329 e.v. van de Programmawet I van 24 december 2002 en de verlaging van de loonmatigingsbijdrage zoals bepaald in het artikel 38, §3*bis* van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers;

in ondergeschikte orde de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

"*Schenden de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet van 24 december 2002, en artikel 38, §3bis van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, samen gelezen met artikel 21, § 1 van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, in die zin geïnterpreteerd dat indien een werkgever ten aanzien waarvan de Koning de toepassing van de Algemene beginselenwet niet heeft beperkt tot bepaalde takken van de sociale zekerheid, en waarvan de werknemers recht hebben op uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten, geen aanspraak kan maken op structurele*

bijdrageverminderingen, doelgroepverminderingen voor oudere werknemers, de verlaging van de basiswerkgeversbijdrage in de voormelde programmawet, en op de verlaging van de loonmatigingsbijdrage in artikel 38, §3bis, lid 3 van de Algemene Beginselenwet, omdat de uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten worden toegekend overeenkomstig de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, het bepaalde in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet?"

in uiterst ondergeschikte orde de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie:

"*Moet artikel 107, lid 1, VWEU zo worden geïnterpreteerd dat de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet I van 24 december 2002 en artikel 38, §3bis van de Algemene beginselenwet als staatssteun kwalificeren?*

In het bijzonder verstrekken de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet I van 24 december 2002 en artikel 38, §3bis van de Algemene beginselenwet een voordeel aan "bepaalde ondernemingen of bepaalde producties", zoals bedoeld in artikel 107, lid 1, VWEU, en voldoen deze artikelen bijgevolg aan de voorwaarde van selectiviteit, gegeven de volgende omstandigheden:

deze artikelen voeren een regeling in tot vermindering van de sociale zekerheidsbijdragen;

maar dit voordeel wordt voorgehouden aan werkgevers die werknemers tewerkstellen die vallen onder het geheel van de regelingen als bedoeld in artikel 21, § 1, van de Algemene Beginselenwet en die voor de sectoren arbeidsongevallen en beroepsziekten onder de Wet van 10 april 1971 en de Wet van 3 juni 1970 vallen – terwijl werkgevers die werknemers tewerkstellen die vallen onder alle regelingen als bedoeld in artikel 21, § 1, van de Algemene Beginselenwet maar voor de sectoren arbeidsongevallen en beroepsziekten onder de Wet van 3 juli 1967 ressorteren (zoals Vlaamse Vervoermaatschappij – De Lijn) worden uitgesloten van datzelfde voordeel;

ook al was het de uitdrukkelijke bedoeling van de Belgische wetgever om met de vermindering van sociale zekerheidsbijdragen werkgelegenheid te stimuleren en de competitiviteit van ondernemingen te verbeteren?"

de tegenvordering van de verweerder, alsook de gevorderde maatregel alvorens recht te doen af te wijzen.

De verweerder stelde bij conclusie *incidenteel beroep* in.

Bij *arrest* van 20 mei 2021 van de zevende kamer van het arbeidshof Brussel

verklaart het hof het hoofdberoep van de eiseres ontvankelijk;

wijst het het verzoek af van de eiseres tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie en/of aan het Grondwettelijk Hof;

verklaart het het hoofdberoep van de eiseres integraal ongegrond, het incidenteel beroep van de verweerder ontvankelijk maar ongegrond;

wijst het de tegenvordering van de verweerder af als ongegrond en wijst het het verzoek af om akte te nemen van het voorbehoud dat de verweerder maakt m.b.t. de provisionele raming van de schade evenals het verzoek tot het bevelen van een maatregel alvorens recht te doen;

bevestigt het het vonnis van de vijfde kamer van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 16 april 2019 voor zover uitspraak werd gedaan over de gegrondheid van de vorderingen. Het verwijst de eiseres in de kosten van beide instanties. Het wijst al het overige af.

Tegen dat arrest voert de eiseres de volgende **twee middelen** tot cassatie aan.

MIDDELEN

Eerste middel

Middel

Geschonden wettelijke bepalingen

- de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002

- de artikelen 1, § 1, 2, § 1, eerste lid en tweede lid, 2°, 3, 21, § 1, 38, § 3, eerste lid, 2°, en 4° en 38, § 3*bis*, inzonderheid eerste en derde lid, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers

- de artikelen 1, § 1, eerste lid, 2, § 1, 2° en 23 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders

- de artikelen 5 en 6 van het koninklijk besluit van 16 mei 2003 tot uitvoering van het Hoofdstuk 7 van Titel IV van de programmawet van 24 december 2002 (I), betreffende de harmonisering en vereenvoudiging van de regelingen inzake verminderingen van de sociale zekerheidsbijdragen

- artikel 11, § 3, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders

- de artikelen 1, 2, 3, 3*bis* en 4 van de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector

- artikel 2, II, 16°, van het koninklijk besluit van 12 juni 1970 betreffende de schadevergoeding, ten gunste van de personeelsleden van de instellingen van openbaar nut, van de publiekrechtelijke rechtspersonen en van de autonome overheidsbedrijven, voor arbeidsongevallen en voor ongevallen op de weg naar en van het werk

- de artikelen 1, 1°, 4, 1°, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 15, 16, 17, 22, 23, 24, 28 en 49quater van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971

- de artikelen 2, § 1, eerste lid, 1° en tweede lid, a), 33, 34, 34*bis* en 35 van de wetten betreffende de preventie van beroepsziekten en de vergoeding van de schade die uit die ziekten voortvloeit, gecoördineerd op 3 juni 1970

- de artikelen 1, 9 en 26, § 1, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof

Aangevochten beslissingen

In de bestreden beslissing verklaart het arbeidshof het hoofdberoep van de eiseres ongegrond en bevestigt het het vonnis van de vijfde kamer van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 16 april 2019 voor zover uitspraak werd gedaan over de gegrondheid van de vorderingen. Het arbeidshof beslist dat de door de eiseres ingestelde vorderingen worden afgewezen (p. 40, laatste alinea, van het bestreden arrest);

dat de eiseres niet gerechtigd is op de structurele bijdrageverminderingen, de doelgroepvermindering voor oudere werknemers en de verlaagde basiswerkgeversbijdrage als bedoeld in de artikelen 329, 330 en 339 van de programmawet I van 24 december 2002 en evenmin gerechtigd is op de verlaagde loonmatigingsbijdrage als bedoeld in het artikel 38, § 3bis van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981, evenals dat zij geen schade kan hebben geleden als gevolg van een beweerdelijke “foutieve instructie” vanwege de verweerder (p. 40, derde laatste en voorlaatste alinea, van het bestreden arrest).

Het arbeidshof neemt die beslissingen op grond van alle vaststellingen en motieven waarop zij steunen en die hier beschouwd worden integraal te zijn hernomen en in het bijzonder de volgende:

“***V.2 Gegrondheid***

V.2.1

De [eiseres] *houdt voor aan de voorwaarden te voldoen om te kunnen genieten van, enerzijds, de structurele bijdrageverminderingen, de doelgroepvermindering voor oudere werknemers en de verlaagde basiswerkgeversbijdrage als bedoeld in de artikelen 329, 330 en 339 van de programmawet I van 24 december 2002 en, anderzijds, de verlaagde loonmatigingsbijdrage als bedoeld in het artikel 38, §3bis van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers (Algemene beginselenwet).*

Wat de (verminderde) basiswerkgeversbijdrage en de structurele verminderingen betreft, voorziet de programmawet I van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de wet van 26 december 2015 houdende maatregelen inzake versterking van jobcreatie en koopkracht (taks-shift), in de volgende bepalingen:

Art. 329.

"De werkgevers die werknemers tewerkstellen die onderworpen zijn aan het geheel der regelingen als bedoeld in artikel 21, § 1, van de wet van 29 juni 1981, kunnen per kwartaal voor elk van deze werknemers een structurele vermindering genieten die overeenstemt met de principes zoals uiteengezet in hetgeen volgt".

Art. 330.

"De structurele vermindering heeft betrekking op drie categorieën van tewerkstellingen van werknemers:

Categorie 1: de tewerkstellingen in de hoedanigheid van werknemer onderworpen aan het geheel der regelingen als bedoeld in artikel 21, § 1, van de wet van 29 juni 1981 en die niet in een andere categorie wordt bedoeld (...).Voor deze categorie wordt de [basiswerkgevers]bijdrage bedoeld in artikel 38, § 3, eerste lid, 1°, beperkt tot:

22,65 pct. vanaf 1 april 2016 en de bijdrage bedoeld in artikel 38, § 3, eerste lid, 2°, beperkt tot 22,65 pct. vanaf 1 april 2016.(...)

19,88 pct. vanaf 1 januari 2018 en de bijdrage bedoeld in artikel 38, § 3, eerste lid, 2°, beperkt tot 19,88 pct. vanaf 1 januari 2018. (...)".

Wat de doelgroepvermindering voor oudere werknemers betreft, voorziet de programmawet I van 24 december 2002 in de volgende bepaling:

Art. 339.

"De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels bepalen volgens de welke een doelgroepvermindering kan worden toegekend voor werknemers van categorie 1, bedoeld in artikel 330, die op de laatste dag van het kwartaal tenminste de leeftijd van 54 jaar bereikt hebben en waarvan het refertekwartaalloon lager is dan de loongrens S1 bedoeld in artikel 331. Het forfaitaire bedrag van de doelgroepvermindering kan wijzigen in functie van de leeftijd".

Wat de loonmatigingsbijdrage betreft, bepaalt het artikel 38, §3bis van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, zoals gewijzigd door de wet van 26 december 2015 houdende maatregelen inzake versterking van jobcreatie en koopkracht (taks-shift):

"Voor de categorieën 1 en 3 zoals bepaald in artikel 330 van de programmawet (I) van 24 december 2002 wordt de loonmatigingsbijdrage vastgesteld op de som van 4,27 pct. van het bedrag van het loon van de werknemer en 4,27 pct. van het bedrag van de verschuldigde basiswerkgeversbijdrage vanaf 1 januari 2018".

V.2.2

Alle bovenstaande bepalingen zijn van toepassing op werkgevers die werknemers tewerkstellen die onderworpen zijn aan het geheel der regelingen als bedoeld in het artikel 21, §1, van de wet van 29 juni 1981.

Het artikel 21, §1 van de Algemene beginselenwet van 29 juni 1981 bepaalt:

"§1. De sociale zekerheid der werknemers omvat de hierna volgende takken:

1° de uitkeringen verschuldigd in uitvoering van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen;

2° de werkloosheidsuitkeringen;

3° de rust- en overlevingspensioenen;

4° de uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten;

5° de geneeskundige verstrekkingen verschuldigd in uitvoering van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen;

6° de gezinsbijslag

7° de jaarlijkse vakantie-uitkeringen."

De discussie tussen de partijen betreft de vraag wat moet worden begrepen onder "onderworpen zijn aan het geheel der regelingen als bedoeld in artikel 21, § 1, van de wet van 29 juni 1981".

Volstaat het dat een werknemer voldoet aan alle sociale risico's (takken) opgesomd in het voornoemd artikel 21, §1 van de wet van 29 juni 1981, ongeacht het socialezekerheidsstelsel of de sector waarin de sociale risico's verzekerd zijn en/of ongeacht of voor al deze sociale risico's bijdragen worden betaald? Of is vereist dat een werknemer onderworpen is aan alle takken van het socialezekerheidsstelsel voor werknemers (uit de private sector) waarbij voor alle takken (sociale risico's) sociale bijdragen moeten worden betaald in het stelsel van sociale zekerheid van werknemers ?"

V.2.3

Het arbeidshof is van oordeel dat het artikel 21, §1 van de wet van 29 juni 1981 verwijst naar de verschillende takken die van toepassing zijn in het stelsel van de sociale zekerheid van werknemers waarvoor aan de Rijksdienst voor Sociale

Zekerheid bijdragen worden betaald in het stelsel van de sociale zekerheid van werknemers.

Het arbeidshof vindt hiervoor steun in:

1. *De parlementaire werkzaamheden betreffende de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers (Algemene beginselenwet).*

- *De Algemene beginselenwet van 29 juni 1981 beoogde "een hervorming van de sociale zekerheid van werknemers" en is daartoe beperkt (Parl. St., Senaat, 1979-80, 508/1, 4).*

- *"De inhoud van de wet [van 29 juni 1981] is beperkt tot de sociale zekerheid van de werknemers. Inderdaad, ook al vormt het socialezekerheidsbeleid een geheel waarin de solidariteit tussen de verschillende groepen en leden van de bevolking tot uiting komt, toch moet het waarborgen van de bestaanszekerheid voor de onderscheiden bevolkingscategorieën op een verschillende wijze geconcretiseerd worden, rekening houdende met hun specifieke situatie en behoefte. Dit verklaart het bestaan van specifieke stelsels: de sociale zekerheid voor de werknemers, het sociaal statuut der zelfstandigen, de sociale zekerheid in de overheidssector en de wetgeving betreffende de gewaarborgde uitkeringen." (Parl. St., Senaat, 1979-80, 508/1, 5).*

- *"Om een efficiënte hervorming op korte termijn door te voeren lijkt een aanpak binnen de bestaande opdeling aangewezen.*

Een uitbreiding van de hervorming tot de sociale zekerheid in ruime zin kan slechts gebeuren op lange termijn en vergt de medewerking van meerdere andere departementen" (Parl. St., Senaat, 1979-80, 508/1, 5).

- *"De inhoud van de voorgestelde hervorming heeft betrekking zowel op de basisbeginselen die aan de grondslag liggen van het stelsel van sociale zekerheid van de werknemers als op de geldmiddelen die ter realisering van die basisdoeleinden worden aangewend".*

(...) In artikel 2 [van de wet] wordt de personele en territoriale toepassing van de wet omschreven, in aansluiting bij de bestaande beschikkingen van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders" (Parl. St., Senaat, 1979-80, 508/1, 5).

Uit de voorbereidende werkzaamheden blijkt duidelijk dat de Algemene beginselenwet van 29 juni 1981 beperkt is tot het stelsel van de sociale zekerheid van werknemers, een stelsel dat onderscheiden is van de andere stelsels die sociale risico's verzekeren, zoals daar zijn de sociale zekerheid in de overheidssector, het sociaal statuut der zelfstandigen en de wetgeving betreffende de gewaarborgde uitkeringen.

In die zin verwijzen de parlementaire werken, bij de bespreking van het artikel 21 van de Algemene beginselenwet van 29 juni 1981, voor wat het sociaal risico van de arbeidsongevallen betreft, expliciet naar "de wet van 10 april 1971", zijnde de Arbeidsongevallenwet van toepassing in het stelsel van sociale zekerheid van werknemers. Voor wat het sociaal risico van de beroepsziekten betreft, wordt verwezen naar de Beroepsziektenwet van 3 juli 1970 uit hetzelfde socialezekerheidsstelsel van de werknemers (Parl. St., Senaat, 1979-80, 508/1, 20 en 508/2, 5).

- *De Algemene beginselenwet beoogde primordiaal een herstel van het evenwicht van de uitgaven en de inkomsten van het stelsel van de sociale zekerheid van werknemers.*

- *De financiering van de sociale zekerheid is het sluitstuk voor het ganse stelsel.*

- *De financiering gebeurt op basis van de solidariteit van werknemers en werkgevers door middel van de bijdragen, die door de ondernemingen afgedragen worden aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid en door de Rijkstoelagen" (Parl. St., Senaat, 1979-80, 508/1, 21).*

Met het oog op de hervorming van de financiering van het stelsel van de sociale zekerheid van werknemers werden in de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid de principes voorgesteld voor de berekeningswijze van de sociale zekerheidsbijdragen. Hierbij werd vooropgesteld om sociale bijdragen te heffen op het volledige loon van de werknemers, alsook werkmethodes toe te laten om de doorberekening van de loonkosten in de sociale zekerheidsfinanciering af te remmen (bijvoorbeeld door het invoeren van "een globale of enige bijdrage").

- *"Doordat in de mogelijkheid van een enige bijdrage wordt voorzien, moet (...) een verdeelsleutel worden vastgesteld waardoor wordt bepaald hoe de opbrengst van deze enige bijdrage wordt verdeeld over de verschillende sectoren [lees takken] van de sociale zekerheid. Om voldoende waarborgen te bieden moet deze verdeelsleutel rechtstreeks in de wet worden opgenomen" (Parl. St., Senaat, 1979-80, 508/1, 8 en 52).*

Deze regeling werd verder uitgewerkt in het artikel 38 van de Algemene beginselenwet van 29 juni 1981.

Uit de voorbereidende werkzaamheden blijkt duidelijk dat de Algemene beginselenwet van 29 juni 1981 niet alleen beperkt is tot het stelsel van de sociale zekerheid van werknemers, maar ook een verband legt tussen [het recht op] de onderscheiden regelingen [lees takken] van de sociale zekerheid van werknemers (art. 21, §1) en de betaling (en berekening) van de sociale zekerheidsbijdragen (van werknemers en werkgevers) aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid voor de onderscheiden takken van de sociale zekerheid van werknemers (art. 23, e.v.). Tevens wordt een verband gelegd tussen de aan de rijksdienst te betalen sociale bijdragen en de verdeling ervan over de verschillende takken van de sociale zekerheid van werknemers (art. 38).

2. De parlementaire werkzaamheden betreffende de programmawet I van 24 december 2002.

- *Het artikel 216 van de programmawet I van 24 december 2002 wijzigt in het artikel 21, §1 van de Algemene beginselenwet van 29 juni 1981 de woorden "de hierna volgende regelingen" door de woorden "de hierna volgende takken".*

Deze wijziging wordt in de parlementaire werkzaamheden op de volgende wijze verantwoord:

"Dit artikel vervangt de term "regelingen" door de term "takken" in artikel 21, §1 van de wet van 29 juni 1981 (...). Deze bepaling heeft immers betrekking op de verschillende takken van de algemene regeling van de werknemers, terwijl de term "regelingen" die thans in deze bepaling voorkomt verkeerdelijk laat vermoeden dat deze bepaling geldt voor alle regelingen van de sociale zekerheid." (Parl. St., Kamer, 2002-2003, doc 50 2124/008, Memorie van Toelichting, 8-10).

Met deze wijziging werd dus benadrukt dat het artikel 21, §1 van de Algemene beginselenwet uitsluitend betrekking had op de takken van het stelsel van de sociale zekerheid van werknemers, met uitsluiting van alle andere stelsels die sociale risico's verzekeren, zoals daar zijn de sociale zekerheid in de overheidssector, het sociaal statuut der zelfstandigen en de wetgeving betreffende de gewaarborgde uitkeringen.

- *Het artikel 329 van de programmawet I van 24 december 2002 legt het toepassingsgebied van de structurele bijdrageverminderingen vast door deze regeling te beperken tot "werkgevers die werknemers tewerkstellen die onderworpen zijn aan het geheel der regelingen als bedoeld in artikel 21, §1 van de wet van 29 juni 1981".*

Volgens de parlementaire werkzaamheden vallen onder het toepassingsgebied van het voornoemd artikel 329 (voorheen artikel 316):

"alle werkgevers die werknemers tewerkstellen die onderworpen zijn aan het geheel der regelingen [lees takken] van de sociale zekerheids<u>bijdragen</u>, komen in aanmerking voor die onderworpen werknemers" (Parl. St., Kamer, 2002-2003, doc 50 2124/001, Memorie van Toelichting, 170).

"De werkgever die zijn verplichtingen inzake betaling van sociale zekerheidsbijdragen niet nakomt of betrapt wordt op zwartwerk, kan zijn bijdragevermindering [als o.a. bedoeld in de artikelen 330 en 339 van de programmawet (I) van 24 december 2002] verliezen" (Parl. St., Kamer, 2002-2003, doc 50 2124/001, Memorie van Toelichting, 169).

Uit de voorbereidende werkzaamheden van de programmawet I van 24 december 2002 blijkt duidelijk dat het artikel 21 §1 van de Algemene beginselenwet van 29 juni 1981 uitsluitend betrekking heeft op de takken van "de algemene regeling van

de werknemers", zijnde het stelsel van de sociale zekerheid van werknemers, waarvoor de werkgevers, voor alle opgesomde sociale risico's, aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid socialezekerheidsbijdragen betalen die berekend worden op de lonen van de werknemers.

Hierbij dient in herinnering te worden gebracht dat het stelsel van de sociale zekerheid van werknemers waarin de werkgevers, voor alle opgesomde sociale risico's, aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid sociale bijdragen betalen (die berekend worden op de lonen van de werknemers) onderscheiden is van alle overige stelsels [regelingen] die sociale risico's verzekeren, zoals daar zijn de sociale zekerheid in de overheidssector, het sociaal statuut der zelfstandigen en de wetgeving betreffende de gewaarborgde uitkeringen.

Uit het voorgaande volgt dat slechts de werknemers die onderworpen zijn aan alle takken van het socialezekerheidsstelsel voor werknemers, en voor alle takken (sociale risico's) van dit stelsel socialezekerheidsbijdragen betalen aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, voldoen aan "het geheel der regelingen als bedoeld in artikel 21, §1 van de wet van 29 juni 1981".

3. Het arrest van het Grondwettelijk Hof van 21 juni 2018.

Volgens het Grondwettelijk Hof zijn werkgever die contractuele werknemers tewerkstellen die niet *onderworpen zijn aan het stelsel van arbeidsongevallen en het stelsel van beroepsziekten die van toepassing zijn op de werknemers,* niet *onderworpen aan* alle *socialezekerheidsstelsels [lees takken van de sociale zekerheid van werknemers] als bedoeld in het artikel 21, §1 van de Algemene beginselenwet van 29 juni 1981.*

In die zin verwerpt het hof het middel dat aanvoert dat voldaan is aan de toepassingsvoorwaarde van de artikelen 329 en 330 van de programmawet I van 24 december 2002 – m.n. onderworpen zijn aan alle *takken van de sociale*

zekerheid van werknemers als bedoeld in het artikel 21, §1 van de Algemene beginselenwet van 29 juni 1981 – wanneer werknemers die voor bepaalde takken (waaronder 'arbeidsongevallen' en 'beroepsziekten') onderworpen zijn aan een andere socialezekerheidsregeling dan die van de sociale zekerheid voor werknemers, een sociale bescherming genieten die identiek of ruimer is dan die van de werknemers die ressorteren onder het stelsel van de sociale zekerheid van werknemers (GWH, 21 juni 2018, nummer 75/2018, www.const-court.be, A.9.3 en B.15.1).

Het arbeidshof deelt deze zienswijze van het Grondwettelijk Hof om redenen die supra werden uiteengezet.

De bewering dat de bescherming onder de wet van 3 juli 1967 (regeling arbeidsongevallen en beroepsziekten in de overheidssector) inhoudelijk vergelijkbaar is met de bescherming voorzien in de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektenwet van 3 juni 1970 is hierbij niet relevant. Dit geldt minstens omdat de onderscheiden regelingen niet op dezelfde wijze voorzien in de betaling van bijdragen voor de betreffende sociale risico's.

4. De parlementaire werkzaamheden betreffende de wet van 25 december 2016 houdende diverse bepalingen inzake sociale zaken.

Bij het artikel 20 van de wet van 25 december 2016 houdende diverse bepalingen inzake sociale zaken werd alleen het contractueel personeel van vier naamloze vennootschappen van publiek recht uitgesloten uit het toepassingsgebied van de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector.

Deze wijziging werd in de parlementaire werkzaamheden op de volgende wijze verantwoord:

*"*Vier naamloze vennootschappen van publiek recht, met name HR Rail, Brussels South Charleroi Airport Security, Liège Airport Security, Circuit van Spa Francorchamps werden opgericht na de hervorming in 2007 van de wet van 3 juli 1967 betreffende de arbeidsongevallenregeling publieke sector. Deze hervorming maakt deze wet automatisch van toepassing op de statutairen en de contractuelen van de publiekrechtelijke rechtspersonen. Dit heeft als gevolg dat de contractuelen van deze naamloze vennootschappen onder het toepassingsgebied van de wet van 3 juli 1967 vallen en dus niet onderworpen zijn aan alle takken van de sociale zekerheid. Teneinde de bestaande praktijk te bevestigen en deze naamloze vennootschappen van publiek recht verder te laten genieten van de structurele lastenvermindering (bijdragevermindering RSZ) en de verlaging van de werkgeversbijdragen, is het noodzakelijk dat de contractuelen uitdrukkelijk worden uitgesloten van het toepassingsgebied van de wet van 3 juli 1967*". (Parl. St., Kamer, 2016-2017, doc 54 2010/001, Memorie van Toelichting, 6-7).*

Uit de voorbereidende werkzaamheden betreffende de wet van 25 december 2016 blijkt andermaal dat het artikel 21, §1 van de Algemene beginselenwet van 29 juni 1981 uitsluitend in die zin moet worden begrepen dat het betrekking heeft op de takken van het stelsel van de sociale zekerheid van werknemers – en niet op deze van andere stelsels die sociale risico's waarborgen – waarvoor de werkgevers, voor alle sociale risico's, aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid socialezekerheidsbijdragen betalen die berekend worden op de lonen van de werknemers."

V.2.4

Het gegeven dat de [eiseres] *niet uitgesloten wordt uit het toepassingsgebied van de Algemene beginselenwet van 29 juni 1981 en haar personeel een sociale bescherming geniet die beantwoordt aan het in het artikel 3 van deze wet omschreven algemeen beginsel, laat niet toe te besluiten dat het personeel van de* [eiseres] *onderworpen is aan* alle *takken van het stelsel van de sociale zekerheid*

van werknemers als bedoeld in het artikel 21, §1 van de Algemene beginselenwet van 29 juni 1981, in de lezing dat het arbeidshof voorstaat.

Het gegeven dat de koning, in uitvoering van het artikel 2, 2° van de Algemene beginselenwet van 29 juni 1981, de toepassing van deze wet voor de contractuele werknemers van de [eiseres] *niet heeft beperkt tot een of meer van de bij het artikel 21, §1 opgesomde regelingen [lees takken van de sociale zekerheid van werknemers], doet geen afbreuk aan de lezing van het artikel 21, § 1 van de wet van 29 juni 1981 dat het arbeidshof voorstaat.*

Dit geldt a fortiori nu de wetgever en/of de koning in de mogelijkheid zijn de toepasselijke takken van het socialezekerheidsstelsel van werknemers te beperken in andere (dan de door de [eiseres] *aangevoerde) regelingen inzake de sociale zekerheid. De Koning heeft van deze mogelijkheid trouwens gebruik gemaakt bij het koninklijk besluit van 13 december 1993 door het personeel van de* [eiseres] *toe te voegen aan de lijst van instellingen die onderworpen zijn aan de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector (artikel 2, II, 16° KB van 12 juni 1971, zoals gewijzigd bij KB van 13 december 1993).*

Uit het artikel 11, §3 van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders (RSZ-besluit) kan enkel worden besloten dat voor het contractueel personeel van de [eiseres] *de toepassing van de RSZ-wet van 27 juni 1969 niet wordt beperkt tot "de regeling inzake verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit, de regeling voor rust- en overlevingspensioenen voor werknemers en de regeling inzake arbeidsvoorziening en werkloosheid voor werknemers". Het voornoemd artikel 11, §3 laat niet toe te besluiten dat het contractueel personeel van de* [eiseres] *onderworpen zou zijn aan "alle takken van het stelsel van sociale zekerheid van*

werknemers" als bedoeld in het artikel 21, §1 van de wet van 29 juni 1981, in de lezing dat het arbeidshof voorstaat.

Het tegendeel blijkt uit het gegeven dat het contractueel personeel van de [eiseres]*, voor wat de sociale risico's 'arbeidsongevallen' en 'beroepsziekten' betreft, onderworpen is aan de wet van 3 juli 1967 (regeling arbeidsongevallen en beroepsziekten in de overheidssector) in uitvoering van het artikel 2, II, 16° van het koninklijk besluit van 12 juni 1971, zoals gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 december 1993.*

Het standpunt van de [eiseres] *dat, om onderworpen te zijn aan het geheel van de regelingen van het artikel 21, §1 van de wet van 29 juni 1981, het volstaat verzekerd te zijn voor alle sociale risico's die opgesomd worden in het voornoemd artikel 21, §1, ongeacht het socialezekerheidsstelsel (werknemers, overheid, zelfstandigen), ongeacht de (private/publieke) sector waarin het sociaal risico verzekerd is en/of ongeacht of er socialezekerheidsbijdragen aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid worden betaald voor al deze sociale risico's, kan, om redenen supra uiteengezet, door het arbeidshof niet worden bijgetreden.*

V.2.5

Al het voorgaande doet het arbeidshof besluiten dat het artikel 21, §1 van de wet van 29 juni 1981 uitsluitend verwijst naar de verschillende takken die van toepassing zijn in het stelsel van de sociale zekerheid van werknemers (dat onderscheiden is van alle overige stelsels die sociale risico's waarborgen), voor zover de werkgevers, voor alle sociale risico's, aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid de verschuldigde socialezekerheidsbijdragen betalen die berekend worden op de lonen van de werknemers.

Om te kunnen genieten van, enerzijds, de structurele bijdrageverminderingen, de doelgroepvermindering voor oudere werknemers en de verlaagde basiswerkgeversbijdrage, zoals geregeld in de artikelen 329, 330 en 339 van de

programmawet I van 24 december 2002 en, anderzijds, de verlaagde loonmatigingsbijdrage, zoals geregeld in het artikel 38, §3bis van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers (Algemene beginselenwet) moet de werkgever werknemers tewerkstellen die onderworpen zijn aan alle *takken (geheel der regelingen) van het stelsel van de sociale zekerheid van werknemers als bedoeld in het artikel 21, §1 van de wet van 29 juni 1981, in de lezing dat het arbeidshof voorstaat.*

Zoals we reeds hebben gesteld, is het personeel van de [eiseres] *op grond van het artikel 2, II, 16° van het koninklijk besluit van 12 juni 1971, zoals gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 december 1993, onderworpen aan de wet van 3 juli 1967 (regeling arbeidsongevallen en beroepsziekten in de overheidssector). De Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 (zie art. 4, 1°) en de Beroepsziektenwet van 3 juli 1970 (zie art. 2, §1, 7°, a) vinden geen toepassing op de personen waarop de wet van 3 juli 1967 toepasselijk wordt verklaard.*"

In die zin voldoet de [eiseres] *als werkgever niet aan de enige toepassingsvoorwaarde van, enerzijds, de artikelen 329, 330 en 339 van de programmawet I van 24 december 2002 en, anderzijds, het artikel 38, §3bis van de Algemene beginselenwet van 29 juni 1981, die, wat zijn toepassing betreft, verwijst naar het artikel 330 van de programmawet I van 24 december 2002.*

[…]

Uit al het voorgaande volgt dat de [eiseres] *niet gerechtigd is op de structurele bijdrageverminderingen, de doelgroepvermindering voor oudere werknemers en de verlaagde basiswerkgeversbijdrage als bedoeld in de artikelen 329, 330 en 339 van de programmawet I van 24 december 2002. Zij is evenmin gerechtigd op de verlaagde loonmatigingsbijdrage als bedoeld in het artikel 38, §3bis van de Algemene beginselenwet van 29 juni 1981.*

Hieruit volgt dat de [eiseres] *geen schade kan hebben geleden als gevolg van een beweerdelijke "foutieve instructie" vanwege de* [verweerder].

De door de [eiseres] *ingestelde vorderingen worden afgewezen,* […]."

(p. 22 t.e.m. p. 32, tweede volledige alinea en p. 40, derde laatste t.e.m. laatste alinea, van het bestreden arrest)

Grieven

1.1.1. Krachtens artikel 23 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, hieronder afgekort als de RSZ-wet, is de werkgever socialezekerheidsbijdragen verschuldigd aan de verweerder.

Krachtens artikel 38, § 3, eerste lid, 2°, eerste zin, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, hieronder afgekort als de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid, is voor de werknemers die tewerkgesteld zijn door het Rijk, de Gemeenschappen, de Gewesten, alsmede de instellingen van openbaar nut, waaronder de eiseres, en de autonome overheidsbedrijven die ervan afhangen, met uitzondering van de autonome overheidsbedrijven bedoeld in artikel 1, § 4, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, een basiswerkgeversbijdrage van 24,82 pct. verschuldigd.

Op grond van artikel 38, § 3, eerste lid, 2°, vierde zin, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid wordt voor de categorieën van werknemers voor wie de toepassing van de wet beperkt is op basis van artikel 2, § 1, 2°, van de RSZ-wet, de verschuldigde werkgeversbijdrage berekend door voor elke niet toepasselijke regeling de overeenkomstige bijdragevoet opgesomd in de

bepaling onder 4°, waaronder 1 pct. voor de regeling beroepsziekten en 0,30 pct. voor de regeling arbeidsongevallen, af te trekken.

Zoals blijkt uit het dossier van de rechtspleging en zoals het arbeidshof vaststelt, strekt de vordering van de eiseres ertoe de verweerder te horen veroordelen tot terugbetaling van de bedragen van de structurele bijdrageverminderingen, de doelgroepvermindering voor oudere werknemers en de verlaagde basiswerkgevers- en loonmatigingsbijdrage waarvan de verweerder haar het voordeel heeft ontzegd (p. 12, IV.1.1. eerste en tweede alinea, van het bestreden arrest).

Wat de verminderde basiswerkgeversbijdrage en de structurele bijdrageverminderingen betreft bepaalt artikel 329 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 dat *de werkgevers die werknemers tewerkstellen die onderworpen zijn aan het geheel der regelingen als bedoeld in artikel 21, § 1, van de wet van 29 juni 1981*, per kwartaal voor elk van deze werknemers een structurele vermindering kunnen genieten die overeenstemt met de principes zoals uiteengezet in hetgeen volgt. Artikel 330 van die programmawet, zoals gewijzigd door de wet van 26 december 2015 houdende maatregelen inzake versterking van jobcreatie en koopkracht (de zogenaamde taks-shiftwet), bepaalt dat de structurele vermindering betrekking heeft op drie categorieën van tewerkstellingen van werknemers, waarvan de eerste als volgt wordt omschreven:

"Categorie 1: de tewerkstellingen in de hoedanigheid van werknemer *onderworpen aan het geheel der regelingen als bedoeld in artikel 21, § 1, van de wet van 29 juni 1981* en die niet in een andere categorie wordt bedoeld en de tewerkstellingen als werknemer in dienst genomen met een arbeidsovereenkomst bij de Koninklijke Muntschouwburg of bij het Paleis voor Schone Kunsten; instellingen van openbaar nut aangehaald in Categorie B van artikel 1 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut; voor deze categorie wordt (de bijdrage bedoeld in artikel 38, § 3, eerste lid, 1°, beperkt tot 22,65 pct. vanaf 1 april 2016 en) de bijdrage bedoeld in artikel 38,

§ 3, eerste lid, 2°, beperkt tot 22,65 pct. vanaf 1 april 2016; voor deze categorie wordt (de bijdrage bedoeld in artikel 38, § 3, eerste lid, 1°, beperkt tot 19,88 pct. vanaf 1 januari 2018 en) de bijdrage bedoeld in artikel 38, § 3, eerste lid, 2°, beperkt tot 19,88 pct. vanaf 1 januari 2018".

Wat de doelgroepvermindering voor oudere werknemers betreft, bepaalt artikel 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 dat de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels kan bepalen volgens de welke een doelgroepvermindering kan worden toegekend voor *werknemers van categorie 1, bedoeld in artikel 330,* die op de laatste dag van het kwartaal tenminste de leeftijd van 54 jaar bereikt hebben en waarvan het refertekwartaalloon lager is dan de loongrens S1 bedoeld in artikel 331, evenals dat het forfaitaire bedrag van de doelgroepvermindering kan wijzigen in functie van de leeftijd. Artikel 5 van het koninklijk besluit van 16 mei 2003 tot uitvoering van het Hoofdstuk 7 van Titel IV van de programmawet van 24 december 2002 (I), betreffende de harmonisering en vereenvoudiging van de regelingen inzake verminderingen van de sociale zekerheidsbijdragen, hieronder afgekort als het koninklijk besluit van 16 mei 2003, bepaalt dat de toepassing van de doelgroepvermindering voor oudere werknemers wordt beperkt tot *de werkgevers die werknemers tewerkstellen welke onderworpen zijn aan het geheel der takken bedoeld in artikel 21, § 1, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers*, evenals dat deze werkgevers trimestrieel voor elk van deze werknemers kunnen genieten van een doelgroepvermindering voor oudere werknemers volgens de principes zoals uiteengezet in hetgeen volgt. Krachtens artikel 6 van het voormelde koninklijk besluit van 16 mei 2003 kan de doelgroepvermindering bedoeld in artikel 339 van de programmawet van 24 december 2002 worden toegekend ten belope van het forfaitaire bedrag G2 voor de werknemers die op de laatste dag van het kwartaal minstens de leeftijd van 54 jaar hebben, ten belope van het forfaitaire bedrag G1 voor de werknemers die op de laatste dag van het kwartaal minstens de leeftijd van 58 jaar hebben, ten belope van het forfaitaire bedrag G8 voor de werknemers die op de laatste dag van het kwartaal minstens de leeftijd van 62 jaar hebben en ten belope van het forfaitaire bedrag G9 voor de werknemers die op de laatste dag

van het kwartaal minstens de leeftijd van 65 jaar hebben. Krachtens artikel 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002, zoals voor het Vlaams Gewest vervangen bij het decreet van 4 maart 2016 houdende het Vlaamse doelgroepenbeleid, kan de Vlaamse Regering, volgens de voorwaarden die ze nader bepaalt, een doelgroepvermindering toekennen aan werkgevers die oudere werknemers tewerkstellen en moet de tewerkstelling van de oudere werknemer minimaal aan een aantal voorwaarden beantwoorden, waaronder het behoren van de oudere werknemer tot *de categorie 1 van werknemers, vermeld in artikel 330*. Artikel 6 van het voormelde koninklijk besluit van 16 mei 2003, zoals voor het Vlaams Gewest vervangen bij het besluit van de Vlaamse Regering van 10 juni 2016 tot uitvoering van het decreet van 4 maart 2016 houdende het Vlaamse doelgroepenbeleid, bepaalt dat de doelgroepvermindering voor de oudere zittende werknemer bestaat uit: (1°) een forfaitaire vermindering G4 als de oudere zittende werknemer op de laatste dag van het kwartaal van zijn tewerkstelling minimaal 55 jaar is; (2°) een forfaitaire vermindering G8 als de oudere zittende werknemer op de laatste dag van het kwartaal van zijn tewerkstelling minimaal zestig jaar is.

Wat de loonmatigingsbijdrage betreft, bepaalt artikel 38, § 3*bis*, eerste lid, van de Algemene Beginselenwet Sociale Zekerheid dat een loonmatigingsbijdrage wordt ingevoerd die gelijk is aan de som van 5,67 pct. van het bedrag van het loon van de werknemer en 5,67 pct. van het bedrag van de verschuldigde basiswerkgeversbijdrage. Artikel 38, § 3*bis*, tweede lid, van die wet bepaalt dat het percentage verkregen overeenkomstig het eerste lid wordt verhoogd met 0,40 procent indien de werknemer die niet valt onder categorie 1 of categorie 3 zoals bepaald bij artikel 330 van de programmawet (I) van 24 december 2002 onder de toepassing valt van de wetten op de jaarlijkse vakantie van de werknemers, gecoördineerd op 28 juni 1971. Artikel 38, § 3*bis*, derde lid, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid, zoals gewijzigd door de wet van 26 december 2015 houdende maatregelen inzake versterking van jobcreatie en koopkracht (de zogenaamde taks-shiftwet), bepaalt dat voor *de categorieën 1 en 3 zoals bepaald in artikel 330 van de programmawet (I) van 24 december 2002* de loonmatigingsbijdrage wordt vastgesteld op de som van 4,27 pct. van het bedrag

van het loon van de werknemer en 4,27 pct. van het bedrag van de verschuldigde basiswerkgeversbijdrage vanaf 1 januari 2018.

Uit de voormelde bepalingen volgt dat een werkgever het voordeel kan genieten van de in de artikelen 329 en 330 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 bedoelde verminderde (tarief van de) basiswerkgeversbijdrage en structurele bijdrageverminderingen, van de in de artikelen 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en 5 en 6 van het koninklijk besluit van 16 mei 2003 bedoelde doelgroepverminderingen voor oudere werknemers en van de in artikel 38, § 3*bis*, derde lid, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid bedoelde verminderde (tarief van de) loonmatigingsbijdrage wanneer hij werknemers tewerkstelt die vallen onder het geheel van de deelregelingen (takken) als bedoeld in artikel 21, § 1, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid.

1.1.2. Dat artikel 21, § 1, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid bepaalt dat de 'sociale zekerheid der werknemers' de hierna volgende deelregelingen, *takken* genoemd, omvat:

1° de uitkeringen verschuldigd in uitvoering van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen;

2° de werkloosheidsuitkeringen;

3° de rust- en overlevingspensioenen;

4° de uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten;

5° de geneeskundige verstrekkingen verschuldigd in uitvoering van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen;

6° de gezinsbijslag;

7° de jaarlijkse vakantie-uitkeringen.

In dat artikel 21, § 1 van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid worden aldus de verschillende *takken* opgesomd waaruit de sociale zekerheid voor

werknemers bestaat, waaronder “de uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten”.

1.1.3.1. De Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid beoogt de bescherming van de werknemers tegen de in de voormelde regelingen (takken) bepaalde sociale risico’s wettelijk te verankeren. Aangezien de sociale bescherming van werknemers wordt beoogd, bepaalt artikel 2, § 1, eerste lid, van die wet dat deze wet van toepassing is op de werknemers, zijnde op grond van artikel 1, § 1, van die wet de personen die met een werkgever door een arbeidsovereenkomst zijn verbonden, en de werkgevers, zijnde op grond van artikel 1, § 1, van die wet de natuurlijke personen of de rechtspersonen die ingevolge een arbeidsovereenkomst één of meerdere werknemers in dienst hebben.

Ook personen die met een publiekrechtelijke werkgever, zoals de eiseres, door een arbeidsovereenkomst zijn verbonden, vallen in beginsel als werknemers onder het personeel toepassingsgebied van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid.

Uit de vaststellingen van het arbeidshof blijkt dat het personeel van de eiseres wordt tewerkgesteld op basis van een arbeidsovereenkomst (zie o.m. p. 3, tweede alinea, van het bestreden arrest). Bijgevolg zijn de contractuele personeelsleden van de eiseres geen (statutaire) ambtenaren, maar wel degelijk (contractuele) werknemers en vallen zij als werknemers onder het personeel toepassingsgebied van de voormelde Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid waarvan ook het betreffende artikel 21, § 1, deel uitmaakt.

Op grond van artikel 2, § 1, tweede lid, 2°, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid kan de Koning de toepassing van deze wet voor zekere categorieën van werknemers tot één of meer van de bij artikel 21 opgesomde regelingen beperken. Ten aanzien van de werknemers van de eiseres heeft de Koning van deze bevoegdheid echter geen gebruik gemaakt.

1.1.3.2. Krachtens artikel 1, § 1, eerste lid, van de RSZ-wet vindt die wet, en dus de socialezekerheidsregeling voor werknemers, toepassing op de werknemers en de werkgevers die door een arbeidsovereenkomst zijn verbonden.

Ook werknemers die door een publiekrechtelijke werkgever in dienst worden genomen op grond van een arbeidsovereenkomst en die publiekrechtelijke werkgever vallen op grond van die bepaling in beginsel onder toepassing van de RSZ-wet en dus van alle deelregelingen (sectoren/takken van) de socialezekerheidsregeling voor werknemers.

Krachtens artikel 2, § 1, 2°, van de RSZ-wet, dat in gelijkluidende bewoordingen is geformuleerd als het voormelde artikel 2, § 1, tweede lid, 2°, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid, kan de Koning, bij een in Ministerraad overlegd besluit, (en na het advies van de Nationale Arbeidsraad te hebben ingewonnen) de toepassing van de RSZ-wet, en dus van de socialezekerheidsregeling voor werknemers, voor zekere categorieën van werknemers die Hij bepaalt, beperken tot een of meer van de bij artikel 5 opgesomde deelregelingen of takken.

De Koning heeft ten aanzien van de “instellingen van openbaar nut” gebruik gemaakt van deze bevoegdheid in artikel 11, § 3, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, hieronder afgekort als het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet, en de toepassing van de RSZ-wet, en dus van de socialezekerheidsbescherming voor werknemers, wat betreft de werknemers die zij met een arbeidsovereenkomst in dienst nemen, beperkt tot de regeling inzake verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit, de regeling voor rust- en overlevingspensioenen voor werknemers en de regeling inzake arbeidsvoorziening en werkloosheid voor werknemers.

Evenwel bepaalt het voornoemde artikel 11, § 3, dat de beperking van de toepassing van de wet geldt voor de 'instellingen van openbaar nut' met uitzondering van (onder meer) "*de Vlaamse vervoermaatschappij*", d.i. de eiseres. Bij gebreke van een volledige uitsluiting uit en van een beperking van het toepassingsgebied van de sociale zekerheid voor werknemers tot bepaalde deelregelingen of takken, vallen de werknemers die de eiseres (Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn) met een arbeidsovereenkomst in dienst neemt, dan ook onder alle deelregelingen of takken van de sociale zekerheid voor werknemers.

1.1.4.1. Zowel de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de wetten betreffende de preventie van beroepsziekten en de vergoeding van de schade die uit die ziekten voortvloeit, gecoördineerd op 3 juni 1970, hieronder afgekort als de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 *enerzijds*, als de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, hieronder afgekort als de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967, *anderzijds*, kennen aan het slachtoffer van een arbeidsongeval of beroepsziekte in grote mate vergelijkbare uitkeringen toe "uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten".

Uit de artikelen 7, 8, 9, 10, 12, 13, 15, 16, 17, 22, 23, 24 en 28 van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, 33, 34, 34*bis* en 35 van de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 enerzijds en de artikelen 2, 3, 3*bis* en 4 van de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 anderzijds, de wetsgeschiedenis en de uit parlementaire voorbereiding van die wetten blijkende bedoeling van de wetgever, volgt dat

(1) in die regelgevingen nagenoeg identieke begrippen "arbeids(weg)ongevallen" en "beroepsziekten" worden gehanteerd en daarvoor nagenoeg identieke vergoedingen worden voorzien,

(2) de arbeidsongevallen- en beroepsziekteregeling van de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 in grote mate is afgestemd op de

arbeidsongevallen- en beroepsziekteregeling van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 en

(3) die beide arbeidsongevallen- en beroepsziekteregelingen dus inhoudelijk een volkomen vergelijkbare bescherming bieden aan het slachtoffer van een arbeidsongeval of beroepsziekte.

1.1.4.2. Artikel 1 van de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 bepaalt dat de bij die wet vastgestelde regeling voor het herstel van schade ten gevolge van arbeidsongevallen, ongevallen op de weg naar en van het werk en ten gevolge van beroepsziekten door de Koning, bij in Ministerraad overlegd besluit, onder de voorwaarden en binnen de perken die Hij bepaalt, toepasselijk wordt verklaard op de leden van het vast, stagedoend, tijdelijk, hulppersoneel of *het personeel dat wordt in dienst genomen door een arbeidsovereenkomst*, die behoren tot de verschillende overheden en openbare instellingen en diensten, waaronder de publiekrechtelijke rechtspersonen en de instellingen van openbaar nut die onder het gezag, de controle of het toezicht van een Gemeenschap of een Gewest vallen (8°).

De bij de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 vastgestelde arbeidsongevallen- en beroepsziekteregeling kan op grond van de voormelde bepaling door de Koning ook toepasselijk worden verklaard op het personeel dat door die verschillende overheden en openbare instellingen in dienst wordt genomen met een arbeidsovereenkomst, dit is op werknemers in overheidsdienst, de arbeidscontractanten. De Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 voorziet aldus in de mogelijkheid om zowel het contractueel als statutair overheidspersoneel onder de regeling van die wet te brengen. De werknemers, m.a.w. de arbeidscontractanten, in overheidsdienst die onder de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 vallen, worden op grond van de artikelen 4, 1° van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en 2, § 1, tweede lid, a), van de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 onttrokken aan de toepassing van die laatste twee wetten. De Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 heeft derhalve een hybride karakter in die zin dat hij een regeling bevat die zowel kan gelden voor statutair overheidspersoneel (ambtenaren) als voor contractueel overheidspersoneel (werknemers of arbeidscontractanten in overheidsdienst).

Zowel de door een arbeidsovereenkomst met hun werkgever verbonden werknemers die vallen onder het toepassingsgebied van de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967, als die welke onder het toepassingsgebied van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970, vallen, kunnen dus aanspraak maken op gelijkaardige uitkeringen "uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" en genieten aldus van een inhoudelijk vergelijkbare bescherming tegen het sociaal risico bestaande in het slachtoffer worden van een arbeidsongeval of beroepsziekte.

Het personeel dat op basis van een arbeidsovereenkomst in dienst is van de eiseres (Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn) valt op grond van het artikel 2, II, 16°, van het koninklijk besluit van 12 juni 1970 betreffende de schadevergoeding, ten gunste van de personeelsleden van de instellingen van openbaar nut, van de publiekrechtelijke rechtspersonen en van de autonome overheidsbedrijven, voor arbeidsongevallen en voor ongevallen op de weg naar en van het werk, hieronder afgekort als koninklijk besluit van 12 juni 1970, onder de toepassing van dat besluit en dus van de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967. De eiseres en haar werknemers worden bijgevolg onttrokken aan de toepassing van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970.

1.1.4.3. Op grond van dat artikel 3 van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid omvat de sociale zekerheid voor werknemers het geheel van de sociale prestaties waarop de sociaal verzekerden recht hebben en die tot doel hebben het arbeidsinkomen van de werknemer te vervangen of aan te vullen ten einde hem te vrijwaren tegen de gevolgen van bepaalde arbeidsrisico's, tegenover bepaalde gezins- en levensomstandigheden en sociale risico's volgens de in artikel 21 opgesomde regelingen. De regeling inzake de uitkeringen "uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" vastgelegd in de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 voldoet onmiskenbaar aan de voormelde in artikel 3 van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid bepaalde wettelijke omschrijving van de 'sociale zekerheid *voor werknemers*', aangezien

(1) deze regeling, net zoals de arbeidsongevallen- en beroepsziekteregeling vastgelegd in de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970, voorziet in sociale prestaties die tot doel hebben het inkomen van de werknemer te vervangen en aan te vullen ten einde hem te vrijwaren tegen de gevolgen van het sociaal (en arbeids-)risico van een arbeidsongeval en beroepsziekte en

(2) de arbeidsongevallen- en beroepsziekteregeling van de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 in grote mate is afgestemd op de arbeidsongevallen- en beroepsziekteregeling in de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 en die beide arbeidsongevallen- en beroepsziekteregelingen dus inhoudelijk een volkomen vergelijkbare bescherming bieden aan het slachtoffer van een arbeidsongeval of beroepsziekte.

De arbeidsongevallen- en beroepsziekteregeling vastgelegd in de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 behoort dan ook tot de sociale zekerheid *voor werknemers* zoals bedoeld in de zin van de artikelen 3 en 21, § 1, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid en maakt dus een deelregeling of tak uit van die sociale zekerheid *voor werknemers*, in zoverre zij ook van toepassing is op *werknemers*, op arbeidscontractanten, in overheidsdienst.

De omstandigheid dat deze wettelijke regeling naast de contractuele werknemers (contractueel overheidspersoneel) ook de statutaire ambtenaren (statutair overheidspersoneel) van een sociale bescherming bij arbeidsongevallen en beroepsziekten voorziet, doet hieraan geen afbreuk: het blijft een wettelijke regeling die van toepassing is op werknemers en derhalve behoort tot de sociale zekerheid voor werknemers, zodat zij voldoet aan de omschrijving van de 'sociale zekerheid *voor werknemers*' zoals die door de wetgever in artikel 3 van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid wordt gegeven.

1.1.4.4. Niet enkel die socialezekerheidsprestaties die gefinancierd worden door aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (de verweerder) te betalen

socialezekerheidsbijdragen, behoren tot de socialezekerheidsregeling voor werknemers, aangezien ook binnen het raam van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, die tot de socialezekerheidsregelingen voor werknemers behoort, de uitkeringen, zoals volgt uit artikel 49*quater* van die wet, in wezen en in essentie gefinancierd worden door verzekeringspremies die de werkgever betaalt aan de arbeidsongevallenverzekeraar (en de bijdragevoet van de door de onder die wet van 10 april 1971 ressorterende, eventueel publieke, werkgever aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid voor de sector arbeidsongevallen te betalen werkgeversbijdrage op grond van artikel 38, § 3, eerste lid, 4°, van de Algemene Beginselenwet slechts 0,30 pct. bedraagt).

1.1.4.5. De omstandigheid dat de werknemers van die publiekrechtelijke werkgever (zoals de eiseres) op het vlak van arbeidsongevallen en beroepsziekten beschermd zijn op grond van en overeenkomstig de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 en niet op grond van en overeenkomstig de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij aanspraak kunnen maken op een "uitkering uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" zoals bedoeld in artikel 21, § 1, 4° van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid.

Aangezien

(1) de arbeidsongevallen- en beroepsziektenregeling in de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 in grote mate is afgestemd op de arbeidsongevallen- en beroepsziektenregeling in de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 en die beide arbeidsongevallen- en beroepsziektenregelingen dus inhoudelijk een volkomen vergelijkbare bescherming bieden aan het slachtoffer van een arbeidsongeval of beroepsziekte;

(2) de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 een hybride karakter heeft in die zin dat zij een regeling betreffende uitkeringen "uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" bevat die zowel van toepassing kan

worden verklaard op statutaire ambtenaren (statutair overheidspersoneel) als op contractuele werknemers in overheidsdienst (contractueel overheidspersoneel);

(3) de regeling inzake de uitkeringen "uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" vastgelegd in de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967, in zoverre zij van toepassing is op werknemers in overheidsdienst, deel uitmaakt van de 'sociale zekerheid *voor werknemers*' zoals omschreven in artikel 3 van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid;

(4) zowel de uitkeringen voor arbeidsongevallen en beroepsziekten binnen het raam van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 als binnen het kader van de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967, in wezen en in essentie niet gefinancierd worden door aan de Rijksdienst voor Sociale zekerheid (de verweerder) te betalen socialezekerheidsbijdragen;

(5) in artikel 21, § 1, (4°) van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid enkel in het algemeen sprake is van "uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" zonder dat daarbij (uitsluitend) wordt verwezen naar de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 en zonder dat daarin is vermeld dat met die "uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" enkel uitkeringen worden bedoeld die hun grondslag vinden in de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970,

volgt dat

(1) onder uitkeringen "uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" in de zin van artikel 21, § 1, 4°, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid niet enkel de uitkeringen "uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" dienen te worden verstaan die hun grondslag vinden in de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 maar ook diegene waarop *werknemers* in overheidsdienst (contractueel overheidspersoneel) aanspraak kunnen maken op grond van de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 en

(2) in zoverre de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 ook van toepassing is op *werknemers* in overheidsdienst (contractueel overheidspersoneel), de uitkeringen voor arbeidsongevallen en beroepsziekten waarin die wet voorziet,

als “uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten” in de zin van artikel 21, § 1, 4°; van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid ook een deelregeling of tak van de sociale zekerheid *voor werknemers* zijn.

1.1.5. Uit de tekst van de voormelde bepalingen, de wetsgeschiedenis, de bedoeling van de wetgever en de algemene economie van de voormelde regelingen volgt dat de werknemers van een publiekrechtelijke werkgever zoals de eiseres valt onder het geheel van de regelingen, en dus onder alle deelregelingen of takken van de sociale zekerheid voor werknemers, waaronder de uitkeringen voor arbeidsongevallen en beroepsziekten, zoals bedoeld in artikel 21, § 1, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid en aldus voldoet aan de voor het genot van de in de artikelen 329 en 330 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 bedoelde verminderde (tarief van de) basiswerkgeversbijdrage en structurele bijdrageverminderingen, van de in de artikelen 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en 5 en 6 van het koninklijk besluit van 16 mei 2003 bedoelde doelgroepverminderingen voor oudere werknemers en van de in artikel 38, § 3*bis*, derde lid, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid bedoelde verminderde (tarief van de) loonmatigingsbijdrage gestelde toepassingsvoorwaarde dat die werkgever werknemers moet tewerkstellen die onderworpen zijn aan het geheel der regelingen, dit is aan alle takken van de sociale zekerheid voor werknemers, als bedoeld in artikel 21, § 1 van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid.

1.2. Het arbeidshof is van oordeel dat

- het artikel 21, § 1 van de wet van 29 juni 1981 uitsluitend verwijst naar de verschillende takken die van toepassing zijn in het stelsel van de sociale zekerheid van werknemers (dat onderscheiden is van alle overige stelsels die sociale risico’s waarborgen), voor zover de werkgevers, voor alle sociale risico’s, aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (de verweerder) de verschuldigde socialezekerheidsbijdragen betalen die berekend worden op de lonen van de werknemers (p. 24, punt V.2.3, eerste alinea en p. 31, voorlaatste alinea, van het bestreden arrest);

- het standpunt van de eiseres dat het, om onderworpen te zijn aan het geheel van de regelingen van het artikel 21, § 1 van de wet van 29 juni 1981, volstaat verzekerd te zijn voor alle sociale risico's die opgesomd worden in het voornoemd artikel 21, § 1, ongeacht het socialezekerheidsstelsel (werknemers, overheid, zelfstandigen), ongeacht de (private/publieke) sector waarin het sociaal risico verzekerd is en/of ongeacht of er socialezekerheidsbijdragen aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (de verweerder) worden betaald voor al deze sociale risico's, niet kan worden bijgetreden (p. 31, tweede volledige alinea, van het bestreden arrest);

- de werkgever, om enerzijds, de structurele bijdrageverminderingen, de doelgroepvermindering voor oudere werknemers en de verlaagde basiswerkgeversbijdrage, zoals geregeld in de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet I van 24 december 2002 en, anderzijds, van de verlaagde loonmatigingsbijdrage, zoals geregeld in het artikel 38, § 3*bis* van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, te kunnen genieten, werknemers moet tewerkstellen die onderworpen zijn aan alle takken (geheel der regelingen) van het stelsel van de sociale zekerheid van werknemers als bedoeld in het artikel 21, § 1 van de voormelde wet van 29 juni 1981, in de hierboven aangegeven lezing (p. 31, onderaan t.e.m. p. 32, bovenaan, van het bestreden arrest);

- het personeel van de eiseres op grond van het artikel 2, II, 16° van het koninklijk besluit van 12 juni 1971 [lees: 1970], zoals gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 december 1993, onderworpen is aan de wet van 3 juli 1967 (regeling arbeidsongevallen en beroepsziekten in de overheidssector) en de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 (zie art. 4, 1°) en de Beroepsziektewet van 3 "juli" [lees: juni] 1970 (zie art. 2, § 1, 7°, a) geen toepassing vinden op de personen waarop de wet van 3 juli 1967 toepasselijk wordt verklaard (p. 32, eerste volledige alinea, van het bestreden arrest);

- de eiseres in die zin als werkgever niet voldoet aan de enige toepassingsvoorwaarde van, enerzijds, de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet I van 24 december 2002 en, anderzijds, het artikel 38, § 3*bis* van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981, die, wat zijn

toepassing betreft, verwijst naar het artikel 330 van de Programmawet I van 24 december 2002 (p. 32, tweede volledige alinea, van het bestreden arrest).

Het arbeidshof oordeelt dat

- het gegeven dat de eiseres niet uitgesloten wordt uit het toepassingsgebied van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981 en haar personeel een sociale bescherming geniet die beantwoordt aan het in het artikel 3 van deze wet omschreven algemeen beginsel, niet toelaat te besluiten dat het personeel van de eiseres onderworpen is aan alle takken van het stelsel van de sociale zekerheid van werknemers als bedoeld in het artikel 21, § 1 van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981, in de lezing die het voorstaat;

- het gegeven dat de Koning, in uitvoering van het artikel 2, 2° van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981, de toepassing van deze wet voor de contractuele werknemers van de eiseres niet heeft beperkt tot een of meer van de bij het artikel 21, § 1 opgesomde regelingen [lees takken van de sociale zekerheid van werknemers], geen afbreuk doet aan de lezing van het artikel 21, § 1 van de wet van 29 juni 1981 die het voorstaat;

- dit *a fortiori* geldt nu de wetgever en/of de Koning in de mogelijkheid zijn de toepasselijke takken van het socialezekerheidsstelsel van werknemers te beperken in andere (dan de door de eiseres aangevoerde) regelingen inzake de sociale zekerheid; de Koning van deze mogelijkheid trouwens gebruik heeft gemaakt bij het koninklijk besluit van 13 december 1993 door het personeel van de eiseres toe te voegen aan de lijst van instellingen die onderworpen zijn aan de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector (artikel 2, II, 16° KB van 12 juni 1971 [lees: 1970], zoals gewijzigd bij KB van 13 december 1993);

- uit het artikel 11, § 3 van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders (RSZ-besluit) enkel kan worden besloten dat voor het contractueel personeel van de

eiseres de toepassing van de RSZ-wet van 27 juni 1969 niet wordt beperkt tot "de regeling inzake verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit, de regeling voor rust- en overlevingspensioenen voor werknemers en de regeling inzake arbeidsvoorziening en werkloosheid voor werknemers"; het voornoemd artikel 11, § 3 niet toelaat te besluiten dat het contractueel personeel van de eiseres onderworpen zou zijn aan "alle takken van het stelsel van sociale zekerheid van werknemers" als bedoeld in het artikel 21, § 1 van de wet van 29 juni 1981, in de lezing die het voorstaat;

- het tegendeel blijkt uit het gegeven dat het contractueel personeel van de eiseres, voor wat de sociale risico's 'arbeidsongevallen' en 'beroepsziekten' betreft, onderworpen is aan de wet van 3 juli 1967 (regeling arbeidsongevallen en beroepsziekten in de overheidssector) in uitvoering van het artikel 2, II, 16° van het koninklijk besluit van 12 juni 1971 [lees: 1970], zoals gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 december 1993.

(p. 30, punt V.2.4 t.e.m. p. 31, eerste volledige alinea, van het bestreden arrest)

Op de voormelde gronden beslist het arbeidshof, met verwijzing naar de parlementaire voorbereiding van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, de Programmawet I van 24 december 2002 en de wet van 25 december 2016 houdende diverse bepalingen inzake sociale zaken, en naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 75/2018 van 21 juni 2018, dat de eiseres niet gerechtigd is op de structurele bijdrageverminderingen, de doelgroepvermindering voor oudere werknemers en de verlaagde basiswerkgeversbijdrage als bedoeld in de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet I van 24 december 2002 en evenmin gerechtigd is op de verlaagde loonmatigingsbijdrage als bedoeld in het artikel 38, § 3*bis* van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981, dat hieruit volgt dat de eiseres geen schade kan hebben geleden als gevolg van een beweerdelijke "foutieve instructie" vanwege de verweerder en dat de door de eiseres ingestelde vorderingen worden afgewezen (p. 40, derde laatste t.e.m. laatste alinea, van het bestreden arrest).

Daardoor schendt het arbeidshof

- de artikelen 1, § 1 en 2, § 1, eerste lid en tweede lid, 2°, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, 1, § 1, eerste lid en 2, § 1, 2°, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en 11, § 3, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, uit de samenlezing waarvan volgt dat

(1) bij een opdeling van de sociale zekerheid naargelang de beschermde beroepscategorie, een onderscheid dient te worden gemaakt tussen het socialezekerheidsstelsel voor (private en publieke) werknemers en dat voor statutaire ambtenaren en dus niet tussen dat voor de private sector en de publieke sector (overheidssector),

(2) de door de eiseres (Vlaamse Vervoermaatschappij – De Lijn) op grond van een arbeidsovereenkomst in dienst genomen werknemers onder het personeel toepassingsgebied van de RSZ-wet en de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid (waarvan het artikel 21, § 1, deel uitmaakt), en dus van de sociale zekerheid voor werknemers, vallen en de Koning ten aanzien van hen geen gebruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid om het toepassingsgebied van die wetten, en dus van de socialezekerheidsregeling voor werknemers, te beperken tot bepaalde van de deelregelingen of takken van die sociale zekerheid, en

(3) de door de eiseres (Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn) op grond van een arbeidsovereenkomst in dienst genomen werknemers, dan ook onder alle takken/sectoren (“regelingen”) van de sociale zekerheid voor werknemers vallen,

- de artikelen 1, 2, 3, 3*bis* en 4 van de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, 1, 1°, 4, 1°, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 15, 16, 17, 22, 23, 24, 28 en 49quater van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, 2, § 1, eerste lid, 1° en tweede lid, a), 33, 34, 34*bis* en 35 van de wetten betreffende de preventie van beroepsziekten en

de vergoeding van de schade die uit die ziekten voortvloeit, gecoördineerd op 3 juni 1970, en 38, § 3, 4° van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, waaruit volgt dat

(1) de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 een hybride karakter heeft in die zin dat zij een regeling betreffende uitkeringen "uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" bevat die zowel van toepassing kan worden verklaard op statutaire ambtenaren (statutair overheidspersoneel) als op contractuele werknemers in overheidsdienst (contractueel overheidspersoneel) en

(2) de arbeidsongevallen- en beroepsziekteregeling in de voormelde Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 in grote mate is afgestemd op de arbeidsongevallen- en beroepsziekteregeling in de voormelde Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de voormelde Beroepsziektewet van 3 juni 1970 en die beide arbeidsongevallen- en beroepsziekteregelingen, waarvan de uitkeringen in wezen en in essentie niet gefinancierd worden door aan de Rijksdienst voor Sociale zekerheid (de verweerder) te betalen socialezekerheidsbijdragen, dus inhoudelijk een volkomen vergelijkbare bescherming bieden aan het slachtoffer van een arbeidsongeval of beroepsziekte, zodat de uitkeringen voor arbeidsongevallen en beroepsziekten waarin de voormelde wet van 3 juli 1967 voorziet voor *werknemers* in overheidsdienst, net zoals de uitkeringen op grond van de voormelde wetten van 10 april 1971 en 3 juni 1970, behoren tot de sector (tak) "uitkeringen voor arbeidsongevallen en beroepsziekten" van de socialezekerheidsregeling voor *werknemers*

- artikel 3 *van* de Algemenenbeginselenwet Sociale Zekerheid , tijdens de parlementaire voorbereiding waarvan bij de toelichting van de evolutie van de sociale zekerheid *voor werknemers* sedert 1945, niet enkel wordt verwezen naar de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 maar ook naar de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967, op grond waarvan

(1) de "sociale zekerheid der werknemers" het geheel van de sociale prestaties omvat waarop de sociaal verzekerden recht hebben en die tot doel hebben het arbeidsinkomen van de werknemer te vervangen of aan te vullen ten

einde hem te vrijwaren tegen de gevolgen van bepaalde arbeidsrisico's, tegenover bepaalde gezins- en levensomstandigheden en sociale risico's volgens de in artikel 21 opgesomde regelingen en

(2) de (regeling inzake) uitkeringen "uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" vastgelegd in de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967, in zoverre zij van toepassing zijn (is) op *werknemers* in overheidsdienst, als dergelijke sociale prestaties deel uitmaken van de 'sociale zekerheid *voor werknemers*' zoals omschreven in die bepaling

- artikel 21, § 1, inzonderheid 4°, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, waarin, als tak van de sociale zekerheid voor werknemers, enkel in het algemeen sprake is van "uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" zonder dat daarbij (uitsluitend) wordt verwezen naar de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 en zonder dat daarin is vermeld dat met die "uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" enkel uitkeringen worden bedoeld die hun grondslag vinden in de voormelde wetten van 10 april 1971 en 3 juni 1970, zodat

(1) onder uitkeringen "uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" in de zin van die bepaling niet enkel de uitkeringen "uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" dient te worden verstaan die hun grondslag vinden in de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 maar ook diegene waarop *werknemers* in overheidsdienst (contractueel overheidspersoneel) aanspraak kunnen maken op grond van de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 en

(2) in zoverre die Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 ook van toepassing is op *werknemers* in overheidsdienst (contractueel overheidspersoneel), de uitkeringen voor arbeidsongevallen en beroepsziekten waarin die wet voorziet, als "uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" in de zin van die bepaling ook behoren tot een sector/tak van de sociale zekerheid *voor werknemers*,

- de artikelen 2, II, 16°, van het koninklijk besluit van 12 juni 1970, 4, 1°, van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en 2, § 1, tweede lid, a), van de

wetten betreffende de preventie van beroepsziekten en de vergoeding van de schade die uit die ziekten voortvloeit, gecoördineerd op 3 juni 1970, uit de samenlezing waarvan volgt dat de contractuele werknemers van de eiseres (Vlaamse Vervoermaatschappij – De Lijn) onderworpen zijn aan de (regeling voorzien in de) Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 en niet aan (die in) de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970, maar welke bepalingen niet verhinderen dat de uitkeringen voor arbeidsongevallen en beroepsziekten waarin de voormelde wet van 3 juli 1967 en het koninklijk besluit van 12 juni 1970 voorzien voor *werknemers* in overheidsdienst, net zoals de uitkeringen op grond van de voormelde wetten van 10 april 1971 en 3 juni 1970, behoren tot de sector (tak) "uitkeringen voor arbeidsongevallen en beroepsziekten" van de socialezekerheidsregeling voor *werknemers*

- de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002, 21, § 1, 38, § 3, eerste lid, 2°, en 38, § 3*bis*, inzonderheid eerste en derde lid, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers en 5 en 6 van het koninklijk besluit van 16 mei 2003 tot uitvoering van het Hoofdstuk 7 van Titel IV van de programmawet van 24 december 2002 (I), betreffende de harmonisering en vereenvoudiging van de regelingen inzake verminderingen van de sociale zekerheidsbijdragen, uit de samenlezing waarvan volgt dat een publiekrechtelijke werkgever, zoals de eiseres, ten aanzien waarvan de Koning de toepassing van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid en de RSZ-wet, en dus van de socialezekerheidsregeling voor werknemers, voor haar contractuele werknemers niet heeft beperkt tot bepaalde takken (sectoren) van de sociale zekerheidsregeling voor werknemers, en waarvan de contractuele *werknemers* (a) aanspraak kunnen maken op uitkeringen "uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" op grond van de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967, die in zoverre ook als een sector/tak van de sociale zekerheid *voor werknemers* kunnen worden beschouwd, en aldus (b) aan alle takken (sectoren) van de socialezekerheidsregeling *voor werknemers* onderworpen zijn, voldoet aan de voor het genot van de in de voormelde artikelen 329 en 330 van de voormelde programmawet bedoelde verminderde (tarief van de) basiswerkgeversbijdrage en

structurele bijdrageverminderingen, van de in de voormelde artikelen 339 van de voormelde programmawet en 5 en 6 van het voormelde koninklijk besluit bedoelde doelgroepverminderingen voor oudere werknemers en van de in het voormelde artikel 38, § 3*bis*, derde lid, van de voormelde wet van 29 juni 1981 bedoelde verminderde (tarief van de) loonmatigingsbijdrage gestelde toepassingsvoorwaarde volgens welke die werkgever werknemers moet tewerkstellen die onderworpen zijn aan het geheel der regelingen, dit is aan alle takken van de sociale zekerheid voor werknemers, als bedoeld in artikel 21, § 1 van de voormelde wet van 29 juni 1981.

Conclusie

Het arbeidshof beslist niet wettig dat de eiseres niet gerechtigd is op de structurele bijdrageverminderingen, de doelgroepvermindering voor oudere werknemers en de verlaagde basiswerkgeversbijdrage als bedoeld in de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet I van 24 december 2002 en evenmin op de verlaagde loonmatigingsbijdrage als bedoeld in het artikel 38, § 3*bis* van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981, dat hieruit volgt dat de eiseres geen schade kan hebben geleden als gevolg van een beweerdelijke “foutieve instructie” vanwege de verweerder en dat de door de eiseres ingestelde vorderingen worden afgewezen (schending van alle in de aanhef van het middel als geschonden aangewezen bepalingen).

Toelichting

1.1. In het kader van de zogenaamde taxshift voerde de Programmawet I van 24 december 2002

structurele bijdragevermindering

-een *doelgroepvermindering voor oudere werknemers*,

alsook een *verlaging van het tarief van de basiswerkgeversbijdrage*,

in voor de "werkgevers die werknemers tewerkstellen die onderworpen zijn aan het geheel der regelingen als bedoeld in artikel 21, § 1 van de wet van 29 juni 1981".

Eveneens werd voorzien in een *verlaging van de loonmatigingsbijdrage*, die is opgenomen in artikel 38, § 3bis, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid, dat via een verwijzing naar de Programmawet I van 24 december 2002, hetzelfde personeel toepassingsgebied heeft.

Opdat de eiseres, de Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn, recht zou hebben op de toepassing van de voormelde bijdragevermindering en -verlagingen, moet zij dus in de hoedanigheid van werkgever werknemers tewerkstellen die vallen onder "het geheel der regelingen als bedoeld in artikel 21, § 1, van de van 29 juni 1981".

Artikel 21, § 1 van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid bepaalt dat de sociale zekerheid voor werknemers bestaat uit zeven deelregelingen, waaronder "*4° de uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten*."

1.2.1. Met de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid werd beoogd de bescherming van de werknemers tegen de in de voormelde deelregelingen bepaalde sociale risico's, wettelijk te verankeren. Aangezien de sociale bescherming van *werknemers* wordt beoogd, bepaalt artikel 2, § 1, eerste lid, van die wet dat hij van toepassing is op "de werknemers en de werkgevers".

Krachtens artikel 1, § 1, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid wordt voor de toepassing van die wet

- als werknemer beschouwd, "de persoon die met een werkgever door een arbeidsovereenkomst is verbonden";

- als werkgever beschouwd, "de natuurlijke persoon of de rechtspersoon die ingevolge een arbeidsovereenkomst één of meerdere werknemers in dienst heeft".

De wet is dus van toepassing op alle werknemers en werkgevers, met inbegrip van de (publieke) werknemers in dienst van een publieke werkgever, de zgn. arbeidscontractanten.

Art. 2, § 1, 2°, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid geeft evenwel aan de Koning de bevoegdheid voor bepaalde categorieën van werknemers de toepassing van die wet te beperken tot één of meer van de in artikel 21, § 1 opgesomde deelregelingen van de sociale zekerheid. Deze bevoegdheid is vergelijkbaar met die welke hem wordt verleend om (met betrekking tot het toepassingsgebied van de socialezekerheidsregeling voor werknemers en de bijdrageplicht) ten aanzien van bepaalde werknemers de toepassing van de RSZ-wet, en dus van de socialezekerheidsregeling voor werknemers, te beperken tot welbepaalde regelingen (art. 2, § 1, 2°, RSZ-wet).

1.2.2. Uit de vaststellingen van het arbeidshof blijkt dat het personeel van de eiseres, de Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn, wordt tewerkgesteld op basis van een arbeidsovereenkomst (zie o.m. p. 3, tweede alinea, van het bestreden arrest). Bijgevolg zijn de personeelsleden van de eiseres geen (statutaire)

ambtenaren maar werknemers. Zij vallen derhalve binnen het personeel toepassingsgebied van de voormelde Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid.

Ten aanzien van de werknemers van de Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn (eiseres) heeft de Koning geen gebruik gemaakt van de bevoegdheid de toepassing van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid te beperken tot de een of meer van de deelregelingen genoemd in artikel 21, § 1 .

Dat is overigens evenmin gebeurd wat de toepassing van de RSZ-wet betreft. In uitvoering van artikel 2, § 1, 2°, van de RSZ-wet wordt zijn toepassing voor bepaalde categorieën van werknemers beperkt tot één of meer van de socialezekerheidsregelingen die zijn opgesomd in zijn artikel 5 wat betreft de werknemers of arbeidscontractanten in dienst van publiekrechtelijke werkgevers (zie art. 9-12 Uitvoeringsbesluit RSZ-wet). Artikel 11, § 3, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet bevat een beperking van voor werknemers van instellingen van openbaar nut', *met uitzondering van* (onder meer) *de Vlaamse Vervoermaatschappij*, d.i. de huidige De Lijn, de eiseres. Bij gebreke van een beperking van het toepassingsgebied vallen de arbeidscontractanten in dienst van de eiseres, dan ook onder alle deelregelingen van de sociale zekerheid voor werknemers.

1.3. Het arbeidshof is niettemin van oordeel dat de werknemers van de eiseres niet vallen onder alle deelregelingen vermeld in artikel 21, § 1 van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid. Zij vallen volgens het arbeidshof meer bepaald niet onder de regeling betreffende "de uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" vermeld in het 4° van die bepaling. De omstandigheid dat zij niet bij koninklijk besluit werden onttrokken aan deze regelingen, houdt volgens het arbeidshof niet in dat zij aan deze regeling zijn onderworpen.

De onttrekking aan deelregelingen kan volgens het arbeidshof immers ook voortvloeien uit andere wettelijke of reglementaire bepalingen dan een koninklijk besluit genomen in uitvoering van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid of de RSZ-wet. Het arbeidshof meent dat dit het geval is omwille van het feit dat de Koning de eiseres heeft doen vallen onder het toepassingsgebied van de wet van 3 juli 1967 (Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel). Daardoor heeft de Koning de werknemers van de eiseres onttrokken aan de in artikel 21, § 1, 4°, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid bedoelde "uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten", aldus het arbeidshof.

De "uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" vermeld in artikel 21, § 1, 4°, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid betreffen volgens het arbeidshof uitsluitend de uitkeringen die worden toegekend op basis van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970. De "uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" op grond van de wet van 3 juli 1967 (Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel), kunnen volgens het arbeidshof niet aangezien worden als 'uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten' in de zin van artikel 21, § 1, 4°, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid.

Die zienswijze van het arbeidshof is niet wettig: in artikel 21, § 1, 4° van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid wordt niet vermeld dat met de notie 'uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten' enkel de uitkeringen worden bedoeld die hun grondslag vinden in de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970. De aan de werknemers van de eiseres verschuldigde uitkeringen op grond van de Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel van 3 juli 1967, zijn evenzeer uitkeringen "uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" als die van de Arbeidsongevallenwet en de Beroepsziektewet.

1.4. Het arbeidshof meent zijn standpunt te kunnen staven op basis van de zogeheten structuur van het Belgische socialezekerheidsrecht. Daarbij zou een

onderscheid dienen te worden gemaakt tussen vier onderscheiden socialezekerheidsstelsels: de sociale zekerheid van werknemers, de sociale zekerheid van zelfstandigen, de sociale zekerheid *in de* overheidssector, d.w.z. voor de (statutaire en contractuele) personeelsleden in dienst van een publiekrechtelijke werkgever, en de wetgeving betreffende de gewaarborgde uitkeringen (zie o.m. p. 25, midden, p. 27, vierde alinea, p. 28, tweede alinea, van het bestreden arrest).

De sociale zekerheid van werknemers zou in die benadering moeten worden beschouwd als het doelmatig geordend samenhangend geheel van sociale zekerheid voor werknemers, dat gefinancierd wordt door sociale bijdragen van werkgevers en van werknemers die door de werkgevers gestort worden aan de RSZ.

Om verschillende redenen gaat die redenering niet op.

Vooreerst miskent een opdeling zoals die welke het arbeidshof voorstaat, het toepassingsgebied van de verschillende socialezekerheidswetten. De socialezekerheidsregeling voor werknemers geldt immers in beginsel zonder onderscheid zowel voor werknemers in de private als de publieke sector: de RSZ-wet, en dus de socialezekerheidsregeling voor werknemers, is (op grond van artikel 1, § 1, eerste lid van die wet) in beginsel van toepassing op werknemers in het algemeen, en dus zowel op werknemers in dienst van een privéwerkgever als van een publieke werkgever. Dit is trouwens niet anders voor de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970. Deze gelden immers in beginsel, d.w.z. bij gebreke van koninklijk besluit dat de Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel toepasselijk verklaart op overheidspersoneel, niet enkel voor de privésector maar ook voor de publieke sector, zoals onder meer voor de MIVB en de TEC (Transport en Commun) .

Ook de overweging dat enkel die sociale prestaties of uitkeringen die gefinancierd worden door aan de RSZ te betalen socialezekerheidsbijdragen, tot de sociale zekerheid voor werknemers behoren, snijdt geen hout: binnen het raam van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, die volgens het arbeidshof onder de sociale zekerheid voor werknemers valt, worden de uitkeringen immers (in wezen) gefinancierd door verzekeringspremies die door de werkgever worden betaald aan de arbeidsongevallenverzekeraar en niet door socialezekerheidsbijdragen die aan de RSZ worden betaald.

1.5. Er is echter meer. Wat voor de toepassing van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid moet worden begrepen onder "de sociale zekerheid voor werknemers' wordt expliciet omschreven in artikel 3 van die wet :

"*De sociale zekerheid der werknemers omvat het geheel van de sociale prestaties waarop de sociaal verzekerden recht hebben en die tot doel hebben het arbeidsinkomen van de werknemer te vervangen of aan te vullen ten einde hem te vrijwaren tegen de gevolgen van bepaalde arbeidsrisico's, tegenover bepaalde gezins- en levensomstandigheden en sociale risico's volgens de in artikel 21 opgesomde regelingen*".

De regeling inzake de uitkeringen "uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" van de Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel van 3 juli 1967 voldoet, zoals hieronder wordt toegelicht, onmiskenbaar aan de voormelde wettelijke omschrijving. Deze regeling voorziet in sociale prestaties die tot doel hebben het inkomen te vervangen en aan te vullen bij arbeidsongeval en beroepsziekte, net zoals de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970.

Meer nog, de bescherming die de Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel van 3 juli 1967 biedt, is inhoudelijk volkomen vergelijkbaar met de bescherming in de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970. Dat was ook de uitdrukkelijke bedoeling van de wetgever. Tijdens de parlementaire bespreking voorafgaand aan de totstandkoming van de

Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel van 3 juli 1967, werd uitdrukkelijk gesteld: "*Het nagestreefde doel bestaat erin hun een stelsel te bezorgen dat kan vergeleken worden met het stelsel dat reeds toegepast wordt in de privésector*" (*Parl. St.* Kamer 1964-1965, 1023/1, p. 3). Ook nadien bleef de wetgever getrouw streven naar een parallelisme tussen de regelingen in de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en deze in de Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel van 3 juli 1967 (zie bijv. de wet van 13 juli 1973 tot wijziging van de wet van 3 juli 1967). Inhoudelijk voldoet de regeling in de Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel van 3 juli 1967 dus aan de omschrijving in artikel 3 van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid.

Voorts dient te worden onderstreept dat de regeling in de Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel van 3 juli 1967 in beginsel ook van toepassing is op *werknemers* in overheidsdienst, op arbeidscontractanten. Aangezien zij voor die werknemers voorziet in een uitkering uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten, voldoet zij aan de omschrijving in artikel 3 van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid en behoort zij dus tot de sociale zekerheid voor werknemers zoals bedoeld in de zin van artikel 21, § 1, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid. De omstandigheid dat deze wet naast de werknemers ook de statutaire ambtenaren van een sociale bescherming bij arbeidsongevallen en beroepsziekten voorziet, doet hieraan geen afbreuk.

1.6. In de mate waarin het arbeidshof ervan uitgaat dat de regeling in de Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel van 3 juli 1967 geen deelregeling van de sociale zekerheid voor werknemers bevat, gaat het niet alleen in tegen het bepaalde in artikel 3 van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid, maar miskent het op manifeste wijze het hybride karakter die de Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel van 3 juli 1967 van bij zijn totstandkoming kenmerkt. In de memorie van toelichting bij het ontwerp van wat die wet werd, wordt gesteld:

"*Samengevat ligt de essentiële tegenstelling tussen de maatschappelijke zekerheid enerzijds en het stelsel van de overheidssector anderzijds in het feit dat de*

verongelukte of zieke arbeider of bediende een specifieke vergoeding genieten, terwijl bij de staat geen specifieke vergoeding bestaat. Deze verschillen in regeling zetten de regering ertoe aan U voor te stellen een wet uit te vaardigen ten gunste van het personeel van de overheidsdiensten, om het te verzekeren tegen de gevolgen van de ongevallen op de weg of de plaats van het werk en van de beroepsziekten. Het nagestreefde doel bestaat erin hun een stelsel te bezorgen dat kan vergeleken worden met het stelsel dat reeds toegepast wordt in de privésector"

(*Parl. St*. Kamer 1964-1965, 1023/1, p. 3).

Het verschil in regelingen waarnaar hier wordt verwezen, is datgene dat voordien bestond tussen

enerzijds de regeling inzake de arbeidsongevallen en beroepsziekten die gold voor de arbeiders en bedienden (m.a.w. de werknemers verbonden door een arbeidsovereenkomst)

anderzijds de statutaire ambtenaren, die, indien zij het slachtoffer werden van een arbeidsongeval of beroepsziekte, enkel aanspraak konden maken op een pensioen overeenkomstig de wet van 21 juli 1844 betreffende de kerkelijke en burgerlijke pensioenen (zie *Parl. St.* Kamer 1964-1965, 1023/1, p. 1-3).

De contractuele personeelsleden in overheidsdienst vielen niet onder de regeling in de wet van 21 juli 1844, maar ressorteerden wel onder de bestaande wetgeving inzake de arbeidsongevallen en beroepsziekten voor arbeiders en bedienden (destijds betrof het de wet van 24 december 1903 en de wet van 24 juli 1927, later vervangen door de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970).

De Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel van 3 juli 1967 beoogde met andere woorden voor de statutaire ambtenaren in een vergelijkbare bescherming te voorzien op het vlak van arbeidsongevallen en beroepsziekten als die van de werknemers zoals deze gold voor de werknemers in zowel de private sector als in overheidsdienst. Om te vermijden dat personeelsleden van dezelfde publieke

werkgever onder een verschillende wetgeving zouden vallen, werd wel voorzien in de mogelijkheid om zowel het contractueel als statutair personeel onder de regeling van de Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel van 3 juli 1967 te brengen. De werknemers waarvoor dit gebeurde, werden daardoor vanaf het ogenblik waarop zij onder het toepassingsgebied van de Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel van 3 juli 1967 werden gebracht, onttrokken aan de Arbeidsongevallenwet van 1903 en de Beroepsziektewet van 1927, later vervangen door de wetten van respectievelijk 10 april 1971 en 3 juni 1970 (zie het verslag aan de Koning voorafgaan aan het koninklijk besluit van 24 januari 1969; eveneens in die zin: R. JANVIER, *Arbeidsongevallen publieke sector*, Brugge, Die Keure, 2017, 10).

Het opzet van de Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel van 3 juli 1967 is dus duidelijk: voor het statutair overheidspersoneel voorzien in een regeling die vergelijkbaar is met de bestaande arbeidsongevallen- en beroepsziekteregeling voor werknemers, en voor het contractueel overheidspersoneel, de bescherming die zij genoten onder de bestaande arbeidsongevallen- en beroepsziekteregeling vervangen door de regeling in de Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel van 3 juli 1967. De Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel van 3 juli 1967 moet aldus onmiskenbaar als een onderdeel van de sociale zekerheid worden beschouwd (R. JANVIER, *Arbeidsongevallen publieke sector*, Brugge, Die Keure, 2017, 11). Zij heeft een hybride karakter in die zin dat het enerzijds een regeling bevat die geldt voor statutaire ambtenaren en arbeidscontractanten in overheidsdienst.

Het oordeel van het arbeidshof dat de regeling in de Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel van 3 juli 1967 in zijn geheel niet kan worden geacht een socialezekerheidsregeling voor werknemers te bevatten en dus niet kan worden beschouwd als een socialezekerheidsregeling zoals bedoeld in artikel 21, § 1, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid, is dan ook onwettig.

Dit blijkt overigens ook uit de parlementaire besprekingen voorafgaand aan de totstandkoming van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid. Bij de toelichting van de evolutie van de sociale zekerheid voor werknemers sedert 1945, wordt de Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel van 3 juli 1967 uitdrukkelijk vermeld (*Parl. St.* Senaat 1979-1980, 508/2, 5).

1.7. Het arbeidshof meent nog steun te kunnen vinden in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 21 juni 2018 nr. 75/2018, waarin dat Grondwettelijk Hof zou hebben bevestigd dat onder de Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel vallen impliceert dat men niet onder alle deelregelingen van de sociale zekerheid voor werknemers valt zoals bedoeld in artikel 21, § 1, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid. Met name verwijst het arbeidshof naar de volgende overweging van het Grondwettelijk Hof:

"*De contractuele personeelsleden van de OCMW's zijn niet onderworpen aan alle socialezekerheidsstelsels bedoeld in artikel 21, § 1, van de wet van 29 juni 1981. Zij zijn met name niet onderworpen aan het stelsel van de arbeidsongevallen en aan het stelsel van de beroepsziekten die van toepassing zijn op de werknemers (zie met name: artikel 2, § 1, 2°, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en artikel 10, § 2, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 genomen ter uitvoering van de voormelde wet van 27 juni 1969*)".

Het arbeidshof gaat echter eraan voorbij dat het Grondwettelijk Hof enkel bevoegd is de grondwettigheid van een wetskrachtige norm te beoordelen, maar die norm niet zelf kan interpreteren.

Bovendien antwoordt het Grondwettelijk Hof met deze overweging slechts op de argumenten van de verzoekers. In het bijzonder had het ocmw van Bergen aangevoerd dat de werknemers van de werkgevers die zijn aangesloten bij DIBISS (Dienst Bijzondere sociale zekerheidsstelsels), zoals de ocmw's, vallen

alle socialezekerheidsstelsels in de zin van artikel 21, § 1, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid (zie overweging A.9.3). Het ocmw van Bergen erkende niettemin uitdrukkelijk dat voor wat de gezinsbijslagen, de arbeidsongevallen en beroepsziekten betreft, de ocmw's niet onder de sociale zekerheid voor werknemers vallen. Het Grondwettelijk Hof heeft derhalve, bij gebrek aan betwisting hierover, geen uitspraak gedaan over de vraag of de regeling van de Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel van 3 juli 1967 al dan niet tot de sociale zekerheid voor werknemers kan worden gerekend. Bovendien verwijst het Grondwettelijk Hof ter ondersteuning van zijn standpunt dat de werknemers in dienst van de ocmw's niet onder alle socialezekerheidsregelingen bedoeld in artikel 21, § 1 van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid vallen, naar het bepaalde in artikel 2, § 1, 2° van de RSZ-wet en artikel 10 van het Uitvoeringsbesluit RSZ-Wet. Op grond van deze bepalingen wordt voor werknemers in dienst van de ocmw's, de toepassing van de RSZ-Wet beperkt tot de verzekering tegen ziekte en invaliditeit, rust- en overlevingspensioenen voor werknemers en de regeling inzake arbeidsvoorziening en werkloosheid voor werknemers. Eenzelfde beperking geldt krachtens artikel 11 van het Uitvoeringsbesluit RSZ-Wet voor de "instellingen van openbaar nut", maar de Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn (eiseres) werd uitdrukkelijk uitgesloten van deze beperking. Des te meer kan de overweging van het Grondwettelijk Hof die gebaseerd is op een bepaling in de RSZ-wet en het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet, waarvan geen toepassing werd gemaakt ten aanzien van de Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn (de eiseres), niet nuttig worden aangehaald in deze zaak.

Ook het door het arbeidshof ingeroepen arrest van het Grondwettelijk Hof van 21 juni 2018 vermag bijgevolg geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat de werknemers van de Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn (eiseres) wel degelijk onderworpen zijn aan alle takken van de sociale zekerheid voor werknemers als bedoeld in artikel 21, § 1, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid.

1.8. Tot slot zij nog opgemerkt dat de interpretatie die het arbeidshof voorstaat in het bestreden arrest, ingaat tegen de doelstelling van de lastenverlagingen.

In het regeerakkoord dat aan de basis ligt van de zgn. taxshift en waarnaar de parlementaire voorbereiding van de wet van 26 december 2015 houdende maatregelen inzake versterking van jobcreatie en koopkracht (de zogenaamde taxshift-wet) verwijst, wordt ervan uitgegaan dat de bescherming van de competitiviteit en de bevordering van de werkgelegenheid vereist dat (het totaal van) de werkgeversbijdragen blijvend tot op 25 pct. wordt teruggebracht (Regeerakkoord p. 9, *Parl. St.* Kamer 2015-2016, 1520/001, p. 6). In de interpretatie van het arbeidshof zou de Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn (de eiseres) evenwel een totaal aan bijdragen verschuldigd blijven van 30,92 pct., wat substantieel hoger is dan de vooropgestelde 25 pct..

Tweede middel (in ondergeschikte orde)

Middel

<u>Geschonden wettelijke bepalingen</u>

- de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002
- de artikelen 1, § 1, 2, § 1, eerste lid en tweede lid, 2°, 21, § 1, 38, § 3, eerste lid, 2°, en 38, § 3*bis*, inzonderheid eerste en derde lid, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers
- de artikelen 5 en 6 van het koninklijk besluit van 16 mei 2003 tot uitvoering van het Hoofdstuk 7 van Titel IV van de programmawet van 24 december 2002

(I), betreffende de harmonisering en vereenvoudiging van de regelingen inzake verminderingen van de sociale zekerheidsbijdragen

- de artikelen 1, 1/1, 2, 3, 3*bis* en 4 van de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector

- artikel 2, II, 16°, van het koninklijk besluit van 12 juni 1970 betreffende de schadevergoeding, ten gunste van de personeelsleden van de instellingen van openbaar nut, van de publiekrechtelijke rechtspersonen en van de autonome overheidsbedrijven, voor arbeidsongevallen en voor ongevallen op de weg naar en van het werk

- de artikelen 4, 1°, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 15, 16, 17, 22, 23, 24 en 28 van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971

- de artikelen 2, § 1, tweede lid, a), 33, 34, 34*bis* en 35 van de wetten betreffende de preventie van beroepsziekten en de vergoeding van de schade die uit die ziekten voortvloeit, gecoördineerd op 3 juni 1970

- artikel 26, § 1, 3°, § 2, eerste lid, tweede lid, 2° en derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof

- de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet

- de artikelen 1, § 1, eerste lid en 2, § 1, 2°, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders

- artikel 11, § 3, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders

Aangevochten beslissingen

In de bestreden beslissing

verklaart het arbeidshof het hoofdberoep van de eiseres ongegrond en bevestigt het het vonnis van de vijfde kamer van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 16 april 2019 voor zover uitspraak werd gedaan over de gegrondheid van de vorderingen;

wijst het arbeidshof het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof af (p. 40, derde volledige alinea en laatste alinea en p. 43, tweede alinea, van het bestreden arrest);

beslist het

dat de eiseres niet gerechtigd is op de structurele bijdragevermindering, de doelgroepvermindering voor oudere werknemers en de verlaagde basiswerkgeversbijdrage als bedoeld in de artikelen 329, 330 en 339 van de programmawet I van 24 december 2002 en evenmin op de verlaagde loonmatigingsbijdrage als bedoeld in het artikel 38, § 3*bis* van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981, evenals

dat zij geen schade kan hebben geleden als gevolg van een beweerdelijke "foutieve instructie" vanwege de verweerder (p. 40, derde laatste en voorlaatste alinea, van het bestreden arrest).

Het arbeidshof neemt die beslissingen op grond van alle vaststellingen en motieven waarop zij steunen en die hier beschouwd worden integraal te zijn hernomen en in het bijzonder de volgende:

"V.2.7

De [eiseres] *voert* […] *aan dat de zienswijze van de* [verweerder] – *waarbij zij niet gerechtigd is op de structurele bijdragevermindering, de doelgroepvermindering voor oudere werknemers en de verlaagde*

basiswerkgevers- en loonmatigingsbijdrage omdat zij niet voldoet aan de toepassingsvoorwaarde van de artikelen 329, 330 en 339 van de programmawet I van 24 december 2002 en het artikel 38, § 3bis van de Algemene beginselenwet van 29 juni 1981 – strijdig is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Het arbeidshof wordt verzocht de hiernavolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

"Schenden de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet van 24 december 2002, en artikel 38,§ 3bis van de Wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, samen gelezen met artikel 21§ 1 van de Wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, in die zin geïnterpreteerd dat indien een werkgever ten aanzien waarvan de Koning de toepassing van de Algemene beginselenwet niet heeft beperkt tot bepaalde takken van de sociale zekerheid, en waarvan de werknemers recht hebben op uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten, geen aanspraak kan maken op structurele bijdrageverminderingen, doelgroepverminderingen voor oudere werknemers, de verlaging van de basiswerkgeversbijdrage in de voormelde programmawet, en op de verlaging van de loonmatigingsbijdrage in artikel 38§ 3bis lid 3 van de Algemene Beginselenwet, omdat de uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten worden toegekend overeenkomstig de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, het bepaalde in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet".

Opdat het Grondwettelijk Hof een wetskrachtige norm aan het gelijkheidsbeginsel en het discriminatieverbod zou kunnen toetsen, is vereist dat wordt aangetoond welke categorieën moeten worden vergeleken, ongeacht of het gaat om gelijke categorieën die verschillend worden behandeld, dan wel om verschillende categorieën die gelijk worden behandeld.

Het arbeidshof merkt op dat de bewoordingen van de door de [eiseres] *opgeworpen vraag het Grondwettelijk Hof niet toelaat na te gaan welke categorie of categorieën van personen aan de grondwettelijke vergelijkingstoets moet(en) worden onderworpen.*

In haar synthesebesluiten verduidelijkt de [eiseres] *dat zij zonder verantwoording verschillend wordt behandeld "ten opzichte van vergelijkbare instellingen". Hierbij wordt o.a. verwezen naar de MIVB en de TEC, de Waalse vervoeroperator.*

Deze "vergelijkbare instellingen" vallen, voor wat de sociale risico's 'arbeidsongevallen' en 'beroepsziekten' betreft, onder het toepassingsgebied van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektenwet van 3 juni 1970 terwijl de [eiseres] *voor dezelfde sociale risico's onderworpen is aan de wet van 3 juli 1967 (regeling arbeidsongevallen en beroepsziekten in de overheidssector).*

Het betreft hier, in tegenstelling tot wat de [eiseres] *voorhoudt, geen vergelijkbare categorieën van personen.*

De voornoemde "vergelijkbare instellingen zijn te beschouwen als werkgevers die werknemers tewerkstellen die onderworpen zijn aan alle takken van het stelsel van de sociale zekerheid van werknemers als bedoeld in het artikel 21, §1 van de wet van 29 juni 1981, terwijl dat niet het geval is voor de [eiseres]. *Haar werknemers zijn, zoals supra reed uiteengezet, niet onderworpen aan alle stelsels die van toepassing zijn op werknemers, d.w.z. niet onderworpen aan alle takken van het stelsel van de sociale zekerheid van werknemers als bedoeld in het artikel 21, §1 van de wet van 29 juni 1981, om reden dat deze contractuele werknemers voor de sociale risico's 'arbeidsongevallen' en 'beroepsziekten" vallen onder de regeling van de overheidssector (wet van 3 juli 1967) en niet onder de regeling van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektenwet van 3*

juni 1970 (zie GwH, 21 juni 2018, www.const-cour.be, nr. 75/2018, overweging B.15.1).

De naamloze vennootschappen van publiek recht HR Rail, Brussels South Charleroi Airport Security, Liège Airport Security en Circuit van Spa Francorchamps werden bij de artikelen 20 en 22 van de wet van 25 december 2016 houdende diverse bepalingen inzake sociale zaken met ingang van 1 april 2016 uitgesloten van het toepassingsgebied van de wet van 3 juli 1967, zodat deze nv's niet te beschouwen zijn als een gelijke categorie van publiekrechtelijke werkgevers omdat ze, wat de sociale risico's op arbeidsongevallen en beroepsziekten betreft, ressorteren onder de regeling van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektenwet van 3 juni 1970.

De [eiseres] *faalt aan te tonen dat zij verschillend wordt behandeld ten aanzien van een "gelijke" categorie van personen, d.w.z. ten aanzien van een categorie van werkgevers die werknemers tewerkstellen die, zoals zij, niet onderworpen zijn aan alle takken van de sociale zekerheid voor werknemers als bedoeld in het artikel 21, §1 van de wet van 29 juni 1981, in de lezing dat het arbeidshof voorstaat.*

In die zin houdt de [eiseres] *ten onrechte voor dat zij, zonder verantwoording, verschillend wordt behandeld ten aanzien van een "gelijke" categorie van publiekrechtelijke werkgevers. Verkeerdelijk brengt zij zichzelf en de "vergelijkbare instellingen" onder in een gelijke categorie.*

In zoverre er een verschil in behandeling wordt aangeklaagd tussen, enerzijds, de werkgevers die werknemers tewerkstellen die onderworpen zijn aan alle takken van de sociale zekerheid voor werknemers als bedoeld in het artikel 21, §1 van de wet van 29 juni 1981 en, anderzijds, de werkgevers die werknemers tewerkstellen die niet onderworpen zijn aan al die takken, waaronder de [eiseres], *om reden dat*

uitsluitend de eerstgenoemden, in tegenstelling tot de laatstgenoemden, kunnen genieten van de structurele bijdrageverminderingen, de doelgroepvermindering voor oudere werknemers en de verlaagde basiswerkgevers- en de loonmatigingsbijdrage, vermits alleen de eerstgenoemden zouden voldoen aan de toepassingsvoorwaarde van de artikelen 329, 330 en 339 van de programmawet I van 24 december 2002 en het artikel 38, §3bis van de Algemene beginselenwet van 29 juni 1981, dient verwezen te worden naar het reeds geciteerde arrest van het Grondwettelijk Hof van 21 juni 2018.

In dat arrest stelt het Hof dat het verschil dat berust op het criterium van de tewerkstelling van werknemers die al dan niet zijn onderworpen aan alle takken van de sociale zekerheid van werknemers, objectief en relevant is ten aanzien van de nagestreefde doelstellingen.

Het verschil in behandeling is, volgens het Grondwettelijk Hof, tevens redelijk verantwoord omdat de vermindering van het tarief van de werkgeversbijdragen een positieve impact heeft op het concurrentievermogen van de ondernemingen en op de leefbaarheid van het Belgisch systeem van sociale bijdragen voor de buitenlandse investeerders. De vermindering van de werkgeversbijdragen voor sociale zekerheid beoogt in eerste instantie de werkgevers uit de privésector die werken in een competitieve omgeving, teneinde hun competitiviteit te versterken en hun aantrekkelijkheid voor buitenlandse investeerders te bevorderen, en gaat ervan uit dat een identieke maatregel niet vereist is voor de werkgevers in de overheidssector (GwH, 21 juni 2018, www.const-cour.be, nr. 75/2018, overweging B.16.3; Parl. St., Kamer, 2015-2016, doc 54/1520/001, Memorie van Toelichting, 6-12, 46-49).

Deze redelijke verantwoording geldt a fortiori ten aanzien van de [eiseres] *aangezien deze publiekrechtelijke werkgever niet opereert binnen een geliberaliseerd markt, niet werkt in een competitieve omgeving, over een monopoliepositie beschikt in de sector van het openbaar stads- en streekvervoer in het Vlaamse Gewest en, anders dan de ondernemingen die competitief moeten*

zijn in een vrije markt, geen maatregelen behoeft die een positieve impact hebben op haar concurrentievermogen of aantrekkelijkheid voor buitenlandse investeerders.

Het gegeven dat de door de [eiseres] *opgeworpen prejudiciële vraag, in tegenstelling tot de prejudiciële vraag die aanleiding gaf tot het arrest van het Grondwettelijk Hof met nummer 75/2018, ook betrekking heeft op de artikelen 329 en 339 van de programmawet I van 24 december 2002 doet niets af van het voorgaande, nu dezelfde redelijke verantwoording geldt voor de verlaging van de loonmatigingsbijdrage (Parl. St., Kamer, 2015-2016, doc 54/1520/001, Memorie van Toelichting, 6-12, 46-49). Het voornoemd arrest van het Grondwettelijk Hof van 21 juni 2018 heeft, in tegenstelling tot wat de* [eiseres] *beweert, wel betrekking op het vergelijk die de Vlaamse Vervoermaatschappij – De Lijn voor ogen staat, m.n. een vergelijk tussen de werkgevers die werknemers tewerkstellen die onderworpen zijn aan alle takken van de sociale zekerheid voor werknemers als bedoeld in het artikel 21, §1 van de wet van 29 juni 1981 en de werkgevers die werknemers tewerkstellen die niet onderworpen zijn aan al die takken, waaronder de* [eiseres]*, waarbij de laatstgenoemden, in tegenstelling tot de eerstgenoemden, voor de sociale risico's 'arbeidsongevallen' en 'beroepsziekten' onderworpen zijn aan de wet van 3 juli 1967 en voor deze specifieke sociale risico's derhalve onder het socialezekerheidsstelsel vallen van de overheidssector. Het artikel 11 van het RSZ-besluit van 28 november 1969 is zonder enige relevantie in het prejudicieel geschil waarover het Grondwettelijk Hof uitspraak heeft gedaan in het arrest nummer 75/2018. Zoals gezegd, faalt de* [eiseres] *aannemelijk te maken dat zij, zonder redelijke verantwoording, ongelijk behandeld wordt ten aanzien van de werkgevers in de publieke sector die zich in een vergelijkbare situatie bevinden ten aanzien van de wettelijke regelingen inzake de bijdrageverminderingen, d.w.z. ten aanzien van een categorie van werkgevers die werknemers tewerkstellen die niet onderworpen zijn aan alle takken van de sociale zekerheid voor werknemers bedoeld in het artikel 21, §1 van de wet van 29 juni 1981, in de lezing dat het arbeidshof voorstaat. Zoals supra uiteengezet, mag niet uit het oog verloren worden dat de* [eiseres] *over een monopoliepositie beschikt met betrekking tot het openbaar stads- en streekvervoer in het Vlaamse Gewest (zie V.2.6). Dat element*

blijft zeer relevant in de verantwoording van het voorgehouden verschil in behandeling.

Al het voorgaande doet besluiten dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de zienswijze van de [verweerder] *– m.n. dat de* [eiseres] *niet gerechtigd is op de structurele bijdrageverminderingen, de doelgroepvermindering voor oudere werknemers en de verlaagde basiswerkgevers- en loonmatigingsbijdrage omdat zij niet voldoet aan de toepassingsvoorwaarde van, enerzijds, de artikelen 329, 330 en 339 van de programmawet I van 24 december 2002 en, anderzijds, het artikel 38, §3bis van de Algemene beginselenwet van 29 juni 1981 – strijdig zou zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.*

De plicht tot het stellen van een prejudiciële vraag wordt geregeld door het artikel 26, §2 van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof van 6 januari 1989.

Het arbeidshof is van oordeel niet gehouden te zijn tot het stellen van een prejudiciële vraag om reden dat het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag met een identiek onderwerp. Daarnaast is het arbeidshof de mening toegedaan dat de artikelen 329, 330 en 339 van de programmawet I van 24 december 2002 en het artikel 38, §3bis van de Algemene beginselenwet van 29 juni 1981, samen gelezen met het artikel 21, §1 van de wet van 29 juni 1981, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet klaarblijkelijk niet schenden vermits het verschil in behandeling, ten aanzien van de nagestreefde doelstellingen, redelijk verantwoord voorkomt. Ook om deze reden is het stellen van een prejudiciële vraag verplicht noch aangewezen.

Het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof wordt derhalve afgewezen.

V.2.8

Uit al het voorgaande volgt dat de [eiseres] *niet gerechtigd is op de structurele bijdrageverminderingen, de doelgroepvermindering voor oudere werknemers en de verlaagde basiswerkgeversbijdrage als bedoeld in de artikelen 329, 330 en 339 van de programmawet I van 24 december 2002. Zij is evenmin gerechtigd op de verlaagde loonmatigingsbijdrage als bedoeld in het artikel 38, §3bis van de Algemene beginselenwet van 29 juni 1981.*

Hieruit volgt dat de [eiseres] *geen schade kan hebben geleden als gevolg van een beweerdelijke "foutieve instructie" vanwege de* [verweerder].

De door de [eiseres] *ingestelde vorderingen worden afgewezen, evenals het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie en/of aan het Grondwettelijk Hof.*"

(p. 36 t.e.m. p. 40, laatste alinea, van het bestreden arrest)

Grieven

- (1) Krachtens artikel 23 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, hieronder afgekort als de RSZ-wet, is de werkgever socialezekerheidsbijdragen verschuldigd aan de verweerder.

Krachtens artikel 38, § 3, eerste lid, 2°, eerste zin, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, hieronder afgekort als de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid, is voor de werknemers die tewerkgesteld zijn door het Rijk, de Gemeenschappen, de Gewesten, alsmede de instellingen van openbaar nut, waaronder de eiseres, en de autonome overheidsbedrijven die ervan afhangen, met uitzondering van de autonome overheidsbedrijven bedoeld in artikel 1, § 4, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, een basiswerkgeversbijdrage van 24,82 pct. verschuldigd.

Op grond van artikel 38, § 3, eerste lid, 2°, vierde zin, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid wordt voor de categorieën van werknemers voor wie de toepassing van de wet beperkt is op basis van artikel 2, § 1, 2°, van de RSZ-wet, de verschuldigde werkgeversbijdrage berekend door voor elke niet toepasselijke regeling de overeenkomstige bijdragevoet opgesomd in de bepaling onder 4°, waaronder 1 pct. voor de regeling beroepsziekten en 0,30 pct. voor de regeling arbeidsongevallen, af te trekken.

Zoals blijkt uit het dossier van de rechtspleging en zoals het arbeidshof vaststelt, strekt de vordering van de eiseres ertoe de verweerder te horen veroordelen tot terugbetaling van de bedragen van de structurele bijdragevermindering, de doelgroepvermindering voor oudere werknemers en de verlaagde basiswerkgevers- en loonmatigingsbijdrage waarvan de verweerder haar het

voordeel heeft ontzegd (p. 12, IV.1.1. eerste en tweede alinea, van het bestreden arrest).

Wat de verminderde basiswerkgeversbijdrage en de structurele bijdrageverminderingen betreft bepaalt artikel 329 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 dat *de werkgevers die werknemers tewerkstellen die onderworpen zijn aan het geheel der regelingen als bedoeld in artikel 21, § 1, van de wet van 29 juni 1981*, per kwartaal voor elk van deze werknemers een structurele vermindering kunnen genieten die overeenstemt met de principes zoals uiteengezet in hetgeen volgt. Artikel 330 van die programmawet, zoals gewijzigd door de wet van 26 december 2015 houdende maatregelen inzake versterking van jobcreatie en koopkracht (de zogenaamde taks-shiftwet), bepaalt dat de structurele vermindering betrekking heeft op drie categorieën van tewerkstellingen van werknemers, waarvan de eerste als volgt wordt omschreven:

* Categorie 1: de tewerkstellingen in de hoedanigheid van werknemer *onderworpen aan het geheel der regelingen als bedoeld in artikel 21, § 1, van de wet van 29 juni 1981* en die niet in een andere categorie wordt bedoeld en de tewerkstellingen als werknemer in dienst genomen met een arbeidsovereenkomst bij de Koninklijke Muntschouwburg of bij het Paleis voor Schone Kunsten; instellingen van openbaar nut aangehaald in Categorie B van artikel 1 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut; voor deze categorie wordt (de bijdrage bedoeld in artikel 38, § 3, eerste lid, 1°, beperkt tot 22,65 pct. vanaf 1 april 2016 en) de bijdrage bedoeld in artikel 38, § 3, eerste lid, 2°, beperkt tot 22,65 pct. vanaf 1 april 2016; voor deze categorie wordt (de bijdrage bedoeld in artikel 38, § 3, eerste lid, 1°, beperkt tot 19,88 pct. vanaf 1 januari 2018 en) de bijdrage bedoeld in artikel 38, § 3, eerste lid, 2°, beperkt tot 19,88 pct. vanaf 1 januari 2018.

Wat de doelgroepvermindering voor oudere werknemers betreft, bepaalt artikel 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 dat de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels kan bepalen volgens de welke een doelgroepvermindering kan worden toegekend voor

werknemers van categorie 1, bedoeld in artikel 330, die op de laatste dag van het kwartaal tenminste de leeftijd van 54 jaar bereikt hebben en waarvan het refertekwartaalloon lager is dan de loongrens S1 bedoeld in artikel 331, evenals dat het forfaitaire bedrag van de doelgroepvermindering kan wijzigen in functie van de leeftijd. Artikel 5 van het koninklijk besluit van 16 mei 2003 tot uitvoering van het Hoofdstuk 7 van Titel IV van de programmawet van 24 december 2002 (I), betreffende de harmonisering en vereenvoudiging van de regelingen inzake verminderingen van de sociale zekerheidsbijdragen, hieronder afgekort als het koninklijk besluit van 16 mei 2003, bepaalt dat de toepassing van de doelgroepvermindering voor oudere werknemers wordt beperkt tot *de werkgevers die werknemers tewerkstellen welke onderworpen zijn aan het geheel der takken bedoeld in artikel 21, § 1, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers*, evenals dat deze werkgevers trimestrieel voor elk van deze werknemers kunnen genieten van een doelgroepvermindering voor oudere werknemers volgens de principes zoals uiteengezet in hetgeen volgt. Krachtens artikel 6 van het voormelde koninklijk besluit van 16 mei 2003 kan de doelgroepvermindering bedoeld in artikel 339 van de programmawet van 24 december 2002 worden toegekend ten belope van het forfaitaire bedrag G2 voor de werknemers die op de laatste dag van het kwartaal minstens de leeftijd van 54 jaar hebben, ten belope van het forfaitaire bedrag G1 voor de werknemers die op de laatste dag van het kwartaal minstens de leeftijd van 58 jaar hebben, ten belope van het forfaitaire bedrag G8 voor de werknemers die op de laatste dag van het kwartaal minstens de leeftijd van 62 jaar hebben en ten belope van het forfaitaire bedrag G9 voor de werknemers die op de laatste dag van het kwartaal minstens de leeftijd van 65 jaar hebben. Krachtens artikel 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002, zoals voor het Vlaams Gewest vervangen bij het decreet van 4 maart 2016 houdende het Vlaamse doelgroepenbeleid, kan de Vlaamse Regering, volgens de voorwaarden die ze nader bepaalt, een doelgroepvermindering toekennen aan werkgevers die oudere werknemers tewerkstellen en moet de tewerkstelling van de oudere werknemer minimaal aan een aantal voorwaarden beantwoorden, waaronder het behoren van de oudere werknemer tot *de categorie 1 van werknemers, vermeld in artikel 330*. Artikel 6 van het voormelde koninklijk besluit van 16 mei 2003, zoals voor het Vlaams Gewest vervangen bij het besluit van de Vlaamse Regering van 10 juni

2016 tot uitvoering van het decreet van 4 maart 2016 houdende het Vlaamse doelgroepenbeleid, bepaalt dat de doelgroepvermindering voor de oudere zittende werknemer bestaat uit: (1°) een forfaitaire vermindering G4 als de oudere zittende werknemer op de laatste dag van het kwartaal van zijn tewerkstelling minimaal 55 jaar is; (2°) een forfaitaire vermindering G8 als de oudere zittende werknemer op de laatste dag van het kwartaal van zijn tewerkstelling minimaal zestig jaar is.

Wat de loonmatigingsbijdrage betreft, bepaalt artikel 38, § 3*bis*, eerste lid, van de Algemene Beginselenwet Sociale Zekerheid dat een loonmatigingsbijdrage wordt ingevoerd die gelijk is aan de som van 5,67 pct. van het bedrag van het loon van de werknemer en 5,67 pct. van het bedrag van de verschuldigde basiswerkgeversbijdrage. Artikel 38, § 3*bis*, tweede lid, van die wet bepaalt dat het percentage verkregen overeenkomstig het eerste lid wordt verhoogd met 0,40 procent indien de werknemer die niet valt onder categorie 1 of categorie 3 zoals bepaald bij artikel 330 van de programmawet (I) van 24 december 2002 onder de toepassing valt van de wetten op de jaarlijkse vakantie van de werknemers, gecoördineerd op 28 juni 1971. Artikel 38, § 3*bis*, derde lid, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid, zoals gewijzigd door de wet van 26 december 2015 houdende maatregelen inzake versterking van jobcreatie en koopkracht (de zogenaamde taks-shiftwet), bepaalt dat voor *de categorieën 1 en 3 zoals bepaald in artikel 330 van de programmawet (I) van 24 december 2002* de loonmatigingsbijdrage wordt vastgesteld op de som van 4,27 pct. van het bedrag van het loon van de werknemer en 4,27 pct. van het bedrag van de verschuldigde basiswerkgeversbijdrage vanaf 1 januari 2018.

Uit de voormelde bepalingen volgt dat een werkgever het voordeel kan genieten van de in de artikelen 329 en 330 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 bedoelde verminderde (tarief van de) basiswerkgeversbijdrage en structurele bijdrageverminderingen, van de in de artikelen 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en 5 en 6 van het koninklijk besluit van 16 mei 2003 bedoelde doelgroepverminderingen voor oudere werknemers en van de in artikel 38, § 3*bis*, derde lid, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid bedoelde

verminderde (tarief van de) loonmatigingsbijdrage wanneer hij werknemers tewerkstelt die vallen onder het geheel van de deelregelingen (takken) als bedoeld in artikel 21, § 1, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid.

Dat artikel 21, § 1, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid bepaalt dat de 'sociale zekerheid der werknemers' een aantal deelregelingen, *takken* genoemd, waaronder *" 4° de uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten"*.

In dat artikel 21, § 1 van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid worden aldus de verschillende *takken* opgesomd waaruit de sociale zekerheid voor werknemers bestaat, waaronder "de uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten".

- (2) Dit tweede middel gaat er, in tegenstelling tot wat werd aangevoerd in het eerste middel, van uit dat de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en artikel 38, § 3*bis* van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid, samen gelezen met artikel 21, § 1 van die laatste wet, in die zin dienen te worden geïnterpreteerd dat een publiekrechtelijke werkgever (actief in het openbaar personenvervoer)

- ten aanzien waarvan de Koning de toepassing van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid en de RSZ-wet voor haar contractuele werknemers niet heeft beperkt tot bepaalde deelregelingen of takken van de sociale zekerheid voor werknemers,

- en waarvan de contractuele werknemers recht hebben op uitkeringen "uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten",

niet voldoet aan de in de voormelde bepalingen voor het genot van de structurele bijdragevermindering, doelgroepverminderingen voor oudere werknemers en verlagingen van de basiswerkgeversbijdrage en loonmatigingsbijdrage gestelde toepassingsvoorwaarde volgens welke de werkgever werknemers moet tewerkstellen die onderworpen zijn aan het geheel

der regelingen of takken als bedoeld in het voormelde artikel 21, § 1 en aldus die bijdrageverminderingen en verlagingen van werkgeversbijdragen niet kan genieten, louter omdat de uitkeringen "uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" aan haar contractuele werknemers worden toegekend op grond van Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 (en dus niet op grond van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970).

Dat de eiseres (Vlaamse Vervoermaatschappij – De Lijn) dergelijke publieke werkgever is, volgt

- uit de samenlezing van de artikelen 1, § 1 en 2, § 1, eerste lid en tweede lid, 2°, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid, 1, § 1, eerste lid en 2, § 1, 2°, van de RSZ-wet en 11, § 3, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet, waaruit blijkt dat de door de eiseres op grond van een arbeidsovereenkomst in dienst genomen werknemers onder het personeel toepassingsgebied van beide voornoemde wetten vallen en de Koning ten aanzien van hen geen gebruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid om het toepassingsgebied van die wetten, en dus van de sociale zekerheid voor werknemers, te beperken tot bepaalde van de deelregelingen of takken daarvan;

- uit de artikelen 2, II, 16°, van het koninklijk besluit van 12 juni 1970, 4, 1°, van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en 2, § 1, tweede lid, a), van de Beroepsziektewet van 3 juni 1970, waaruit blijkt dat de contractuele werknemers van de eiseres aanspraak kunnen maken op uitkeringen voor arbeidsongevallen en beroepsziekten op grond van de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 en dus niet op grond van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970.

De eiseres voldoet in deze, <u>in ondergeschikte orde</u> aangevoerde, lezing, dan ook niet aan de uit de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en 38, § 3*bis* en 21, § 1 van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid voor het genot van de structurele bijdrageverminderingen, doelgroepverminderingen voor oudere werknemers en verlagingen van de

basiswerkgeversbijdrage en loonmatigingsbijdrage blijkende toepassingsvoorwaarde volgens welke de werkgever werknemers moet tewerkstellen die onderworpen zijn aan het geheel der regelingen (takken) als bedoeld in het voormelde artikel 21, § 1, *zoals geïnterpreteerd in de voormelde zin*.

Bij gebreke van een koninklijk besluit dat de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 toepasselijk verklaart op de contractuele werknemers van de Brusselse vervoermaatschappij "Maatschappij voor het Intercommunaal Vervoer te Brussel", hieronder afgekort als MIVB, en de Waalse vervoermaatschappij "Transport en commun" ("Opérateur du Transport de Wallonie"), hieronder afgekort als TEC, (geen van beide komt voor in de limitatieve opsomming van openbare instellingen die begrepen zijn in het koninklijk besluit van 12 juni 1970)

- kunnen de contractuele werknemers van die publiekrechtelijke werkgevers, die zoals de eiseres actief zijn in het openbaar personenvervoer, in tegenstelling tot de contractuele werknemers van de eiseres wél aanspraak maken op uitkeringen voor arbeidsongevallen en beroepsziekten op grond van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 (en dus niet op grond van de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967),

- zodat die publiekrechtelijke werkgevers wél voldoen aan de uit de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en 38, § 3*bis* en 21, § 1 van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid voor het genot van de structurele bijdrageverminderingen, doelgroepverminderingen voor oudere werknemers en verlagingen van de basiswerkgeversbijdrage en loonmatigingsbijdrage blijkende toepassingsvoorwaarde volgens welke de werkgever werknemers moet tewerkstellen die onderworpen zijn aan het geheel der regelingen (takken) als bedoeld in het voormelde artikel 21, § 1, *zoals geïnterpreteerd in de voormelde zin*.

Krachtens de artikelen 1/1 en 1, 2° van de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967, zoals ingevoegd en gewijzigd bij de artikelen 20 en 21 van de wet van 25 december 2016 houdende diverse bepalingen inzake sociale zaken,

- worden de op contractuele basis tewerkgestelde personeelsleden, m.a.w. de werknemers, van de naamloze vennootschappen van publiek recht "*HR Rail*", "*Brussels South Charleroi Airport Security*", "*Liège Airport Security*" en "*le circuit de Spa-Francorchamps*" uitgesloten uit het toepassingsgebied van die wet,

- zodat

  - zij met toepassing van artikel 1, 1°, van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en artikel 2, § 1, 1°, van de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 aanspraak kunnen maken op uitkeringen voor arbeidsongevallen en beroepsziekten op grond van die wetten

  - en die publiekrechtelijke werkgevers wel voldoen aan de uit de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en 38, § 3*bis* en 21, § 1 van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid voor het genot van de structurele bijdrageverminderingen, doelgroepverminderingen voor oudere werknemers en verlagingen van de basiswerkgeversbijdrage en loonmatigingsbijdrage blijkende toepassingsvoorwaarde volgens welke de werkgever werknemers moet tewerkstellen die onderworpen zijn aan het geheel der regelingen (takken) als bedoeld in het voormelde artikel 21, § 1, *zoals geïnterpreteerd in de voormelde zin*.

Dat in de lezing waarvan dit middel <u>in ondergeschikte orde</u> uitgaat, de eiseres *niet*, de MIVB, TEC, HR Rail, Brussels South Charleroi Airport Security, Liège Airport Security en "le circuit de Spa-Francorchamps *wél* de voornoemde bijdrageverminderingen en verlagingen van werkgeversbijdragen wel kunnen genieten, hangt louter af van het feit dat de uitkeringen "uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" aan hun contractueel tewerkgestelde personeelsleden of werknemers respectievelijk op grond van de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 en de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en Beroepsziektewet van 3 juni 1970

worden toegekend en de werknemers van de eiseres niet, de werknemers van de andere publiekrechtelijke werkgevers wél vallen onder het geheel van de regelingen en dus alle takken van de sociale zekerheid voor werknemers.

In de in dit middel, in ondergeschikte orde, aangevoerde lezing van de wettelijke bepalingen bestaat aldus op de voornoemde grond een ongelijke behandeling tussen de voormelde publiekrechtelijke werkgevers met betrekking tot het genot van de structurele bijdrageverminderingen, doelgroepverminderingen voor oudere werknemers en verlagingen van de basiswerkgeversbijdrage en loonmatigingsbijdrage.

Krachtens het in de artikelen 10 en 11 van de Gecoördineerde Grondwet vastgelegde gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel dienen voldoende vergelijkbare categorieën van personen in beginsel gelijk te worden behandeld.

Een ongelijke behandeling van voldoende vergelijkbare categorieën van personen is in strijd met dat in de voormelde artikelen 10 en 11 neergelegde gelijkheidsbeginsel, tenzij voor die ongelijke behandeling een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Een ongelijke behandeling van vergelijkbare categorieën is objectief en redelijk verantwoord indien het onderscheid berust op een objectief criterium en pertinent en redelijkerwijs aanvaardbaar is om een geoorloofd doel te bereiken. De al dan niet aanwezigheid van zodanige verantwoording moet worden getoetst aan het doel en de gevolgen van de maatregel en aan de redelijkheid van de verhouding tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

- (3) Uit haar syntheseconclusie in hoger beroep en de vaststellingen van het arbeidshof in het bestreden arrest zelf, blijkt dat

- de eiseres voor het arbeidshof aanvoerde dat de zienswijze van de verweerder – waarbij zij niet gerechtigd is op de structurele bijdrageverminderingen, de doelgroepvermindering voor oudere werknemers en

de verlaagde basiswerkgevers- en loonmatigingsbijdrage omdat zij niet voldoet aan de toepassingsvoorwaarde van de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet I van 24 december 2002 en het artikel 38, § 3*bis* van de Algemene Beginselenwet van 29 juni 1981 – strijdig is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet;

- de eiseres het arbeidshof verzocht de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

"*Schenden de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet van 24 december 2002, en artikel 38,§3bis van de Wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, samen gelezen met artikel 21§1 van de Wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, in die zin geïnterpreteerd dat indien een werkgever ten aanzien waarvan de Koning de toepassing van de Algemene beginselenwet niet heeft beperkt tot bepaalde takken van de sociale zekerheid, en waarvan de werknemers recht hebben op uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten, geen aanspraak kan maken op structurele bijdrageverminderingen, doelgroepverminderingen voor oudere werknemers, de verlaging van de basiswerkgeversbijdrage in de voormelde programmawet, en op de verlaging van de loonmatigingsbijdrage in artikel 38§3bis lid 3 van de Algemene Beginselenwet, omdat de uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten worden toegekend overeenkomstig de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, het bepaalde in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet*?"

- (4) Uit het arrest nr. 75/2018 van 21 juni 2018 van het Grondwettelijk blijkt dat

- de vernietigingsberoepen waarover het Grondwettelijk Hof zich in dat arrest uitsprak, de verenigbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet betrof van de artikelen 17 tot 26 van de wet van 26 december 2015 houdende maatregelen inzake de versterking van de jobcreatie en koopkracht, waarbij de

artikelen 38, § 3*bis* van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid en de artikelen 330 en 331 van de programmawet (I) van 24 december 2002 werden gewijzigd, en dus van die artikelen 38, § 3*bis* en 330 en 331,;

- het Grondwettelijk Hof zich in dat arrest enkel diende uit te spreken over

- het middel van de ocmw's van Bergen en La Louvière (verzoekende partijen) dat "*de bestreden bepalingen een onverantwoord verschil in behandeling invoeren tussen de werkgevers die werknemers tewerkstellen die behoren tot categorie 1 van tewerkstellingen van werknemers zoals gedefinieerd in artikel 330 van de programmawet (I) van 24 december 2002 en de werkgevers die werknemers tewerkstellen die behoren tot categorie 2 van tewerkstellingen van werknemers bedoeld in dezelfde bepaling, waaronder de OCMW's, in zoverre de eerstgenoemden de vermindering van het basistarief van de werkgeversbijdragen zoals ingevoerd bij de bestreden bepalingen genieten, in tegenstelling tot de laatstgenoemden*" en over

- het middel van het ocmw van La Louvière dat "*de bestreden bepalingen een onverantwoord verschil in behandeling invoeren, onder de werkgevers die werknemers tewerkstellen die behoren tot categorie 2, tussen de werkgevers van de particuliere non-profitsector en de werkgevers van de openbare non-profitsector, in zoverre alleen de werkgevers van de particuliere non-profitsector de zogenoemde structurele vermindering voor "lage lonen" genieten*" (zie overweging B.14 van dat arrest);

- het enige middel waarbij de onderscheiden behandeling werd aangeklaagd tussen werkgevers die werknemers tewerkstellen van categorie 1 in de zin van artikel 330 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 enerzijds, en werkgevers die werknemers tewerkstellen van categorie 2 in de zin van die bepaling anderzijds, door het Grondwettelijk Hof ongegrond werd verklaard (en het vernietigingsberoep dus werd verworpen) omdat de verzoekende partijen er verkeerdelijk van uitgingen dat ocmw's werkgevers zijn die werknemers tewerkstellen van categorie 2 (zie overwegingen B.15.1 en B.15.2 van dat arrest);

- het Grondwettelijk Hof in dat arrest vervolgens aangeeft

- dat voor het overige het enige middel evenmin gegrond zou zijn indien het zo zou moeten worden begrepen dat daarin een verschil in behandeling wordt aangeklaagd tussen

- de werkgevers die werknemers tewerkstellen die vallen onder alle deelregelingen of takken van de sociale zekerheid voor werknemers bedoeld in artikel 21, § 1, van de wet van 29 juni 1981 en

- de werkgevers die werknemers tewerkstellen die niet vallen onder al die takken, waaronder de ocmw's,

in zoverre de eerstgenoemde werkgever de vermindering van het basistarief van de werkgeversbijdragen voor sociale zekerheid genieten zoals die door de bestreden bepalingen is ingevoerd, in tegenstelling tot de laatstgenoemde werkgevers (overweging B.16.1 van dat arrest),

- dat een dergelijk verschil in behandeling immers berust op het criterium van de tewerkstelling van werknemers die al dan niet zijn onderworpen aan alle socialezekerheidsstelsels van de werknemers en dat criterium objectief is (overweging B.16.2 van dat arrest),

- dat dit criterium van onderscheid eveneens relevant is ten aanzien van de nagestreefde doelstellingen, dat de wetgever, met het aannemen van de bestreden bepalingen, onder meer beoogt het concurrentievermogen van de Belgische ondernemingen en de buitenlandse investeringen in België te versterken, dat het, aangezien de wetgever ervan vermocht uit te gaan dat de vermindering van het faciaal tarief van de werkgeversbijdragen een positieve impact heeft op het concurrentievermogen van de ondernemingen en op de leefbaarheid van het Belgische systeem van sociale bijdragen voor de buitenlandse investeerders, relevant is om te kiezen voor een vermindering van het basistarief van de werkgeversbijdragen voor sociale zekerheid dat in eerste instantie *de werkgevers van de privésector* beoogt en ervan uit te gaan dat een identieke maatregel niet vereist is voor *de werkgevers van de overheidssector* (overweging B.16.3 van dat arrest) en

- dat de werkgevers van de non-profitsector, waaronder de ocmw's, bovendien een specifiek systeem van verminderde werkgeversbijdragen, de zogenoemde "sociale Maribel", genieten krachtens artikel 35, § 5, van de

Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid en van het koninklijk besluit van 18 juli 2002 houdende maatregelen met het oog op de bevordering van de tewerkstelling in de non-profit sector (overweging B.16.4 van dat arrest);

- het Grondwettelijk Hof in dat arrest het middel van het ocmw van La Louvière dat zij anders behandeld wordt dan andere publieke instellingen, onder meer de Koninklijke Muntschouwburg en het Paleis voor Schone Kunsten, inhoudelijk niet beantwoordt, omdat het een nieuw en dus onontvankelijk middel betreft (overweging B.17 van dat arrest).

- (5) Na in het bestreden arrest vastgesteld te hebben dat de eiseres aanvoert dat de zienswijze van de verweerder – waarbij zij niet gerechtigd is op de structurele bijdragevermindering, de doelgroepvermindering voor oudere werknemers en de verlaagde basiswerkgevers- en loonmatigingsbijdrage omdat zij niet voldoet aan de toepassingsvoorwaarde van de artikelen 329, 330 en 339 van de programmawet I van 24 december 2002 en het artikel 38, § 3bis van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981 – strijdig is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en dat verzocht wordt een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof (p. 36, eerste en tweede alinea, van het bestreden arrest), overweegt het arbeidshof in essentie dat

- de eiseres aanvoert dat zij zonder verantwoording verschillend wordt behandeld “ten opzichte van vergelijkbare instellingen”, waarbij o.a. wordt verwezen naar de MIVB en de TEC, de Waalse vervoeroperator;

- deze “vergelijkbare instellingen”, voor wat de sociale risico’s ‘arbeidsongevallen’ en ‘beroepsziekten’ betreft, vallen onder het toepassingsgebied vallen van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 terwijl de eiseres voor dezelfde sociale risico’s valt onder de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967, zodat het, in tegenstelling tot wat de eiseres voorhoudt, niet gaan om vergelijkbare categorieën van personen;

- de naamloze vennootschappen van publiek recht HR Rail, Brussels South Charleroi Airport Security, Liège Airport Security en Circuit van Spa Francorchamps bij de artikelen 20 en 22 van de wet van 25 december 2016

houdende diverse bepalingen inzake sociale zaken met ingang van 1 april 2016 werden uitgesloten van het toepassingsgebied van de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967, zodat ook deze vennootschappen niet te beschouwen zijn als een gelijke categorie van publiekrechtelijke werkgevers omdat ze, wat de sociale risico's op arbeidsongevallen en beroepsziekten betreft, ressorteren onder de regeling van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970;

- de eiseres ten onrechte voorhoudt dat zij, zonder verantwoording, verschillend wordt behandeld ten aanzien van een "gelijke" categorie van publiekrechtelijke werkgevers, aangezien zij verkeerdelijk zichzelf en de "vergelijkbare instellingen" onderbrengt in een gelijke categorie.

(p. 36 t.e.m. p. 38, eerste volledige alinea, van het bestreden arrest)

Na vervolgens verwezen te hebben naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 75/2018 van 21 juni 2018 overweegt het arbeidshof dat

- de hierboven weergegeven redelijke verantwoording die het Grondwettelijk Hof aanneemt, *a fortiori* geldt ten aanzien van de eiseres aangezien deze publiekrechtelijke werkgever niet opereert binnen een geliberaliseerde markt, niet werkt in een competitieve omgeving, over een monopoliepositie beschikt in de sector van het openbaar stads- en streekvervoer in het Vlaamse Gewest en, anders dan de ondernemingen die competitief moeten zijn in een vrije markt, geen maatregelen behoeft die een positieve impact hebben op haar concurrentievermogen of aantrekkelijkheid voor buitenlandse investeerders;

- het gegeven dat de door de eiseres voorgestelde prejudiciële vraag, in tegenstelling tot de prejudiciële vraag die aanleiding gaf tot het arrest nr. 75/2018, ook betrekking heeft op de artikelen 329 en 339 van de Programmawet I van 24 december 2002 niets afdoet van het voorgaande, aangezien het wel degelijk betrekking heeft op het vergelijk dat de eiseres voor ogen staat, met name een vergelijk tussen de werkgevers die werknemers tewerkstellen die vallen onder alle deelregelingen of takken van de sociale zekerheid voor werknemers en de

werkgevers die werknemers tewerkstellen die niet vallen onder al die deelregelingen;

- niet uit het oog mag verloren worden dat de eiseres over een monopoliepositie beschikt met betrekking tot het openbaar stads- en streekvervoer in het Vlaamse Gewest, element dat zeer relevant blijft in de verantwoording van het voorgehouden verschil in behandeling

(p. 38, onderaan t.e.m. p. 39, voorlaatste alinea, van het bestreden arrest)

Al het voorgaande doet het arbeidshof besluiten dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de zienswijze van de verweerder – met name dat de eiseres niet gerechtigd is op de structurele bijdrageverminderingen, de doelgroepvermindering voor oudere werknemers en de verlaagde basiswerkgevers- en loonmatigingsbijdrage omdat zij niet voldoet aan de toepassingsvoorwaarde van, enerzijds, de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet I van 24 december 2002 en, anderzijds, het artikel 38, § 3bis van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981 – strijdig zou zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (p. 39, onderaan t.e.m. p. 40, bovenaan, van het bestreden arrest).

Na vervolgens vastgesteld te hebben dat de plicht tot het stellen van een prejudiciële vraag wordt geregeld door het artikel 26, § 2 van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof van 6 januari 1989, oordeelt het arbeidshof

- niet gehouden te zijn tot het stellen van een prejudiciële vraag om reden dat het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag met een identiek onderwerp;

- dat de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet I van 24 december 2002 en het artikel 38, § 3*bis* van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid, samen gelezen met het artikel 21, § 1 van die wet van 29 juni 1981, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet klaarblijkelijk niet schenden aangezien het verschil in behandeling, ten aanzien van de nagestreefde doelstellingen, redelijk verantwoord

voorkomt, en dat ook om deze reden het stellen van een prejudiciële vraag verplicht noch aangewezen is.

(p. 40, eerste en tweede volledige alinea, van het bestreden arrest)

Op grond van de voormelde vaststellingen en overwegingen wijst het arbeidshof het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof af (p. 40, derde volledige alinea, van het bestreden arrest).

2.1. Eerste onderdeel

2.1.1. Krachtens artikel 26, § 1, 3°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, hieronder afgekort als de Bijzondere Wet Grondwettelijk Hof, doet het Grondwettelijk Hof, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II "De Belgen en hun rechten", waaronder de artikelen 10 en 11, van de Grondwet.

Krachtens artikel 26, § 2, eerste lid, van de Bijzondere Wet Grondwettelijk Hof is een rechtscollege in beginsel verplicht aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen omtrent de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II "De Belgen en hun rechten", waaronder de artikelen 10 en 11, van de Grondwet.

Op grond van artikel 26, § 2, tweede lid, 2°, van de Bijzondere Wet Grondwettelijk Hof is het rechtscollege daartoe echter niet gehouden wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp. Die bepaling stelt het rechtscollege slechts vrij van zijn verplichting een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen wanneer de voor hem opgeworpen prejudiciële vraag een *identiek* onderwerp heeft als de voorheen door het Grondwettelijk Hof beantwoorde vraag, wat vereist dat zij dezelfde te toetsen norm(en), dezelfde grieven (middelen) en eenzelfde toetsingsgrond(en) betreffen.

De rechter vermag op grond van het voormelde artikel 26, § 2, tweede lid, 2°, van de Bijzondere Wet Grondwettelijk Hof niet te weigeren een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen en vermag niet de oplossing betreffende een door het Grondwettelijk Hof al dan niet grondwettig bevonden wetsbepaling bij analogie uit te breiden tot *een andere wetsbepaling* waarover dat Grondwettelijk

Hof nog geen uitspraak heeft gedaan, ook al heeft deze laatste een gelijkaardige of zelfs identieke inhoud als die welke waarover het Grondwettelijk Hof wel reeds uitspraak heeft gedaan.

Evenmin kan de in het voormelde artikel 26, § 2, tweede lid, 2°, van de Bijzondere Wet Grondwettelijk Hof bedoelde uitzondering op de verplichting een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen, door de rechter worden ingeroepen wanneer in een vroeger arrest van dat Grondwettelijk Hof weliswaar elementen te vinden zijn die het antwoord op de nieuwe prejudiciële vraag laten vermoeden of erop zouden kunnen worden toegepast, maar de vraag *niet dezelfde grieven (middelen)* betreft en dus geen identiek onderwerp heeft.

2.1.2.1. Zoals blijkt uit wat hierboven werd uiteengezet onder het vierde gedachtestreepje in de aanhef van dit middel, deed het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 75/2018 van 21 juni 2018 uitspraak over de beroepen tot vernietiging, en dus over de grondwettigheid, van artikel 38, § 3*bis*, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid en de artikelen 330 en 331 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 (zoals gewijzigd door de artikelen 17 tot 26 van de wet van 26 december 2015 houdende maatregelen inzake de versterking van de jobcreatie en koopkracht). Uit de syntheseconclusie in hoger beroep van de eiseres en uit de vaststellingen van het arbeidshof zelf (zie o.m. p. 36, tweede alinea, van het bestreden arrest) blijkt dat de in deze zaak door de eiseres voor het arbeidshof opgeworpen prejudiciële vraag niet enkel (de grondwettigheid van) die bepalingen betreft, maar ook betrekking heeft op de (grondwettigheid van de) artikelen 329 en 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 in samenhang gelezen met artikel 21, § 1, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid.

Het Grondwettelijk Hof sprak zich aldus in zijn arrest nr. 75/2018 van 21 juni 2018 niet uit over volledig dezelfde te toetsen rechtsnormen (uitsluitend de artikelen 38, § 3*bis*, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid en de artikelen 330 en 331 van de Programmawet (I) van 24 december 2002) als

diegene waarop de in deze zaak door de eiseres voor het arbeidshof opgeworpen prejudiciële vraag betrekking heeft (tevens de artikelen 329 en 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en 21, § 1, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid).

2.1.2.2. Zoals blijkt uit wat hierboven werd uiteengezet onder het vierde gedachtestreepje in de aanhef van dit middel,

- werd in het kader van de beroepen tot vernietiging waarover het Grondwettelijk Hof zich in zijn arrest nr. 75/2018 van 21 juni 2018 uitsprak, als enig middel de onderscheiden behandeling aangeklaagd tussen werkgevers die werknemers tewerkstellen van categorie 1 in de zin van artikel 330 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 enerzijds, en werkgevers die werknemers tewerkstellen van categorie 2 in de zin van die bepaling anderzijds en

- werd dat middel door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 75/2018 van 21 juni 2018 afgewezen en werden de beroepen tot vernietiging aldus verworpen omdat de verzoekende partijen er volgens het Grondwettelijk Hof verkeerdelijk van uitgingen dat ocmw's werkgevers zijn die werknemers tewerkstellen van categorie 2.

Zoals blijkt uit de syntheseconclusie in hoger beroep van de eiseres, wordt in de in deze zaak door de eiseres voor het arbeidshof opgeworpen prejudiciële vraag

- niet de verschillende behandeling aangeklaagd tussen de werkgevers die werknemers tewerkstellen van categorie 1 en werkgevers die werknemers tewerkstellen van categorie 2,

- maar wel de verschillende behandeling op het vlak van de bijdrageverminderingen *tussen publiekrechtelijke werkgevers onderling* waarvan de socialezekerheidsbescherming van de werknemers uitsluitend verschilt doordat zij voor de sector van de arbeidsongevallen en beroepsziekten hetzij onder de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 vallen (zoals de Brusselse vervoermaatschappij MIVB, de Waalse vervoermaatschappij TEC en de naamloze vennootschappen van publiek recht HR

Rail, Brussels South Charleroi Airport Security, Liège Airport Security en Circuit van Spa Francorchamps), dan wel onder de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 (zoals de eiseres).

Het Grondwettelijk Hof sprak zich aldus in zijn arrest nr. 75/2018 van 21 juni 2018 niet uit over volledig dezelfde grieven/middelen als diegene waarop de in deze zaak door de eiseres voor het arbeidshof opgeworpen prejudiciële vraag betrekking heeft.

Zoals eveneens blijkt uit wat hierboven werd uiteengezet onder het vierde gedachtestreepje in de aanhef van dit middel,

- vatte het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 75/2018 van 21 juni 2018 zijn overwegingen aangaande de verantwoording van het aangeklaagde onderscheid in behandeling gelegen in het feit dat de vermindering van de werkgeversbijdragen voor sociale zekerheid in eerste instantie de werkgevers uit de privésector beoogt die werken in een competitieve omgeving, teneinde hun competitiviteit te versterken en hun aantrekkelijkheid voor buitenlandse investeerders te bevorderen, en een identieke maatregel niet vereist is voor de werkgevers in de overheidssector, aan met de vermelding dat het middel ook niet gegrond zou zijn indien het zo zou worden geïnterpreteerd dat het verschil in behandeling zou worden aangeklaagd tussen werkgevers die werknemers tewerkstellen "*die zijn onderworpen aan alle takken van de sociale zekerheid voor werknemers bedoeld in artikel 21, § 1, van de wet van 29 juni 1981 en de werkgevers die werknemers tewerkstellen die niet zijn onderworpen aan al die takken, waaronder de OCMW's, in zoverre de eerstgenoemden de vermindering van het basistarief van de werkgeversbijdragen voor sociale zekerheid genieten zoals die door de bestreden bepalingen is ingevoerd, in tegenstelling tot de laatstgenoemden*";

- volgen deze overwegingen duidelijk op de overweging waarin het enige middel van de verzoekers door het Grondwettelijk Hof als ongegrond werd afgewezen,

zodat zij als zodanig geen (hoofdzakelijk en noodzakelijk) onderdeel uitmaken van de beslissing van het Grondwettelijk Hof over de ingestelde

vernietigingsberoepen en hierin ook geen uitspraak kan worden gelezen over een ingesteld beroep met een identiek onderwerp als dat van de in deze zaak door de eiseres voor het arbeidshof opgeworpen prejudiciële vraag.

Zoals eveneens blijkt uit wat hierboven werd uiteengezet onder het vierde gedachtestreepje in de aanhef van dit middel,

- oordeelt het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 75/2018 van 21 juni 2018 dat indien het enig middel in voormelde zin zou worden begrepen, dit ongegrond zou zijn omdat het in die zin begrepen onderscheid tussen werkgevers waarvan de werknemers onder alle regelingen in artikel 21, § 1 van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid vallen en de werkgevers waarvan de werknemers niet onder al deze regelingen vallen, berust op een objectief criterium dat bovendien relevant is ten aanzien van de nagestreefde doelstellingen;

- wijst het Grondwettelijk Hof er in zijn voormelde arrest wat de verantwoording betreft in het licht van de nagestreefde doelstellingen met name op dat het, aangezien beoogd wordt "het concurrentievermogen van de Belgische ondernemingen en de leefbaarheid van het Belgische systeem van sociale bijdragen voor buitenlandse investeerders" te verbeteren, relevant is om de bijdrageverminderingen te beperken tot de privésector en ervan uit te gaan dat een identieke maatregel niet vereist is voor de openbare sector, en dat ocmw's een ander stelsel van bijdrageverminderingen (sociale Maribel) kennen.

Deze overwegingen bieden geen specifiek antwoord op de door de eiseres voor het arbeidshof opgeworpen vraag naar de verenigbaarheid met het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel van de betreffende wettelijke bepalingen wanneer deze zo worden geïnterpreteerd dat uitsluitend de omstandigheid dat de werknemers van een publiekrechtelijke werkgever voor de deelregeling arbeidsongevallen en beroepsziekten niet ressorteren onder de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 maar onder de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967, tot gevolg heeft dat deze publiekrechtelijke werkgever niet de betreffende bijdrageverminderingen en verlagingen van werkgeversbijdragen kan genieten.

Uit het arrest nr. 75/2018 van 21 juni 2018 blijkt dat de beroepen tot vernietiging waarover het Grondwettelijk Hof in dat arrest uitspraak heeft gedaan, uitgingen van lokale besturen, meer bepaald ocmw's, ten aanzien waarvan de toepassing van de sociale zekerheid voor werknemers krachtens artikel 10, § 2, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet beperkt wordt tot de verplichte verzekering voor ziekte en invaliditeit, de rust- en overlevingspensioenen voor werknemers en de regeling inzake arbeidsvoorziening en werkloosheid voor werknemers. Deze bepaling van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet is evident niet van toepassing op de Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn, de eiseres. Meer nog, zoals blijkt uit artikel 11, § 3, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet, wordt de Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn, de eiseres, uitdrukkelijk uitgesloten van de regeling die de toepassing van de sociale zekerheid voor werknemers beperkt ten aanzien van de "instellingen van openbaar nut". Bovendien bevindt de Vlaamse vervoermaatschappij - De Lijn, de eiseres, zich ook wat betreft de rechtvaardiging van het verschil in behandeling die het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 75/2018 aanneemt, in een fundamenteel andere positie dan de ocmw's:

- zoals blijkt uit dat arrest, neemt Het Grondwettelijk Hof aan dat het, gelet op de doelstelling de concurrentiepositie van de ondernemingen te verbeteren en buitenlandse investeerders aan te trekken, gerechtvaardigd is dat betreffende de bijdrageverminderingen *werkgevers uit de openbare sector anders worden behandeld dan werkgevers uit de privé-sector* en dat bovendien voor de non-profit sector een specifiek systeem van bijdrageverminderingen ("sociale maribel") geldt;

- maar zoals blijkt uit wat voorafgaat, betreft de door de eiseres voor het arbeidshof opgeworpen prejudiciële vraag niet de onderscheiden behandeling tussen haar als publiekrechtelijke werkgever en werkgevers uit de privésector, maar wel tussen haar als publiekrechtelijke werkgever en andere werkgevers uit de publieke sector, zoals de Brusselse vervoermaatschappij MIVB en de Waalse vervoermaatschappij TEC en de naamloze vennootschappen van publiek recht HR Rail, Brussels South Charleroi Airport Security, Liège Airport Security en Circuit van Spa Francorchamps. Bovendien valt de Vlaamse vervoermaatschappij - De Lijn (eiseres), anders dan de ocmws, niet onder de toepassing van de "sociale maribel", waarnaar het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 75/2018 verwijst.

Het verbeteren van de concurrentiepositie van de ondernemingen (die opereren binnen een geliberaliseerde markt en werken in een competitieve omgeving en aldus in concurrentie komen met andere ondernemingen) en hun aantrekkingskracht voor buitenlandse investeerders, zijnde de door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 75/2018 aangenomen rechtvaardiging voor het onderscheid in behandeling betreffende de bijdragеverminderingen *tussen privé-werkgevers en publieke werkgevers* in die zin dat enkel de eerstgenoemden en niet de laatstgenoemden bijdragеverminderingen genieten, kan geen (redelijke) rechtvaardiging uitmaken voor het in de door de eiseres voor het arbeidshof opgeworpen prejudiciële vraag aangeklaagde onderscheid in behandeling *tussen publiekrechtelijke werkgevers onderling*, zoals de ongelijke behandeling tussen De Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn, de eiseres, enerzijds (die geen bijdragеverminderingen kan genieten) en de Brusselse vervoermaatschappij MIVB en de Waalse vervoermaatschappij TEC (en de voormelde naamloze vennootschappen van publiek recht) anderzijds (die wel bijdragеverminderingen kunnen genieten), aangezien zowel de Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn (eiseres) als de andere publiekrechtelijke werkgevers, zoals de Brusselse vervoermaatschappij MIVB en de Waalse vervoermaatschappij TEC, niet opereren binnen een geliberaliseerde markt, niet werken in een competitieve omgeving (en aldus niet in concurrentie treden met andere ondernemingen), over een (weliswaar niet-absolute) monopoliepositie beschikken in de sector van het openbaar stads- en streekvervoer (voor personen) in het betreffende gewest en aldus geen van hen maatregelen behoeft die een positieve impact hebben op haar concurrentievermogen of aantrekkelijkheid voor buitenlandse investeerders.

Zoals eveneens blijkt uit wat hierboven werd uiteengezet onder het vierde gedachtestreepje in de aanhef van dit middel, heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 75/2018 het middel aangaande de ongelijke behandeling tussen publiekrechtelijke werkgevers onderling niet inhoudelijk beantwoord, omdat het een nieuw en dus onontvankelijk middel betrof.

Het Grondwettelijk Hof heeft zich in zijn arrest nr. 75/2018 van 21 juni 2018 dus in elk geval niet uitgesproken over (de eventuele verantwoording voor) het door de eiseres in haar aan het arbeidshof voorgelegde prejudiciële vraag aangeklaagde onderscheid in behandeling tussen publiekrechtelijke werkgevers onderling.

2.1.3. Aangezien

(1) het Grondwettelijk Hof zich in zijn arrest nr. 75/2018 van 21 juni 2018 enkel uitsprak over de (grondwettigheid van de) artikelen 38, § 3*bis*, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid en 330 en 331 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en niet over volledig dezelfde te toetsen rechtsnormen als die waarop de in deze zaak door de eiseres voor het arbeidshof opgeworpen prejudiciële vraag betrekking heeft (tevens de artikelen 329 en 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en 21, § 1, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid),

(2) het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 75/2018 van 21 juni 2018 zich

- enkel uitsprak over

(a) de onderscheiden behandeling inzake het genot van bijdrageverminderingen tussen werkgevers die werknemers tewerkstellen van categorie 1 in de zin van artikel 330 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 enerzijds, en werkgevers die werknemers tewerkstellen van categorie 2 in de zin van die bepaling anderzijds en

(b) (de verantwoording voor) het onderscheid in behandeling inzake het genot van bijdrageverminderingen tussen werkgevers uit de privésector enerzijds en werkgevers uit de overheidssector anderzijds, en niet over (de verantwoording van) het door de eiseres in haar aan het arbeidshof voorgelegde prejudiciële vraag aangeklaagde onderscheid in behandeling inzake het genot van bijdrageverminderingen tussen publiekrechtelijke werkgevers onderling (die geen van alle opereren binnen een geliberaliseerde markt, niet werken in een competitieve omgeving, over een (weliswaar niet absolute) monopoliepositie beschikken in de sector van het openbaar stads- en streekvervoer (voor personen) in het betreffende gewest en aldus allen geen maatregelen behoeven die een

positieve impact hebben op hun concurrentievermogen of aantrekkelijkheid voor buitenlandse investeerders) en

- dus niet uitsprak over dezelfde grieven (middelen) als diegene waarop de door de eiseres voor het arbeidshof opgeworpen prejudiciële vraag betrekking heeft

(3) het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 75/2018 van 21 juni 2018 aldus geen uitspraak heeft gedaan over een beroep/vraag met een identiek onderwerp als datgene van de door de eiseres voor het arbeidshof opgeworpen prejudiciële vraag en

(4) het arbeidshof niet op grond van die reden kon weigeren een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen,

maakt het arbeidshof, door, zoals blijkt uit wat hierboven wordt vermeld onder het vijfde gedachtestreepje in de aanhef van dit middel,

(1) voor de beoordeling van (de rechtvaardiging van) het in het door de eiseres aan hem voorgelegde prejudiciële vraag aangeklaagde, niet enkel uit de artikelen 330 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en 38, § 3bis van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid maar ook uit de artikelen 329 en 339 van die programmawet en 21, § 1 van die Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid, voortvloeiende onderscheid in behandeling tussen publiekrechtelijke werkgevers onderling, te verwijzen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 75/2018 van 21 juni 2018,

(2) de door het Grondwettelijk Hof in dat arrest voor het onderscheid in behandeling aangaande de bijdrageverminderingen tussen werkgevers uit de publieke sector en werkgevers uit de privésector aangenomen redelijke verantwoording bestaande in het verbeteren van de concurrentiepositie van de ondernemingen (die opereren binnen een geliberaliseerde markt en werken in een competitieve omgeving en aldus in concurrentie komen met andere ondernemingen) en hun aantrekkingskracht voor buitenlandse investeerders, in aanmerking te nemen als redelijke verantwoording voor het in de door de eiseres

voor het arbeidshof opgeworpen prejudiciële vraag aangeklaagde onderscheid in behandeling tussen publiekrechtelijke werkgevers onderling die allen niet opereren binnen een geliberaliseerde markt, niet werken in een competitieve omgeving (en aldus niet in concurrentie treden met andere ondernemingen), over een (weliswaar niet absolute) monopoliepositie beschikken in de sector van het openbaar stads- en streekvervoer (voor personen) in het betreffende gewest en aldus allen geen maatregelen behoeven die een positieve impact hebben op hun concurrentievermogen of aantrekkelijkheid voor buitenlandse investeerders;

(3) te oordelen dat het gegeven dat de door de eiseres opgeworpen prejudiciële vraag, in tegenstelling tot de "prejudiciële vraag" die aanleiding gaf tot het arrest van het Grondwettelijk Hof met nummer 75/2018, ook betrekking heeft op de artikelen 329 en 339 van de Programmawet I van 24 december 2002, niets afdoet van het voorgaande, nu dezelfde redelijke verantwoording geldt voor de verlaging van de loonmatigingsbijdrage en dat het voornoemd arrest van het Grondwettelijk Hof wel betrekking heeft op het vergelijk dat de eiseres voor ogen staat, met name een vergelijk tussen de werkgevers die werknemers tewerkstellen die vallen onder alle deelregelingen of takken van de sociale zekerheid voor werknemers als bedoeld in het artikel 21, § 1 van Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid en de werkgevers die werknemers tewerkstellen die niet vallen onder al die deelregelingen takken, waaronder de eiseres, waarbij de laatstgenoemden, in tegenstelling tot de eerstgenoemden, voor de sociale risico's 'arbeidsongevallen' en 'beroepsziekten' vallen onder de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 en voor deze specifieke sociale risico's derhalve onder het socialezekerheidsstelsel vallen van de overheidssector en

(4) te oordelen dat het niet gehouden is tot het stellen van een prejudiciële vraag om reden dat het Grondwettelijk Hof reeds (in zijn arrest nr. 75/2018 van 21 juni 2018) uitspraak heeft gedaan op een vraag met een identiek onderwerp,

schuldig aan schending van

- artikel 26, § 1, 3°, en § 2, eerste lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op grond waarvan een rechtscollege in beginsel verplicht is aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen omtrent de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet

bedoelde regel van de artikelen van titel II "De Belgen en hun rechten", waaronder de artikelen 10 en 11, van de Grondwet

- artikel 26, § 2, tweede lid, 2°, van de voormelde bijzondere wet, dat een rechtscollege slechts vrijstelt van zijn verplichting een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen wanneer de voor hem opgeworpen prejudiciële vraag een identiek onderwerp heeft als de voorheen door het Grondwettelijk Hof in een arrest over een beroep tot vernietiging of een prejudiciële vraag beantwoorde vraag, wat vereist dat zij dezelfde te toetsen norm(en) en dezelfde grieven (middelen) betreffen.

Conclusie

Het arbeidshof beslist niet wettig dat het niet gehouden is tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof om reden dat dat hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag met een identiek onderwerp (schending van artikel 26, § 1, 3° en § 2, eerste lid en tweede lid, 2° van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof).

2.2. Tweede onderdeel

Krachtens artikel 26, § 1, 3°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, hieronder afgekort als de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, doet het Grondwettelijk Hof, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II "De Belgen en hun rechten", waaronder de artikelen 10 en 11, van de Grondwet.

Krachtens artikel 26, § 2, eerste lid, van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof is een rechtscollege in beginsel verplicht aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen omtrent de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II "De Belgen en hun rechten", waaronder de artikelen 10 en 11, van de Grondwet.

Krachtens artikel 26, § 2, derde lid, van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof is het rechtscollege, waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, *voorziening in cassatie* of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, zoals het arbeidshof, niet gehouden de opgeworpen prejudiciële vraag te stellen wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel, een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt.

Uw Hof kan nagaan of de beslissing van de feitenrechter dat een (artikel van een) wet (de artikelen 10 en 11 van) de Grondwet klaarblijkelijk niet schendt en om die reden geen prejudiciële vraag dient te worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof, naar recht verantwoord is op grond van de door die rechter gedane vaststellingen en gemaakte overwegingen.

2.2.1. Eerste grief

2.2.1.1. De niet (objectief en redelijk) verantwoorde ongelijke behandeling van bepaalde categorieën van personen, is strijdig met het in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel, wanneer die categorieën zich in een vergelijkbare toestand bevinden en dus voldoende vergelijkbaar zijn.

Uw Hof kan nagaan of de beslissing van de feitenrechter dat (klaarblijkelijk) geen voldoende vergelijkbare categorieën van personen voorhanden zijn en een (artikel van een) wet om die reden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet klaarblijkelijk niet schendt en geen prejudiciële vraag dient te worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof, naar recht verantwoord is op grond van de door die rechter gedane vaststellingen en gemaakte overwegingen.

2.2.1.2. Zoals blijkt uit de syntheseconclusie in hoger beroep van de eiseres evenals uit de vaststellingen van het arbeidshof in het bestreden arrest (zie p. 37, eerste alinea en voorlaatste alinea, van het bestreden arrest), betreft de door de eiseres aan het arbeidshof voorgelegde prejudiciële vraag de uit de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en 21, § 1 en 38, § 3bis van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981,

in die zin geïnterpreteerd dat een publiekrechtelijke werkgever (actief in het openbaar personenvervoer)

- ten aanzien waarvan de Koning de toepassing van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid en de RSZ-wet voor haar contractuele werknemers niet heeft beperkt tot bepaalde deelregelingen of takken van de sociale zekerheidsregeling voor werknemers,
- en waarvan de contractuele werknemers recht hebben op uitkeringen “uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten”,

niet voldoet aan de in de voormelde bepalingen voor het genot van de structurele bijdrageverminderingen, doelgroepverminderingen voor oudere werknemers en verlagingen van de basiswerkgeversbijdrage en loonmatigingsbijdrage gestelde toepassingsvoorwaarde volgens welke de werkgever werknemers moet tewerkstellen die onderworpen zijn aan het geheel der regelingen (takken) als bedoeld in het voormelde artikel 21, § 1 en aldus die bijdrageverminderingen en verlagingen van werkgeversbijdragen niet kan genieten, louter omdat de uitkeringen "uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" aan haar contractuele werknemers worden toegekend op grond van de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 (en dus niet op grond van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970) en die werknemers daarom niet vallen onder het geheel van de regelingen en dus alle takken (sectoren) van de socialezekerheidsregeling voor werknemers,

voortvloeiende onderscheiden behandeling inzake het genot van bijdrageverminderingen tussen

- de eiseres als publiekrechtelijke werkgever in de voormelde zin en
- de andere publiekrechtelijke werkgevers de Brusselse vervoermaatschappij MIVB, de Waalse vervoermaatschappij TEC en de naamloze vennootschappen van publiek recht "HR Rail", "Brussels South Charleroi Airport Security", "Liège Airport Security" en "Circuit van Spa Francorchamps.

Zoals blijkt uit wat hierboven werd uiteengezet onder het vijfde gedachtestreepje in de aanhef van dit middel, leidt het arbeidshof uit de (loutere) omstandigheid dat de Brusselse vervoermaatschappij MIVB, de Waalse vervoermaatschappij TEC en de naamloze vennootschappen van publiek recht "HR Rail", "Brussels South Charleroi Airport Security", "Liège Airport Security" en "Circuit van Spa Francorchamps", wat de sociale risico's op arbeidsongevallen en beroepsziekten betreft, voor hun contractuele personeelsleden in tegenstelling tot de Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn, de eiseres,-

- ressorteren onder de regeling van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970

- en dus niet onder de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967

zodat hun contractuele werknemers, in tegenstelling tot die van de Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn, de eiseres, vallen onder alle deelregelingen of takken van het socialezekerheidsstelsel van werknemers als bedoeld in het artikel 21, § 1, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid), af dat de Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn (eiseres) en die andere publiekrechtelijke werkgevers geen voldoende vergelijkbare categorieën van personen en meer bepaald van publiekrechtelijke werkgevers betreffen.

Uit de (toepassingsvoorwaarde van een regeling waaruit de) ongelijke behandeling van bepaalde categorieën van personen (voortvloeit) zelf, kan op zich niet afgeleid worden dat die categorieën van personen geen voldoende vergelijkbare categorieën uitmaken, aangezien dan elke ongelijke behandeling hoe dan ook verantwoord en dus verenigbaar met het in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet neergelegde gelijkheidsbeginsel en discriminatieverbod zou zijn. Uit de ongelijke behandeling van de voormelde categorieën van publiekrechtelijke werkgevers in de aangegeven zin kan dan ook op zich niet afgeleid worden dat geen voldoende vergelijkbare categorieën van personen (publiekrechtelijke werkgevers) voorhanden zijn.

Bovendien is, zoals aangetoond onder 1.1.4.2 in het eerste middel, de door de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 aan het slachtoffer van een arbeidsongeval of beroepsziekte verleende bescherming gelijkaardig aan die welke de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 aan dat slachtoffer biedt. Uit de loutere omstandigheid dat een bepaalde categorie van publiekrechtelijke werkgevers voor hun werknemers ressorteert onder de ene regeling en een andere categorie van publiekrechtelijke werkgevers voor hun werknemers ressorteert onder de andere regeling, kan dan ook niet afgeleid worden dat zij geen voldoende vergelijkbare categorieën van publiekrechtelijke werkgevers uitmaken.

De Brusselse vervoermaatschappij MIVB en de Waalse vervoermaatschappij TEC zijn openbare instellingen die in grote mate vergelijkbaar zijn met De Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn, de lijn:

- het zijn alle publiekrechtelijke rechtspersonen voor gemeenschappelijk (openbaar) stads- en streekvervoer voor personen.

- De Waalse vervoeroperator TEC is ontstaan uit de fusie van de verschillende exploitatiemaatschappijen van de TEC (TEC Henegouwen, TEC Luik-Verviers, TEC Namen-Luxemburg, TEC Waals-Brabant en TEC Charleroi) met ingang van 1 januari 2019.

- De Waalse vervoermaatschappij TEC is net zoals De Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn een publiekrechtelijke rechtspersoon die bij decreet werd opgericht. De exploitatiemaatschappijen van de Waalse vervoeroperator TEC die vanaf 1 januari 2019 zijn opgegaan in de TEC waren publiekrechtelijke verenigingen, zoals dat ook het geval was voor De Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn vóór de wijziging van het organiek decreet van 31 juli 1990 door het decreet van 2 april 2004.

Het betreffen derhalve vergelijkbare rechtsvormen die bovendien een vergelijkbare evolutie hebben doorgemaakt.

- bovendien en vooral hebben zij *een volstrekt vergelijkbare activiteit*.

- Uit de artikelen 2 van het decreet van 21 december 1989 betreffende de diensten voor het openbaar vervoer in het Waalse Gewest en 3 van het decreet van 31 juli 1990 betreffende het publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap Vlaamse Vervoermaatschappij – De Lijn, blijkt dat beiden als maatschappelijk doel het openbaar of gemeenschappelijk geregeld personenvervoer hebben.

- Uit artikel 1 van de Ordonnantie van 22 november 1990 betreffende de organisatie van het openbaar vervoer in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest blijkt dat ook de Brusselse vervoersmaatschappij MIVB belast is met de uitbating van het stedelijk openbaar personenvervoer. Het betreft met name het vervoer van personen volgens een vooraf bepaald traject en volgens een vooraf bepaalde regelmaat, waarbij op vooraf vastgestelde stopplaatsen of haltes personen mogen worden opgenomen of afgezet.

- uit de artikelen 1bis van het decreet van 21 december 1989 betreffende de diensten voor het openbaar vervoer in het Waalse Gewest en 34 van het decreet van 26 april 2019 betreffende de basisbereikbaarheid, blijkt dat de vervoersmaatschappijen actueel als een zogeheten ‘interne exploitant’ of ‘interne operator’ worden beschouwd in de zin van de Europese verordening 1370/2007, waaronder verstaan dient te worden een juridisch onafhankelijke entiteit die onder het toezicht staat van de bevoegde plaatselijke overheid (het gewest) en die belast wordt met het openbaar personenvervoer.

- de Brusselse vervoermaatschappij MIVB en de Waalse vervoermaatschappij TEC beschikken ook, net zoals De Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn (eiseres) in het Vlaamse Gewest, over een (weliswaar niet absolute) *monopoliepositie* met betrekking tot het openbaar stads- en streekvervoer (openbaar personenvervoer) in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en het Waalse Gewest, en ageren dus ook, net zoals De Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn (eiseres), niet echt op een competitieve markt en treden dus ook niet echt in concurrentie met andere ondernemingen.

Ook de naamloze vennootschappen van publiek recht “HR Rail”, “Brussels South Charleroi Airport Security” en “Liège Airport Security” enerzijds en de Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn (eiseres) anderzijds, zijn actief in een gelijkaardige sector (openbaar personenvervoer) en bekleden een gelijkaardige (weliswaar niet absolute) monopoliepositie.

Aangezien

(1) uit de (toepassingsvoorwaarde van een regeling waaruit de) ongelijke behandeling van bepaalde categorieën van personen (voortvloeit) zelf, op zich niet kan afgeleid worden dat die categorieën van personen geen voldoende vergelijkbare categorieën uitmaken en aldus uit de ongelijke behandeling van bepaalde categorieën van publiekrechtelijke werkgevers zelf, in die zin dat de ene categorie geen aanspraak kan maken op bijdragevermindering en de andere categorieën wel, en meer bepaald een toepassingsvoorwaarde zelf van de regeling waaruit de ongelijke behandeling voortvloeit, met name het dienen te vallen onder

het geheel der regelingen, dit is alle deelregelingen of takken met inbegrip van de sector uitkeringen voor arbeidsongevallen en beroepsziekten, van de sociale zekerheid voor werknemers, waarbij enkel die uitkeringen geregeld in de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 worden bedoeld, op zich niet kan afgeleid worden dat geen voldoende vergelijkbare categorieën van personen (publiekrechtelijke werkgevers) voorhanden zijn;

(2) de door de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 aan het slachtoffer van een arbeidsongeval of beroepsziekte verleende bescherming gelijkaardig is aan de door de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 aan dat slachtoffer geboden bescherming en

(2) de Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn (eiseres) enerzijds en de publiekrechtelijke werkgevers de Brusselse vervoermaatschappij MIVB, de Waalse vervoermaatschappij TEC en de naamloze vennootschappen van publiek recht “HR Rail”, “Brussels South Charleroi Airport Security”, “Liège Airport Security” en “Circuit van Spa Francorchamps”, actief zijn in een gelijkaardige sector (openbaar personenvervoer) en aldus gelijkaardige activiteiten uitoefenen en een gelijkaardige monopoliepositie bekleden, en zij aldus voldoende vergelijkbare categorieën van personen (publiekrechtelijke werkgevers) betreffen of daaraan minstens redelijk kan worden getwijfeld en aldus niet klaarblijkelijk geen vergelijkbare categorieën uitmaken,

maakt het arbeidshof,

door, zoals blijkt uit wat hierboven werd uiteengezet onder het vijfde gedachtestreepje in de aanhef van dit middel, uit de loutere omstandigheid dat

- de Brusselse vervoermaatschappij MIVB, de Waalse vervoermaatschappij TEC en de naamloze vennootschappen van publiek recht “HR Rail”, “Brussels South Charleroi Airport Security”, “Liège Airport Security” en “Circuit van Spa Francorchamps”, in tegenstelling tot de Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn, de eiseres, wat de sociale risico’s op arbeidsongevallen en beroepsziekten betreft, ressorteren onder de regeling van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 en dus niet, in tegenstelling tot de Vlaamse

Vervoermaatschappij - De Lijn, de eiseres, onder de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967

- en hun contractuele werknemers derhalve, in tegenstelling tot die van de Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn, de eiseres, vallen onder alle deelregelingen of takken van het socialezekerheidsstelsel van werknemers als bedoeld in het artikel 21, § 1, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid),

af te leiden dat de Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn (eiseres) en die andere publiekrechtelijke werkgevers geen voldoende vergelijkbare categorieën van personen en meer bepaald van publiekrechtelijke werkgevers betreffen en op die grond te oordelen dat de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en 38, § 3bis van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981, samen gelezen met het artikel 21, § 1 van die wet van 29 juni 1981, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet klaarblijkelijk niet schenden en dat om die reden het stellen van een prejudiciële vraag niet verplicht is,

<u>zich schuldig aan schending van</u>

- de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, waaruit volgt dat voldoende vergelijkbare categorieën van personen niet ongelijk mogen worden behandeld tenzij daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat

- de artikelen 26, § 1, 3°, en § 2, eerste lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op grond waarvan een rechtscollege in beginsel verplicht is aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen omtrent de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II "De Belgen en hun rechten", waaronder de artikelen 10 en 11, van de Grondwet

- artikel 26, § 2, derde lid, van de voormelde bijzondere wet, dat een rechtscollege slechts vrijstelt van zijn verplichting een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof omtrent de verenigbaarheid van een wet met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet te stellen wanneer klaarblijkelijk geen vergelijkbare categorieën van personen voorhanden zijn en aldus klaarblijkelijk geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet voorligt.

Conclusie

In zoverre het arbeidshof oordeelt dat de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en 38, § 3*bis* van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981, samen gelezen met het artikel 21, § 1 van die laatste wet, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet klaarblijkelijk niet schenden omdat geen voldoende vergelijkbare categorieën van personen voorhanden zijn, is zijn daarop gesteunde beslissing geen prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen niet naar recht verantwoord (schending van de artikelen 26, § 1, 3° en § 2, eerste lid en derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet en 329, 330 en 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en 21, § 1 en 38, § 3*bis* van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981).

2.2.2. Tweede grief

2.2.2.1. De niet objectief en redelijk verantwoorde ongelijke behandeling van voldoende vergelijkbare categorieën van personen, is strijdig met het in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel.

Uw Hof kan nagaan of de beslissing van de feitenrechter dat een ongelijke behandeling (klaarblijkelijk) objectief en redelijk verantwoord is en een (artikel van een) wet om die reden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet klaarblijkelijk niet schendt en geen prejudiciële vraag dient te worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof, naar recht verantwoord is op grond van de door die rechter gedane vaststellingen en gemaakte overwegingen.

2.2.2.2. Zoals blijkt uit de syntheseconclusie in hoger beroep van de eiseres evenals uit de vaststellingen van het arbeidshof in het bestreden arrest (zie p. 37, eerste alinea en voorlaatste alinea, van het bestreden arrest), betreft de door de

eiseres aan het arbeidshof voorgelegde prejudiciële vraag de uit de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en 21, § 1 en 38, § 3bis van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid,

in die zin geïnterpreteerd dat een publiekrechtelijke werkgever (actief in het openbaar personenvervoer) ten aanzien waarvan de Koning de toepassing van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid en de RSZ-wet voor haar contractuele werknemers niet heeft beperkt tot bepaalde takken (sectoren) van de sociale zekerheidsregeling voor werknemers, en waarvan de contractuele werknemers recht hebben op uitkeringen "uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten", niet voldoet aan de in de voormelde bepalingen voor het genot van de structurele bijdrageverminderingen, doelgroepverminderingen voor oudere werknemers en verlagingen van de basiswerkgeversbijdrage en loonmatigingsbijdrage gestelde toepassingsvoorwaarde volgens welke de werkgever werknemers moet tewerkstellen die onderworpen zijn aan het geheel der regelingen (takken) als bedoeld in het voormelde artikel 21, § 1 en aldus die bijdrageverminderingen en verlagingen van werkgeversbijdragen niet kan genieten, louter omdat de uitkeringen "uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten" aan haar contractuele werknemers worden toegekend op grond van de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 (en dus niet op grond van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970) en die werknemers daarom niet vallen onder het geheel van de regelingen en dus alle takken (sectoren) van de socialezekerheidsregeling voor werknemers,

voortvloeiende onderscheiden behandeling inzake het genot van bijdrageverminderingen tussen

- de eiseres als publiekrechtelijke werkgever in de voormelde zin en

- de andere publiekrechtelijke werkgevers de Brusselse vervoermaatschappij MIVB, de Waalse vervoermaatschappij TEC en de naamloze vennootschappen van publiek recht "HR Rail", "Brussels South Charleroi Airport Security", "Liège Airport Security" en "Circuit van Spa Francorchamps", waarvan de contractuele

werknemers recht hebben op uitkeringen “uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten” op grond van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 (en dus niet op grond van de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967) en die daarom onderworpen zijn aan het geheel der regelingen, zijnde alle takken, van de socialezekerheidsregeling voor werknemers, zodat zij wel voldoen aan de in de voormelde bepalingen voor het genot van de structurele bijdrageverminderingen, doelgroepverminderingen voor oudere werknemers en verlagingen van de basiswerkgeversbijdrage en loonmatigingsbijdrage gestelde toepassingsvoorwaarde volgens welke de werkgever werknemers moet tewerkstellen die onderworpen zijn aan het geheel van de deelregelingen of takken als bedoeld in het voormelde artikel 21, § 1 en aldus die bijdrageverminderingen en verlagingen van werkgeversbijdragen wel kunnen genieten.

Zoals blijkt uit wat hierboven werd uiteengezet onder het vierde gedachtestreepje in de aanhef van dit middel,

- maken de aldaar vermelde overwegingen van het Grondwettelijk Hof geen hoofdzakelijk en noodzakelijk onderdeel uit van de beslissing van het Grondwettelijk Hof over het ingestelde vernietigingsberoep;

- bieden die overwegingen bovendien geen specifiek antwoord op de door de eiseres voor het arbeidshof opgeworpen vraag naar de verenigbaarheid met het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel van de betreffende wettelijke bepalingen wanneer deze zo worden geïnterpreteerd dat uitsluitend de omstandigheid dat de werknemers van een publiekrechtelijke werkgever voor de sector arbeidsongevallen en beroepsziekten niet ressorteren onder de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 maar onder de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967, tot gevolg heeft dat deze publiekrechtelijke werkgever niet de betreffende bijdrageverminderingen en verlagingen van werkgeversbijdragen kan genieten;

- heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 75/2018 het middel aangaande de ongelijke behandeling tussen publiekrechtelijke werkgevers onderling niet

inhoudelijk beantwoord, omdat het een nieuw en dus onontvankelijk middel betrof;

- gingen de beroepen tot vernietiging waarover het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 75/2018 uitspraak heeft gedaan, uitgingen van lokale besturen, meer bepaald ocmw's, ten aanzien waarvan de toepassing van de sociale zekerheid voor werknemers krachtens artikel 10, § 2, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet beperkt wordt tot de verplichte verzekering voor ziekte en invaliditeit, de rust- en overlevingspensioenen voor werknemers en de regeling inzake arbeidsvoorziening en werkloosheid voor werknemers, welke bepaling niet van toepassing is op de Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn, de eiseres, die, zoals blijkt uit artikel 11, § 3, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet, zelfs uitdrukkelijk uitgesloten wordt van de regeling welke de toepassing van de sociale zekerheid voor werknemers beperkt ten aanzien van de instellingen van openbaar nut.

Bovendien bevindt de Vlaamse vervoermaatschappij - De Lijn (eiseres) zich ook wat betreft de door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 75/2018 aangehouden rechtvaardiging van het verschil in behandeling in een fundamenteel andere positie dan de ocmw's:

- zoals blijkt uit dat arrest, neemt Het Grondwettelijk Hof aan dat het, gelet op de doelstelling om de concurrentiepositie van de ondernemingen te verbeteren en buitenlandse investeerders aan te trekken, gerechtvaardigd is dat betreffende de bijdrageverminderingen *werkgevers uit de openbare sector anders worden behandeld dan werkgevers uit de privésector* en dat bovendien voor de non-profit sector een specifiek systeem van bijdrageverminderingen ("sociale maribel") geldt;

- maar zoals blijkt uit haar syntheseconclusie in hoger beroep evenals uit de door het arbeidshof zelf in het bestreden arrest gedane vaststellingen (zie p. 37, eerste alinea en voorlaatste alinea, van het bestreden arrest), betreft de door de eiseres voor het arbeidshof opgeworpen prejudiciële vraag niet de onderscheiding behandeling tussen haar als publiekrechtelijke werkgever en werkgevers uit de privésector maar wel tussen haar als publiekrechtelijke werkgever en andere werkgevers uit de publieke sector (zoals de Brusselse vervoermaatschappij MIVB

en de Waalse vervoermaatschappij TEC en de naamloze vennootschappen van publiek recht “HR Rail”, “Brussels South Charleroi Airport Security”, “Liège Airport Security” en “Circuit van Spa Francorchamps”).

Bovendien valt de Vlaamse vervoermaatschappij - De Lijn (eiseres), anders dan de OCMW’s, niet onder de toepassing van de “sociale maribel”, waarnaar het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 75/2018 verwijst.

Het Grondwettelijk Hof heeft zich in zijn arrest nr. 75/2018 van 21 juni 2018 dan ook in elk geval niet uitgesproken over de eventuele (redelijke) verantwoording voor het door de eiseres in haar aan het arbeidshof voorgelegde prejudiciële vraag aangeklaagde onderscheid in behandeling tussen publiekrechtelijke werkgevers onderling waarvan de socialezekerheidsbescherming van hun werknemers uitsluitend verschilt doordat zij voor de sector van de arbeidsongevallen en beroepsziekten hetzij onder de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 vallen (zoals de Brusselse vervoermaatschappij MIVB, de Waalse vervoermaatschappij TEC en de naamloze vennootschappen van publiek recht “HR Rail”, “Brussels South Charleroi Airport Security”, “Liège Airport Security” en “Circuit van Spa Francorchamps”), dan wel onder de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 (zoals de eiseres). Uit dat arrest van het Grondwettelijk Hof kan dus geenszins worden afgeleid dat de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en 38, § 3*bis* van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid, in samenhang gelezen met artikel 21, § 1, van die wet, in de zin geïnterpreteerd die in dit middel wordt aangehouden, (klaarblijkelijk) niet strijdig zijn met het in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vervatte gelijkheidsbeginsel.

Gelet op de omstandigheid dat

(1) de door de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 aan het slachtoffer van een arbeidsongeval of beroepsziekte verleende bescherming gelijkaardig is aan de door de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 aan dat slachtoffer geboden bescherming en

(2) de Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn (eiseres) enerzijds en de andere publiekrechtelijke werkgevers de Brusselse vervoermaatschappij MIVB, de Waalse vervoermaatschappij TEC en de naamloze vennootschappen van publiek recht "HR Rail", "Brussels South Charleroi Airport Security", "Liège Airport Security" en "Circuit van Spa Francorchamps" anderzijds, actief zijn in een gelijkaardige sector (openbaar personenvervoer) en aldus gelijkaardige activiteiten uitoefenen en een gelijkaardige monopoliepositie bekleden,

kan het verbeteren van de concurrentiepositie van de ondernemingen (die opereren binnen een geliberaliseerde markt en werken in een competitieve omgeving en aldus in concurrentie komen met andere ondernemingen) en hun aantrekkingskracht voor buitenlandse investeerders, zijnde de door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 75/2018 aangenomen rechtvaardiging voor het onderscheid in behandeling betreffende de bijdrageverminderingen *tussen privé-werkgevers en publieke werkgevers* in die zin dat enkel de eerstgenoemden en niet de laatstgenoemden bijdrageverminderingen genieten, geen (redelijke) rechtvaardiging uitmaken voor het in de door de eiseres voor het arbeidshof opgeworpen prejudiciële vraag aangeklaagde onderscheid in behandeling *tussen publiekrechtelijke werkgevers onderling*, zoals de ongelijke behandeling tussen De Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn (eiseres) enerzijds en de voormelde naamloze vennootschappen van publiek recht anderzijds of kan daaraan minstens redelijk worden getwijfeld, aangezien zowel de Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn (eiseres) als die andere publiekrechtelijke werkgevers, zoals de Brusselse vervoermaatschappij MIVB en de Waalse vervoermaatschappij TEC, niet opereren binnen een geliberaliseerde markt, niet werken in een competitieve omgeving (en aldus niet in concurrentie treden met andere ondernemingen), over een (weliswaar niet absolute) monopoliepositie beschikken in de sector van het openbaar stads- en streekvervoer (voor personen) in het betreffende gewest en aldus allen geen maatregelen behoeven die een positieve impact hebben op hun concurrentievermogen of aantrekkelijkheid voor buitenlandse investeerders.

Overigens dient de zogenaamde "monopoliepositie" waarin de Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn (eiseres) zich zou bevinden, sterk te worden gerelativeerd. Al sedert de wijziging van het decreet van 20 april 2001 betreffende

de organisatie van het personenvervoer over de weg door het decreet van 26 april 2019 betreffende de basisbereikbaarheid, wordt in artikel 16 van het eerstgenoemde decreet niet meer verwezen naar enig monopolie van De Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn, dit overigens in navolging van de Europese Verordening 1370/2007 van 23 oktober 2007. Uit artikel 34 van het decreet betreffende de basisbereikbaarheid volgt dat De Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn als 'interne exploitant' of 'interne operator' de uitbating van het openbaar personenvervoer kan toegewezen krijgen wanneer aan "benchmarks" wordt voldaan, waarbij zij wordt vergeleken met referentiebedrijven (waaronder overigens de Waalse vervoersoperator TEC) onder meer op het vlak van de personeelskost. Krachtens dat artikel 34 kan de Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn een deel van het kern- en aanvullend net toevertrouwen aan derden en bepaalt de Vlaamse Regering het minimumpercentage van de totale exploitatie van het kern- en aanvullend net dat door De Lijn aan derden wordt toevertrouwd. Het vervoer op het kern- en aanvullend net dat wordt gegund aan De Lijn, wordt dus aangevuld door lokale private en publieke initiatieven. In de memorie van toelichting bij het ontwerp van het decreet betreffende de basisbereikbaarheid wordt dan ook uitdrukkelijk gesteld dat De Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn zelfs als intern exploitant (waarvoor zij de "benchmarks" moet halen) geen absoluut monopolie meer heeft.

Ook de omstandigheid op zich dat De Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn (eiseres) over een monopoliepositie zou beschikken (en dus niet in concurrentie zou treden met andere ondernemingen), kan geen redelijke verantwoording opleveren voor het in de door de eiseres aan het arbeidshof voorgelegde prejudiciële vraag aangeklaagde onderscheid in behandeling tussen haar en andere publiekrechtelijke werkgevers, zoals de Brusselse en Waalse vervoermaatschappijen MIVB en TEC, in die zin dat zij, in tegenstelling tot die andere publieke werkgevers, niet kan genieten van de betreffende bijdrageverminderingen, of daaraan kan minstens redelijk worden getwijfeld, aangezien (1) ook die andere publieke werkgevers zich in een vergelijkbare monopoliepositie bevinden en (2) die zogenaamde "monopoliepositie" van De Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn sterk dient te worden gerelativeerd.

Aangezien

(1) het Grondwettelijk Hof zich in zijn arrest nr. 75/2018 van 21 juni 2018 enkel (ten overvloede) uitsprak over de (redelijke) verantwoording van de onderscheiden behandeling aangaande de bijdrageverminderingen tussen privé-werkgevers en publieke werkgevers en dus niet over de eventuele (redelijke) verantwoording voor het door de eiseres in haar aan het arbeidshof voorgelegde prejudiciële vraag aangeklaagde onderscheid in behandeling tussen publiekrechtelijke werkgevers onderling waarvan de socialezekerheidsbescherming van hun werknemers uitsluitend verschilt doordat zij voor de sector van de arbeidsongevallen en beroepsziekten hetzij onder de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 vallen (zoals de Brusselse vervoermaatschappij MIVB, de Waalse vervoermaatschappij TEC en de naamloze vennootschappen van publiek recht "HR Rail", "Brussels South Charleroi Airport Security", "Liège Airport Security" en "Circuit van Spa Francorchamps"), dan wel onder de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967 (zoals de eiseres);

(2) het verbeteren van de concurrentiepositie van de ondernemingen (die opereren binnen een geliberaliseerde markt en werken in een competitieve omgeving en aldus in concurrentie komen met andere ondernemingen) en hun aantrekkingskracht voor buitenlandse investeerders, zijnde de door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 75/2018 aangenomen rechtvaardiging voor het onderscheid in behandeling betreffende de bijdrageverminderingen *tussen privé-werkgevers en publieke werkgevers* in die zin dat enkel de eerstgenoemden en niet de laatstgenoemden bijdrageverminderingen genieten, enkel een (redelijke) rechtvaardiging kan uitmaken voor die onderscheiden behandeling van privé-werkgevers en publieke werkgevers maar niet voor het in de door de eiseres voor het arbeidshof opgeworpen prejudiciële vraag aangeklaagde onderscheid in behandeling *tussen publiekrechtelijke werkgevers onderling*, zoals de ongelijke behandeling tussen De Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn (eiseres) enerzijds (die niet kan genieten van bijdrageverminderingen) en de Brusselse vervoermaatschappij MIVB en de Waalse vervoermaatschappij TEC (en de voormelde naamloze vennootschappen van publiek recht) anderzijds (die wel

kunnen genieten van bijdrageverminderingen), of daaraan minstens redelijk kan worden getwijfeld en dus in elk geval niet klaarblijkelijk een dergelijke redelijke verantwoording kan uitmaken, gelet op de omstandigheid dat zowel de Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn (eiseres) als die andere publiekrechtelijke werkgevers, zoals de Brusselse vervoermaatschappij MIVB en de Waalse vervoermaatschappij TEC, gelijkaardige activiteiten (openbaar personenvervoer) uitoefenen, niet opereren binnen een geliberaliseerde markt, niet werken in een competitieve omgeving (en aldus niet in concurrentie treden met andere ondernemingen), over een (weliswaar niet absolute) monopoliepositie beschikken in de sector van het openbaar stads- en streekvervoer (voor personen) in het betreffende gewest en aldus allen geen maatregelen behoeven die een positieve impact hebben op hun concurrentievermogen of aantrekkelijkheid voor buitenlandse investeerders,

(3) ook de omstandigheid op zich dat De Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn (eiseres) over een monopoliepositie zou beschikken (en dus niet in concurrentie zou treden met andere ondernemingen), geen redelijke verantwoording kan opleveren voor het in de door de eiseres voor het arbeidshof opgeworpen prejudiciële vraag aangeklaagde onderscheid in behandeling tussen haar en andere publiekrechtelijke werkgevers, zoals de Brusselse en Waalse vervoermaatschappijen MIVB en TEC, in die zin dat zij, in tegenstelling tot die andere publieke werkgevers, niet kan genieten van de betreffende bijdrageverminderingen, of daaraan minstens redelijk kan worden getwijfeld en dus in elk geval niet klaarblijkelijk een dergelijke redelijke verantwoording kan uitmaken, gelet op de omstandigheid dat (1) ook die andere publieke werkgevers zich in een vergelijkbare monopoliepositie bevinden en (2) die zogenaamde “monopoliepositie” van De Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn sterk dient te worden gerelativeerd;

(4) ten slotte ook de loutere omstandigheid van het al dan niet onderworpen zijn van hun werknemers aan de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970, geen redelijke verantwoording kan vormen voor het in de door de eiseres aan het arbeidshof voorgelegde prejudiciële vraag aangeklaagde onderscheid in behandeling tussen haar en andere publiekrechtelijke werkgevers, zoals de Brusselse en Waalse vervoermaatschappijen MIVB en TEC,

in die zin dat zij, in tegenstelling tot die andere publieke werkgevers, niet kan genieten van de betreffende bijdrageverminderingen louter omdat zij, in tegenstelling tot die andere publieke werkgevers, voor haar contractuele werknemers valt onder de Arbeidsongevallen- en Beroepsziektewet van 3 juli 1967, of daaraan minstens redelijk kan worden getwijfeld en dus in elk geval niet klaarblijkelijk een dergelijke redelijke verantwoording kan uitmaken,

schendt het arbeidshof,

door, zoals blijkt uit wat hierboven werd uiteengezet in het vierde gedachtestreepje in de aanhef van dit middel,

(1) in aanmerking te nemen als (redelijke) verantwoording voor het in de door de eiseres voor het arbeidshof opgeworpen prejudiciële vraag aangeklaagde onderscheid in behandeling *tussen publiekrechtelijke werkgevers onderling*, zoals de ongelijke behandeling tussen De Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn, de eiseres, enerzijds (die niet kan genieten van bijdrageverminderingen) en de Brusselse vervoermaatschappij MIVB en de Waalse vervoermaatschappij TEC (en de voormelde naamloze vennootschappen van publiek recht) anderzijds (die wel bijdrageverminderingen genieten)

(a) de door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 75/2018 van 21 juni 2018 voor het onderscheid in behandeling betreffende de bijdrageverminderingen *tussen privé-werkgevers en publieke werkgevers* aangenomen verantwoording bestaande in het verbeteren van de concurrentiepositie van de ondernemingen (die opereren binnen een geliberaliseerde markt en werken in een competitieve omgeving en aldus in concurrentie komen met andere ondernemingen) en hun aantrekkingskracht voor buitenlandse investeerders,

(b) de zogenaamde “monopoliepositie” waarover de Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn beschikt en

(c) de omstandigheid van het al dan niet onderworpen zijn van hun werknemers aan de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970, ,

(2) te oordelen dat de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en 38, § 3*bis* van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981, samen gelezen met het artikel 21, § 1 van die laatste wet, de

artikelen 10 en 11 van de Grondwet klaarblijkelijk niet schenden vermits het verschil in behandeling, ten aanzien van de nagestreefde doelstellingen, redelijk verantwoord voorkomt en om die reden het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof niet verplicht is,

- de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, waaruit volgt dat een objectieve en redelijke verantwoording voorhanden moet zijn voor de ongelijke behandeling van voldoende vergelijkbare categorieën van personen,

- de artikelen 26, § 1, 3°, en § 2, eerste lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op grond waarvan een rechtscollege in beginsel verplicht is aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen omtrent de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II "De Belgen en hun rechten", waaronder de artikelen 10 en 11, van de Grondwet,

- artikel 26, § 2, derde lid, van de voormelde bijzondere wet, dat een rechtscollege slechts vrijstelt van zijn verplichting een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof omtrent de verenigbaarheid van een wet met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet te stellen wanneer klaarblijkelijk een redelijke verantwoording voor het aangeklaagde onderscheid in behandeling voorhanden is en aldus klaarblijkelijk geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet voorligt.

Conclusie

Het arbeidshof beslist niet wettig dat het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof niet verplicht (noch aangewezen) is om reden dat de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en 38, § 3*bis* van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981, samen gelezen met het artikel 21, § 1 van die laatste wet, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet klaarblijkelijk niet schenden vermits het verschil in behandeling, ten aanzien van de nagestreefde doelstellingen, redelijk verantwoord voorkomt (schending van de artikelen 26, § 1, 3° en § 2, eerste lid en derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet en 329, 330 en 339 van de Programmawet (I) van 24

december 2002 en 21, § 1 en 38, § 3*bis* van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981).

2.3. Derde onderdeel

2.3.1. Krachtens artikel 26, § 1, 3°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, hieronder afgekort als de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, doet het Grondwettelijk Hof, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II "De Belgen en hun rechten", waaronder de artikelen 10 en 11, van de Grondwet.

Krachtens artikel 26, § 2, eerste lid, van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof is een rechtscollege in beginsel verplicht aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen omtrent de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II "De Belgen en hun rechten", waaronder de artikelen 10 en 11, van de Grondwet.

Uit die bepalingen volgt dat de toetsing van een wet aan de (artikelen 10 en 11 van de) Grondwet tot de bevoegdheid behoort van het Grondwettelijk Hof en niet tot die van de gewone rechtscolleges van de rechterlijke macht.

Krachtens artikel 26, § 2, derde lid, van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof is het rechtscollege, waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, *voorziening in cassatie* of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, zoals het arbeidshof, niet gehouden de opgeworpen prejudiciële vraag te stellen wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel, een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1

klaarblijkelijk niet schendt. De rechter kan op grond van die bepaling slechts weigeren een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen wanneer klaarblijkelijk, dit is evident of manifest, geen schending van de Grondwet voorligt. Bij de beoordeling van de klaarblijkelijke afwezigheid van een schending van de Grondwet kan de rechter slechts een marginaal onderzoek op het eerste gezicht van de beweerde schending doen.

2.3.2. Door, zoals blijkt uit wat hierboven werd uiteengezet in het vierde gedachtestreepje in de aanhef van dit middel, ten volle (grondig en uitvoerig) na te gaan of sprake is van voldoende vergelijkbare categorieën van personen en of een objectieve en redelijke verantwoording bestaat voor het in de door de eiseres voor het arbeidshof opgeworpen prejudiciële vraag aangeklaagde onderscheid in behandeling en zijn onderzoek naar de grondwettigheid van de betreffende wettelijke bepalingen niet te beperken tot een marginaal onderzoek op het eerste gezicht (en dus naar een klaarblijkelijke/evidente/kennelijke afwezigheid van schending) maar zelf een volwaardige (volle) grondwettigheidstoetsing uit te voeren,

gaat het arbeidshof zijn bevoegdheid te buiten, eigent het zich onwettig de uit artikel 26, § 1, 3° en § 2, eerste lid, van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof voortvloeiende bevoegdheid van dat Grondwettelijk Hof de wet te toetsen aan de (artikelen 10 en 11 van de) Grondwet, toe, maakt het onwettig toepassing van de in artikel 26, § 2, derde lid, van die bijzondere wet bepaalde uitzondering op de verplichting tot het stellen van een prejudiciële vraag aangaande de verenigbaarheid van een wetskrachtige norm met de (artikelen 10 en 11 van de) Grondwet aan het Grondwettelijk Hof, bestaande in het voorhanden zijn van een *klaarblijkelijke* afwezigheid van schending, weigert het dus onwettig een prejudiciële vraag aan dat Grondwettelijk Hof te stellen en schendt het de voormelde bepalingen.

Conclusie

Het arbeidshof wijst het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof niet wettig af (schending van de artikelen 26, § 1, 3° en § 2,

eerste lid en derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof en 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet).

2.4. Prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof

Krachtens artikel 10 van de Grondwet zijn alle Belgen gelijk voor de wet. Luidens artikel 11 van de Grondwet moet het aan de Belgen toegekende genot van de rechten en vrijheden zonder discriminatie worden verzekerd.

Die artikelen 10 en 11 van de Grondwet houden in dat voldoende vergelijkbare categorieën van personen ook gelijk moeten worden behandeld, tenzij voor hun ongelijke behandeling een objectieve en redelijke verantwoording bestaat.

Artikel 26, § 1, 3°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof bepaalt dat voornoemd hof, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak doet bij wege van arrest, op vragen omtrent de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van (onder meer) de artikelen van titel II “De Belgen en hun rechten” van de Grondwet, waartoe de artikelen 10 en 11 behoren.

Krachtens artikel 26, § 2, eerste lid, van dezelfde bijzondere wet moet het rechtscollege waarvoor een dergelijke vraag wordt opgeworpen, behoudens in deze zaak niet toepasselijke uitzonderingsgevallen, het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

In ondergeschikte orde,

- met name *voor zover* uw Hof zou oordelen dat, in tegenstelling tot wat in het eerste middel wordt aangevoerd, de artikelen 329, 330 en 339 van de

Programmawet (I) van 24 december 2002 en 38, § 3*bis*, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981, in samenhang gelezen met artikel 21, § 1, van die laatste wet, in die zin dienen te worden geïnterpreteerd dat een publiekrechtelijke werkgever actief in het openbaar personenvervoer ten aanzien waarvan de Koning de toepassing van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid en de RSZ-wet voor haar contractuele werknemers niet heeft beperkt tot bepaalde takken (sectoren) van de sociale zekerheidsregeling voor werknemers, en waarvan de contractuele werknemers recht hebben op uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten (zoals de Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn), geen aanspraak kan maken op structurele bijdragevermindering, doelgroepverminderingen voor oudere werknemers, verlaging van de basiswerkgeversbijdrage bepaald in de voormelde artikelen van de voormelde programmawet, en op verlaging van de loonmatigingsbijdrage bepaald in het voormelde artikel 38, § 3bis (derde lid) van de voormelde Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981, louter omdat de uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten worden toegekend overeenkomstig de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector (en die werknemers dus niet vallen onder het geheel van de regelingen en dus alle takken (sectoren) van de socialezekerheidsregeling voor werknemers),

- *en aldus* een ongelijke behandeling ontstaat tussen voldoende vergelijkbare categorieën van personen (publiekrechtelijke werkgevers), met name tussen de voormelde publiekrechtelijke werkgevers (waaronder de Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn) en de publiekrechtelijke werkgevers eveneens actief in het openbaar personenvervoer en dus met een vergelijkbare activiteit waarvan de contractuele werknemers eveneens recht hebben op uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten (zoals de Brusselse vervoermaatschappij MIVB en de Waalse vervoermaatschappij TEC (en de vier naamloze vennootschappen van publiek recht “HR Rail”, “Brussels South Charleroi Airport Security”, “Liège Airport Security” en “Circuit van Spa Francorchamps”)), die wel aanspraak kunnen maken op de voormelde bijdragevermindering louter omdat de uitkeringen uit hoofde van

arbeidsongevallen en beroepsziekten worden toegekend overeenkomstig de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektewet van 3 juni 1970 (en die werknemers dus wel vallen onder het geheel van de regelingen en dus alle takken (sectoren) van de socialezekerheidsregeling voor werknemers),

verzoekt de eiseres uw Hof de in het beschikkend gedeelte van deze voorziening geformuleerde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen en zijn uitspraak aan te houden tot het Grondwettelijk Hof bij wijze van prejudiciële beslissing daarover uitspraak zal hebben gedaan.

Toelichting

Met betrekking tot het middel in zijn geheel

1.1. Het gelijkheidsbeginsel is vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Het gelijkheidsbeginsel houdt in beginsel in dat objectief gelijke situaties gelijk en objectief verschillende situaties verschillend moeten worden behandeld.

Het Grondwettelijk Hof vat zijn bevoegdheid om wetten te toetsen aan het gelijkheidsbeginsel als volgt samen:

"De toetsing door het Hof van de overeenstemming van wetten, decreten en ordonnanties met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet slaat op het objectieve karakter van het onderscheid, de overeenstemming van de maatregelen met het nagestreefde doel en het bestaan van een redelijk verband tussen de aangewende middelen en het beoogde doel."

(zie o.m. Arbitragehof nr. 62/2000, 30 mei 2000, *RW* 2000-01, 833; Arbitragehof nr. 117/98, 18 november 1998, *RW* 1999-2000, 946; Arbitragehof nr. 40/96, 27 juni 1996, *BTSZ* 1996, 847, noot M. SISCOT)

Hieruit kunnen de voorwaarden worden afgeleid die moeten worden vervuld om een verschillende behandeling als onverenigbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet te beschouwen.

De ongelijkheid die een regeling teweeg brengt, kan enkel vastgesteld worden wanneer een bepaalde categorie wordt geplaatst tegenover een andere, voldoende *vergelijkbare categorie* (zie bijvoorbeeld: Arbitragehof nr. 29/95, 4 april 1995, *BS* 11 mei 1995, 12.571; Arbitragehof nr. 58/95, 12 juli 1995, *BS* 31 augustus 1995, 24.844; Arbitragehof nr. 62/99, 9 juni 1999, *T. Gez.* 1999-2000, 138; P. DE RIDDER, "De beperkte toetsing van het gelijkheidsbeginsel door het

Arbitragehof", *RW* 1990-91, 484). Wie beweert het slachtoffer te zijn van een discriminatie, moet het bewijs leveren dat hij zich in een vergelijkbare toestand bevindt als een andere categorie waarvoor een andere regeling geldt (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht van het publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2007, 178).

Niet iedere ongelijke behandeling is een schending van artikel 10 van de Grondwet. Voor het gemaakte onderscheid kan immers een objectieve en redelijke verantwoording bestaan (zie bijvoorbeeld Arbitragehof nr. 1/93, 7 januari 1993, *RW* 1992-93, 1100; Arbitragehof nr. 89/94, 14 december 1994, *TRV* 1995, 49, noot).

Om aanvaardbaar te zijn moet het onderscheid tussen de verschillende categorieën berusten op een *objectief criterium* (Arbitragehof nr. 89/94, 14 december 1994, *TRV* 1995, 49, noot; Arbitragehof nr. 71/2000, 14 juni 2000, *RW* 2000-01, 810; Arbitragehof nr. 75/2000, 21 juni 2000, *RW* 2000-01, 1128).

Het onderscheidingscriterium op basis waarvan men tot een differentiatie komt, moet toelaten het gestelde doel te bereiken (o.m. Arbitragehof nr. 8/93, 27 januari 1993, *BS* 23 februari 1993). Het criterium van onderscheid moet adequaat en relevant zijn ten aanzien van de nagestreefde doelstelling. Of er een objectieve en redelijke verantwoording bestaat voor het gemaakte onderscheid, wordt beoordeeld rekening houdend met de doelstelling die men met de maatregel tracht te realiseren en de gevolgen van die norm, evenals met de aard van de terzake geldende beginselen (zie o.m. Arbitragehof nr. 23/89, 13 oktober 1989, *TRV* 1989, 527, noot; Arbitragehof nr. 89/94, 14 december 1994, *TRV* 1995, 49, noot; Arbitragehof nr. 71/2000, 14 juni 2000, *RW* 2000-01, 810; Arbitragehof nr. 117/98, 21 juni 2000, *RW* 2000-2001, 1128). De doelstelling moet *geoorloofd* zijn en de genomen maatregel moet *pertinent* zijn, d.w.z. effectief bijdragen tot de realisering van het doel. Het verschil in behandeling dat wordt ingevoerd, moet bovendien in het licht van het doel redelijk zijn, d.w.z. in evenredige verhouding staan tot het beoogde doel (*proportionaliteit*) (zie L.P. SUETENS, "Gelijkheid en

non-discriminatie in de rechtspraak van het Arbitragehof" in A. ALEN en P. LEMMENS, *Gelijkheid en non-discriminatie*, Antwerpen, Kluwer, 1991, 104-105; D. VAN HEUVEN, "Enkele beschouwingen over het gelijkheidsbeginsel", *RW* 1990-91, 588-590). Er moet dus een “kennelijke” evenredigheid bestaan tussen de aangewende middelen en het nagestreefde doel.

Het gelijkheidsbeginsel brengt aldus mee dat gelijke situaties in principe door de wet gelijk moeten worden behandeld, maar onder bepaalde voorwaarden ongelijk behandeld kunnen worden, met name als dat objectief en redelijk verantwoord is. Een ongelijke behandeling van vergelijkbare categorieën is objectief en redelijk verantwoord indien het onderscheid berust op een objectief criterium en pertinent en redelijkerwijs aanvaardbaar is om een geoorloofd doel te bereiken.

Uw Hof interpreteert het gelijkheidsbeginsel op dezelfde manier als het Grondwettelijk Hof. Zo overwoog uw Hof onder meer al in een arrest van 5 oktober 1990 (*RW* 1990-91, 328):

“*Overwegende dat de grondwettelijke regels inzake de gelijkheid van de Belgen en de niet-discriminatie inzake belastingen er niet aan in de weg staan dat een verschillende fiscale behandeling wordt ingesteld ten aanzien van bepaalde categorieën van personen, voorzover daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat; dat de al dan niet aanwezigheid van zodanige verantwoording moet worden getoetst aan het doel en de gevolgen van de ingestelde belasting en aan de redelijkheid van de verhouding tussen de aangewende middelen en het beoogde doel*.”

1.2. Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest over vragen omtrent de schending door een wet van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (art. 26, § 1, 3°, Bijzondere Wet Grondwettelijk Hof).

Krachtens artikel 26, § 2, eerste lid, van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof is een rechtscollege in beginsel verplicht aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen omtrent de schending door een wet van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

1.3. De vernietigingsberoepen (en niet de prejudiciële vraag, zoals het arbeidshof ten onrechte aangeeft) waarover het Grondwettelijk Hof uitspraak deed in zijn arrest nr. 75/2018 van 21 juni 2018, betroffen de verenigbaarheid van de artikelen 17 tot 26 van de wet van 26 december 2015 houdende maatregelen inzake de versterking van de jobcreatie en koopkracht, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Door die wettelijke bepalingen werden artikel 38, § 3*bis* van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid (door de artikelen 17-19 van die wet van 26 december 2015) en de artikelen 330 en 331 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 (door de artikelen 20-26 van die wet van 26 december 2015) gewijzigd. Daardoor werden voor de werkgevers die werknemers tewerkstellen die ressorteren onder alle regelingen bedoeld in artikel 21, § 1, van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid en die behoren tot de categorieën 1 of 3, het percentage van de loonmatigingsbijdrage en van de basiswerkgeversbijdrage verminderd zodat het "faciaal" tarief van de werkgeversbijdrage voor deze werkgevers verminderd werd naar 25 pct..

Als enig middel werd door de verzoekende partijen (ocmw van Bergen en La Louvière) aangevoerd:

"*dat de bestreden bepalingen een onverantwoord verschil in behandeling invoeren tussen de werkgevers die werknemers tewerkstellen die behoren tot categorie 1 van tewerkstellingen van werknemers zoals gedefinieerd in artikel 330 van de programmawet (I) van 24 december 2002 en de werkgevers die werknemers tewerkstellen die behoren tot categorie 2 van tewerkstellingen van werknemers bedoeld in dezelfde bepaling, waaronder de OCMW's, in zoverre de eerstgenoemden de vermindering van het basistarief van de werkgeversbijdragen zoals ingevoerd bij de bestreden bepalingen genieten, in tegenstelling tot de laatstgenoemden*".

Het ocmw van La Louvière verwijt de bestreden bepalingen bovendien:

"*een onverantwoord verschil in behandeling in te voeren, onder de werkgevers die werknemers tewerkstellen die behoren tot categorie 2, tussen de werkgevers van de particuliere non-profitsector en de werkgevers van de openbare non-profitsector, in zoverre alleen de werkgevers van de particuliere non-profitsector de zogenoemde structurele vermindering voor "lage lonen" genieten*."

(GwHof nr. 75/2018 van 21 juni 2018, overw. B.14).

Zoals aangetoond in het middel, verschillen de wetsbepalingen waarvan in de voormelde procedure de vernietiging werd gevraagd, evenals het enig middel dat werd ingeroepen, van wat het voorwerp uitmaakt van de door de eiseres in deze zaak gesuggereerde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

Aangezien het Grondwettelijk Hof zich in zijn arrest met nummer 75/2018 van 21 juni 2018 niet uitsprak over volledig dezelfde (te toetsen) rechtsnormen en dezelfde grieven (middelen) als diegene waarop de door de eiseres in deze zaak gesuggereerde prejudiciële vraag betrekking heeft, heeft het Grondwettelijk Hof in het voormelde arrest geen uitspraak gedaan over een beroep met een identiek onderwerp.

1.4.1. Zoals eveneens werd aangetoond in het middel, kan in de overweging van het Grondwettelijk Hof dat het middel ook niet gegrond zou zijn indien het zo zou worden geïnterpreteerd dat het verschil in behandeling zou worden aangeklaagd tussen werkgevers die werknemers tewerkstellen "*die zijn onderworpen aan alle takken van de sociale zekerheid voor werknemers bedoeld in artikel 21, § 1, van de wet van 29 juni 1981 en de werkgevers die werknemers tewerkstellen die niet zijn onderworpen aan al die takken, waaronder de OCMW's, in zoverre de eerstgenoemden de vermindering van het basistarief van de werkgeversbijdragen voor sociale zekerheid genieten zoals die door de bestreden bepalingen is ingevoerd, in tegenstelling tot de laatstgenoemden"* geen uitspraak worden gelezen betreffende een ingesteld beroep met een identiek onderwerp als dat van de in deze zaak door de eiseres gesuggereerde prejudiciële vraag.

Het Grondwettelijk Hof is van oordeel dat indien het enig middel in voormelde zin zou worden begrepen, dit ongegrond zou zijn omdat

- het in die zin begrepen onderscheid tussen werkgevers waarvan de werknemers onder alle regelingen in artikel 21, § 1 van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid vallen en de werkgevers waarvan de werknemers niet onder al deze regelingen vallen, berust op een objectief criterium dat bovendien relevant is ten aanzien van de nagestreefde doelstellingen;

- het inderdaad in het licht van de nagestreefde doelstellingen , met name "*het concurrentievermogen van de Belgische ondernemingen en de leefbaarheid van het Belgische systeem van sociale bijdragen voor buitenlandse investeerders*" te verbeteren, relevant is de bijdrageverminderingen te beperken tot de privésector en ervan uit te gaan dat een identieke maatregel niet vereist is voor de openbare sector. Bovendien wijst het Grondwettelijk Hof erop dat ocmw's genieten van een ander stelsel van bijdrageverminderingen (sociale Maribel) (GwH nr. 75/2018 van 21 juni 2018, overw. 16.3 en 16.4).

Maar, zoals aangetoond in het middel

- biedt de desbetreffende overweging in het arrest van het Grondwettelijk Hof geen specifiek antwoord op de vraag naar de verenigbaarheid met het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel van de aangehaalde wettelijke bepalingen wanneer deze zo worden geïnterpreteerd dat uitsluitend de omstandigheid dat een werkgever voor de sector arbeidsongevallen en beroepsziekten niet ressorteert onder de wetten van 10 april 1971 en 3 juni 1970 maar onder de Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel van 3 juli 1967, tot gevolg zou hebben dat deze werkgevers geen recht zouden hebben op de bedoelde bijdrageverminderingen;

- betroffen de beroepen waarover het Grondwettelijk Hof uitspraak heeft gedaan in zijn arrest nr. 75/2018 n de lokale besturen (ocmw's) ten aanzien waarvan de toepassing van de sociale zekerheid voor werknemers beperkt wordt tot de verplichte verzekering voor ziekte en invaliditeit, de rust- en overlevingspensioenen voor werknemers en de regeling inzake arbeidsvoorziening en werkloosheid voor werknemers, wat niet het geval is voor de eiseres, die uitdrukkelijk wordt uitgesloten van de regeling die de toepassing van de sociale zekerheid voor werknemers beperkt ten aanzien van de "instellingen van openbaar nut" (zie art. 11, § 3, Uitvoeringsbesluit RSZ-wet);

- bevindt de eiseres zich ook wat betreft de door het Grondwettelijk Hof aangehouden rechtvaardiging van het verschil in behandeling in een fundamenteel andere positie dan de ocmw's en wordt zij niet enkel anders behandeld dan werkgevers uit de privésector, maar ook ten aanzien van andere werkgevers uit de publieke sector (zoals de MIVB en TEC en de voormelde naamloze vennootschappen van publiek recht) en valt zij, anders dan de ocmw's, niet onder de toepassing van de 'sociale maribel', waarnaar het Grondwettelijk Hof verwijst.

Aan deze verschillen gaat het arbeidshof totaal voorbij. Dit is overigens bijzonder markant, gelet op het feit dat het Grondwettelijk Hof in het aangehaalde arrest het argument van het ocmw van La Louvière dat het anders behandeld wordt dan andere publieke instellingen, onder meer het Paleis voor schone kusten en de Koninklijke muntschouwburg, nadrukkelijk inhoudelijk niet beantwoordt, omdat het een nieuw en dus onontvankelijk middel betreft (overweging 17).

Het arbeidshof acht de hiervoor aangehaalde overweging van het Grondwettelijk Hof betreffende de rechtvaardiging van het onderscheid tussen private en publieke werkgevers pertinent ten aanzien van de eiseres omdat zij niet opereert binnen een geliberaliseerde markt, niet werkt in een competitieve omgeving, over een monopoliepositie beschikt in de sector van het openbaar stads- en streekvervoer in het Vlaamse Gewest en, anders dan de ondernemingen die competitief moeten zijn in een vrije markt, geen maatregelen behoeft die een positieve impact hebben op haar concurrentievermogen of aantrekkelijkheid voor buitenlandse investeerders. Zoals in het middel aangetoond kan dit de rechtvaardiging zijn voor het onderscheid in behandeling betreffende de bijdrageverminderingen *tussen privé-werkgevers en publieke werkgevers* (overheidsinstellingen) in die zin dat enkel de eerstgenoemden en niet de laatstgenoemden bijdrageverminderingen genieten, maar geen rechtvaardiging uitmaken voor het onderscheid in behandeling *tussen publiekrechtelijke werkgevers onderling* die niet werken in een competitieve omgeving (en aldus niet in concurrentie treden met andere ondernemingen), over een (weliswaar niet absolute) monopoliepositie beschikken in de sector van het openbaar stads- en streekvervoer (voor personen) in het betreffende gewest en aldus allen geen maatregelen behoeven die een positieve impact hebben op hun concurrentievermogen of aantrekkelijkheid voor buitenlandse investeerders.

Bovendien dient het zogeheten “monopolie” van de eiseres sterk te worden gerelativeerd, zodat daarin ook geen rechtvaardiging kan worden gevonden voor het onderscheid in behandeling. Het is immers al sedert de wijziging van het decreet van 20 april 2001 door het decreet van 26 april 2019 betreffende de basisbereikbaarheid, dat in artikel 16 van het eerstgenoemde decreet niet meer verwezen wordt naar enig monopolie van de eiseres, dit overigens in navolging van de Europese Verordening 1370/2007 van 23 oktober 2007. De eiseres kan als ‘interne exploitant’ of ‘interne operator’ de uitbating van het openbaar personenvervoer toegewezen krijgen wanneer aan “benchmarks” wordt voldaan, waarbij zij wordt vergeleken met referentiebedrijven (waaronder overigens de TEC) onder meer op het vlak van de personeelskost (art. 34 decreet betreffende de basisbereikbaarheid). Bovendien is in het decreet betreffende de

basisbereikbaarheid uitdrukkelijk bepaald dat de Vlaamse regering kan bepalen welk minimumpercentage van het openbaar personenvervoer dat is gegund aan de eiseres, door de eiseres verplicht moet worden uitbesteed aan derden (art. 34 van het decreet basisbereikbaarheid). Daarnaast wordt in het decreet basisbereikbaarheid ook bepaald dat het vervoer op het kern- en aanvullend net dat wordt gegund aan de eiseres wordt aangevuld door lokale private en publieke initiatieven. In de memorie van toelichting bij het ontwerp van het decreet basisbereikbaarheid wordt dan ook uitdrukkelijk gesteld dat de eiseres zelfs als intern exploitant (waarvoor zij de "benchmarks" moet halen) geen absoluut monopolie meer heeft. Het arbeidshof gaat er dan ook ten onrechte van uit dat de eiseres over een (absolute) monopoliepositie beschikt en dat hierdoor zou kunnen gerechtvaardigd worden dat aan haar de bedoelde bijdrageverminderingen worden ontzegd.

Uit het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 75/2018 van 21 juni 2018 kan dus geenszins worden afgeleid dat de bepalingen met betrekking tot bijdrageverminderingen die in deze zaak aan de orde zijn, klaarblijkelijk niet strijdig zijn met het in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vervatte gelijkheidsbeginsel, laat staan dat het Grondwettelijk Hof in dat arrest al uitspraak zou hebben gedaan over een beroep met een identiek onderwerp als datgene van de door de eiseres voor het arbeidshof opgeworpen prejudiciële vraag.

1.5. Het arbeidshof wijst het verzoek van de eiseres tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof af om reden dat het daartoe niet gehouden is omdat

(1) het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag met een identiek onderwerp en

(2) de artikelen 329, 330 en 339 van de programmawet (I) van 24 december 2002 en 38, § 3bis van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981, samen gelezen met het artikel 21, § 1 van die laatste wet, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet klaarblijkelijk niet schenden vermits het verschil in behandeling (geen voldoende

vergelijkbare categorieën van personen betreft en), ten aanzien van de nagestreefde doelstellingen, redelijk verantwoord voorkomt.

2.1. Met betrekking tot het eerste onderdeel

Op grond van artikel 26, § 2, tweede lid, 2°, van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof is een rechter niet verplicht een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met *een identiek onderwerp*.

Naast de niet-uitdrukkelijk opgenomen, maar uit de *ratio legis* en de algemene economie van de gecentraliseerde grondwettigheidstoetsing voortvloeiende regel dat de rechter die toepassing maakt van de uitzondering, de door het Grondwettelijk Hof gegeven oplossing dient te volgen, wordt door artikel 26, § 2, tweede lid, 2° van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof vereist dat de opgeworpen prejudiciële vraag een identiek onderwerp heeft als de voorheen door het Grondwettelijk Hof beantwoorde vraag. Waar er vóór de inwerkingtreding van de bijzondere wet van 9 maart 2003 controverse bestond over de draagwijdte van het begrip “hetzelfde onderwerp” dat in de vroegere wettekst werd gehanteerd, is thans vereist dat het gaat om een beroep of vraag met een *identiek* onderwerp. De wijziging is het gevolg van een amendement waarin werd vooropgesteld dat beoogd wordt te vermijden dat het Hof van Cassatie of de Raad van State aan het vroegere arrest van het Grondwettelijk Hof een interpretatie zouden geven om het stellen van een prejudiciële vraag te vermijden (Verslag BARBEAUX, *Gedr. St.* Senaat 2002-2003, nr. 897/2, 230) en dat het enkel de bedoeling is niet te verplichten een identieke vraag te stellen (J. SMETS en F. DEBAEDTS, *Prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof*, APR, Mechelen, Kluwer, 2016, 149, nr. 268). Uit de verstrakking van de betrokken wetsbepaling wordt afgeleid dat het zowel dient te gaan om eenzelfde norm, dezelfde grieven en eenzelfde toetsingsgrond (J. SMETS en F. DEBAEDTS, *o.c.*, 149, nr. 268 en de aldaar vermelde rechtsleer). De rechter vermag een door het Grondwettelijk Hof

vastgestelde schending niet bij analogie uit te breiden tot een andere rechtsvraag dan diegene waarover het Grondwettelijk Hof uitspraak heeft gedaan, ook al heeft die betrekking op dezelfde wetsbepaling (Cass. 24 januari 2011, C.09.0635.N, www.juportal.be). Evenmin kan de uitzondering worden ingeroepen wanneer in een vroeger arrest weliswaar elementen te vinden zijn die het antwoord op de nieuwe prejudiciële vraag laten vermoeden of erop kunnen worden toegepast, maar de vraag geen identiek onderwerp heeft (zie Cass. 31 januari 2000, F.99.0109.F, www.juportal.be). Uw Hof houdt vast aan de strikte wettelijke formulering (identiek onderwerp). Zo oordeelde uw Hof in een arrest van 20 oktober 2006 (F.05.0018.N, www.cass.be):

"*1. Krachtens artikel 26, §1, 3°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, zoals gewijzigd door de bijzondere wet van 9 maart 2003, doet het Arbitragehof bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak op vragen omtrent de schending van de artikelen van titel II, de Belgen en hun rechten, en van de artikelen 170, 172 en 194 van de Grondwet door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel.*

Krachtens artikel 26, ,§2, tweede lid, 2°, van de voornoemde bijzondere wet, is een rechtscollege onder meer niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen wanneer het Arbitragehof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Hieruit volgt dat een rechtscollege de toepassing van een wettelijke norm kan weigeren wegens strijdigheid met de artikelen van titel II, de Belgen en hun rechten, van de Grondwet, waarvan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet deel uitmaken, of wegens strijdigheid met de overige grondwetsbepalingen waaraan het Arbitragehof de wet kan toetsen, indien het Arbitragehof die wettelijke norm reeds in antwoord op een prejudiciële vraag met een identiek onderwerp ongrondwettig heeft verklaard.

2. Het Arbitragehof oordeelde in zijn arrest nr. 75/2000 van 21 juni 2000 dat de artikelen 49 en 53, 1°, van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (1992) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden in zoverre de lasten en de uitgaven

waartoe een vroegere beroepswerkzaamheid heeft genoopt maar die na de stopzetting daarvan worden gedragen, niet aftrekbaar zijn.

Uit het arrest van het Arbitragehof blijkt dat de lasten en uitgaven in verband met vermogensbestanddelen die, naar aanleiding van de stopzetting van de beroepsactiviteit, een niet-professionele bestemming hebben gekregen, niet in het geding waren.

Het Arbitragehof heeft bijgevolg geen uitspraak gedaan over de grondwettigheid van de niet-aftrekbaarheid van kosten en lasten die betrekking hebben op vermogensbestanddelen die niet langer voor de beroepsuitoefening worden gebruikt en die na de stopzetting van de beroepsactiviteit deel uitmaken van het privé-vermogen van de belastingplichtige.

3. De appelrechters hebben ondanks de stopzetting van de beroepsactiviteit van de eerste verweerder, de afschrijvingen met betrekking tot de inrichting van de studeer- en kantoorruimte in zijn woning als aftrekbare beroepskosten aangemerkt. Zij passen de artikelen 49 en 53, 1° van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (1992) niet toe. Ze steunen die beslissing op de ongrondwettigheid van deze wetsbepalingen, en dit op grond van het voormelde arrest van het Arbitragehof.

4. Het Arbitragehof heeft uitspraak gedaan op een prejudiciële vraag over een niet identiek onderwerp zodat de appelrechters hun beslissing om artikel 49 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (1992) niet toe te passen, niet wettig op het voormelde arrest van het Arbitragehof konden baseren.

5. Het middel is gegrond."

Algemeen wordt dus ook aangenomen dat, gelet op de strikte formulering van "een vraag of een beroep met *een identiek onderwerp*", de vroegere vraag die door het Grondwettelijk Hof werd behandeld, *dezelfde norm* dient te betreffen. De rechter vermag niet de oplossing betreffende een door het Grondwettelijk Hof al dan niet grondwettig bevonden wetsbepaling bij analogie uit te breiden tot *een andere wetsbepaling* waarover het Grondwettelijk Hof nog geen uitspraak heeft gedaan, ook al heeft deze laatste een gelijkaardige of zelfs een identieke inhoud als die welke reeds door het Grondwettelijk Hof is onderzocht (zie de rechtspraak

en rechtsleer vermeld door J. SMETS en F. DEBAEDTS, *o.c.*, 151, nr. 276). In die zin oordeelde uw Hof in een arrest van 16 juni 2011 (F.10.0067.F, www.cass.be):

"*Het middel dat betrekking heeft op de proportionele boetes houdt staande dat het arrest dat vaststelt dat de litigieuze boete werd toegepast op grond van artikel 70, § 1bis, van het Wetboek op de belasting over de toegevoegde waarde, onwettig zou zijn omdat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest 157/2008 van 6 november 2008, gezegd heeft dat artikel 70, § 1, eerste lid, van dat wetboek strijdig was met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.*

Uit de regeling van de prejudiciële vraag die vervat is in onder meer de artikelen 26 en 28 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof volgt weliswaar dat de rechter, in andere zaken met hetzelfde voorwerp als dat van een prejudiciële vraag waarop al is geantwoord, geen toepassing mag maken van de wettelijke bepaling die dat hof ongrondwettig heeft bevonden.

De rechter mag echter de door het Grondwettelijk Hof vastgestelde ongrondwettigheid van een wettelijke bepaling niet naar analogie uitbreiden naar een andere wettelijke bepaling waarover dat hof nog geen uitspraak heeft gedaan, ook al is de inhoud van die bepaling vergelijkbaar met die welke al ongrondwettig is verklaard.

Het middel, dat van het tegenovergestelde uitgaat, faalt in zoverre naar recht."

(onderstreping toegevoegd)

Aangezien het Grondwettelijk Hof zich in zijn arrest nr. 75/2018 van 21 juni 2018 niet uitsprak over volledig dezelfde (te toetsen) rechtsnormen en dezelfde grieven (middelen) als diegene waarop de door de eiseres in deze zaak gesuggereerde prejudiciële vraag betrekking heeft, deed het Grondwettelijk Hof in dat arrest geen uitspraak over een beroep/vraag met een identiek onderwerp en kon het arbeidshof niet op grond van die reden weigeren een prejudiciële vraag te stellen.

2.2. Met betrekking tot het tweede onderdeel

Krachtens artikel 26, § 2, derde lid, van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof is het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, zoals het arbeidshof, niet gehouden de opgeworpen prejudiciële vraag te stellen wanneer de wet, een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 *klaarblijkelijk niet schendt*.

Uw Hof is bevoegd na te gaan of de beslissing van de feitenrechter dat de Grondwet klaarblijkelijk niet is geschonden, naar recht verantwoord is (zie o.m. Cass. 7 juni 2005, P.05.0200.N, www.juportal.be).

Het arbeidshof oordeelt dat de artikelen 329, 330 en 339 van de programmawet (I) van 24 december 2002 en 38, § 3*bis* van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981, samen gelezen met het artikel 21, § 1 van die laatste wet, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet klaarblijkelijk niet schenden vermits het verschil in behandeling geen voldoende vergelijkbare categorieën van personen betreft en, ten aanzien van de nagestreefde doelstellingen, redelijk verantwoord voorkomt.

- *Met betrekking tot de eerste grief*

Gelet op

(1) de omstandigheid dat uit de (toepassingsvoorwaarde van een regeling waaruit de) ongelijke behandeling van bepaalde categorieën van personen (voortvloeit) zelf, op zich niet kan afgeleid worden dat die categorieën van personen geen voldoende vergelijkbare categorieën uitmaken en

(2) de gelijkenissen tussen de eiseres en de andere publiekrechtelijke werkgevers (MIVB en TEC en de voormelde vennootschappen van publiek recht)

(gelijkaardige rechtsvorm, gelijkaardige sector/ activiteiten (openbaar personenvervoer) en gelijkaardige "monopoliepositie"),

kan het arbeidshof uit de loutere omstandigheid dat die andere publiekrechtelijke werkgevers, in tegenstelling tot de eiseres, wat hun contractueel personeel betreft niet onderworpen zijn aan de Arbeidsongevallen Overheidspersoneel van 3 juli 1967 maar wel aan de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektenwet van 3 juni 1970, niet wettig afleiden dat de eiseres en die andere publiekrechtelijke werkgevers (klaarblijkelijk) geen (voldoende) vergelijkbare categorieën van personen en meer bepaald van publiekrechtelijke werkgevers betreffen.

Met betrekking tot de tweede grief

De door het arbeidshof aangenomen redelijke verantwoording bestaande in het verbeteren van de concurrentiepositie van de ondernemingen (die opereren binnen een geliberaliseerde markt en werken in een competitieve omgeving en aldus in concurrentie komen met andere ondernemingen) en hun aantrekkingskracht voor buitenlandse investeerders, kan enkel een redelijke verantwoording uitmaken voor de ongelijke behandeling tussen private en publieke werkgevers maar niet voor de ongelijke behandeling tussen publieke werkgevers onderling (eiseres enerzijds en MIVB/TEC en de voormelde naamloze vennootschappen van publiek recht anderzijds) (in die zin dat de eiseres, in tegenstelling tot die andere publieke werkgevers, niet kan genieten van de betreffende bijdrageverminderingen) (zie ook hierboven). Ook de omstandigheid dat de eiseres over een zogeheten "monopoliepositie" zou beschikken (en dus niet in concurrentie zou treden met andere ondernemingen), kan geen redelijke verantwoording opleveren voor dat onderscheid in behandeling, aangezien (1) ook die andere publieke werkgevers (MIVB en TEC) over een vergelijkbare "monopoliepositie" beschikken en (2) die zogenaamde "monopoliepositie" van de eiseres sterk dient te worden gerelativeerd (zie ook hierboven).

Aangezien de eiseres en de andere publiekrechtelijke werkgevers MIVB en TEC allen een gelijkaardige rechtsvorm kennen, gelijkaardige activiteiten (openbaar personenvervoer) uitoefenen en beschikken over een gelijkaardige "monopoliepositie" en niet echt in concurrentie treden met andere ondernemingen, kan het verbeteren van de concurrentiepositie van de ondernemingen en hun aantrekkingskracht voor buitenlandse investeerders, de voormelde "monopoliepositie" (en dus het gebrek aan mogelijke concurrentie) en de loutere omstandigheid van het al dan niet onderworpen zijn van de werknemers aan de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de Beroepsziektenwet van 3 juni 1970, geen redelijke verantwoording vormen voor het onderscheid in behandeling *tussen die onderscheiden publiekrechtelijke werkgevers onderling*.

Het arbeidshof beslist dan ook niet wettig dat het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof niet verplicht (noch aangewezen) is om reden dat de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en 38, § 3*bis* van de Algemene Beginselenwet van 29 juni 1981, samen gelezen met het artikel 21, § 1 van die laatste wet, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet klaarblijkelijk niet schenden vermits het verschil in behandeling, ten aanzien van de nagestreefde doelstellingen, redelijk verantwoord voorkomt. Minstens is die beslissing niet naar recht verantwoord, aangezien men er minstens, zoals blijkt uit wat voorafgaat, redelijk aan kan twijfelen of sprake is van een dergelijke niet-schending (en dus van niet voldoende vergelijkbare categorieën en van een objectieve en redelijke verantwoording voor het onderscheid in behandeling) en dus *geen klaarblijkelijke* (evidente/kennelijke) niet-schending voorhanden is.

3. Met betrekking tot het derde onderdeel

Krachtens artikel 26, § 2, derde lid, van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof is het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, zoals het arbeidshof, niet gehouden de opgeworpen prejudiciële

vraag te stellen wanneer de wet, een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 *klaarblijkelijk niet schendt*.

Bij de beoordeling van de afwezigheid van een klaarblijkelijke schending kan de rechter slechts een marginaal *onderzoek op het eerste gezicht (prima facie)* van de beweerde schending doen (zie Cass. 22 juni 2004, P.04.0397.N, www.juportal.be; Cass. 16 november 2010, P.10.1673.N, www.juportal.be). De rechter die in het kader van een voor hem opgeworpen prejudiciële vraag zijn onderzoek naar de grondwettigheid van de betreffende wettelijke bepalingen niet beperkt tot een marginaal onderzoek op het eerste gezicht (en dus naar een klaarblijkelijke/evidente/kennelijke afwezigheid van schending) maar zelf een volwaardige (volle) grondwettigheidstoetsing uitvoert, eigent zich onwettig de bevoegdheid van het Grondwettelijk Hof toe.

Het arbeidshof gaat zijn bevoegdheid te buiten en eigent zich onwettig de bevoegdheid van het Grondwettelijk Hof toe door zijn onderzoek naar de grondwettigheid niet te beperken tot een marginaal onderzoek op het eerste gezicht (en dus naar een klaarblijkelijke/evidente/kennelijke afwezigheid van schending) maar zelf een volwaardige (volle) grondwettigheidstoetsing uit te voeren (door grondig en ten volle na te gaan of sprake is van voldoende vergelijkbare categorieën en of een objectieve en redelijke verantwoording bestaat voor het onderscheid in behandeling), waarvoor enkel het Grondwettelijk Hof bevoegd is. Het arbeidshof maakt aldus ook onwettig toepassing van de uitzondering op de verplichting tot het stellen van een prejudiciële vraag aangaande de verenigbaarheid van een wetskrachtige norm met de (artikelen 10 en 11 van de) Grondwet aan het Grondwettelijk Hof, bestaande in het voorhanden zijn van een *klaarblijkelijke* afwezigheid van schending en weigert dus onwettig een prejudiciële vraag aan dat Grondwettelijk Hof te stellen.

Met betrekking tot de prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof

In ondergeschikte orde, en voor zover uw Hof het eerste middel zou verwerpen, verzoekt de eiseres uw Hof de in het middel geformuleerde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen. Er zijn geen redenen voorhanden waarom uw Hof die vraag niet zou moeten stellen: zij is relevant voor de oplossing van dit geschil, betreft voldoende vergelijkbare categorieën van personen (publiekrechtelijke werkgevers actief in de sector van het openbaar personenvervoer) en het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 75/2018 van 21 juni 2018 geen uitspraak gedaan over een beroep/vraag met een identiek onderwerp.

OM DEZE REDENEN

Concludeert de eiseres

in hoofdorde dat het uw Hof behage

- de bestreden beslissing te vernietigen,
- de zaak en de partijen te verwijzen naar een ander arbeidshof,
- uitspraak te doen over de kosten als naar recht.

in ondergeschikte orde dat het uw Hof behage

- aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag te stellen:

"*Schenden de artikelen 329, 330 en 339 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en artikel 38, § 3bis van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, samen gelezen met artikel 21, § 1 van die laatste wet, in die zin geïnterpreteerd dat een publiekrechtelijke werkgever actief in het openbaar personenvervoer ten aanzien waarvan de Koning de toepassing van de Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid en de RSZ-wet voor haar contractuele werknemers niet heeft beperkt tot bepaalde deelregelingen of takken van de sociale zekerheid voor werknemers, en waarvan de contractuele werknemers recht hebben op uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten (zoals de Vlaamse vervoermaatschappij De Lijn), geen aanspraak kan maken op structurele bijdragevermindering, doelgroepverminderingen voor oudere werknemers, verlaging van de basiswerkgeversbijdrage bepaald in de voormelde artikelen van de voormelde programmawet, en op verlaging van de loonmatigingsbijdrage bepaald in het voormelde artikel 38, § 3bis (derde lid) van de voormelde Algemenebeginselenwet Sociale Zekerheid van 29 juni 1981, louter omdat de uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten worden toegekend overeenkomstig de wet*

van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector (en die werknemers dus niet vallen onder het geheel van de regelingen en dus alle takken (sectoren) van de socialezekerheidsregeling voor werknemers), terwijl andere publiekrechtelijke werkgevers eveneens actief in het openbaar personenvervoer en dus met een vergelijkbare activiteit waarvan de contractuele werknemers eveneens recht hebben op uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten (zoals de Brusselse vervoermaatschappij MIVB en de Waalse vervoermaatschappij TEC (en de vier naamloze vennootschappen van publiek recht "HR Rail", "Brussels South Charleroi Airport Security", "Liège Airport Security" en "Circuit van Spa Francorchamps")), wel aanspraak kunnen maken op de voormelde bijdragevermindering louter omdat de uitkeringen uit hoofde van arbeidsongevallen en beroepsziekten worden toegekend overeenkomstig de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en de wetten betreffende de preventie van beroepsziekten en de vergoeding van de schade die uit die ziekten voortvloeit, gecoördineerd op 3 juni 1970 (en die werknemers dus wel vallen onder het geheel van de regelingen en dus alle takken (sectoren) van de socialezekerheidsregeling voor werknemers), de artikelen 10 en 11 van de Grondwet?"

- in dat geval zijn uitspraak over de zaak en over de kosten aan te houden tot het Grondwettelijk Hof over die vraag uitspraak heeft gedaan.

Gent, 15 oktober 2021

Voor de eiseres,

Willy van Eeckhoutte,

advocaat bij het Hof van Cassatie.